

ŞANGHAY EKSPRESİ

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS DİZİSİ No: 12

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

ŞANGHAY

EKSPRESİ

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: SHANGHAI EXPRESS

Türkçesi:
Kemal AYSU

Dizgi: Merhaba Ofset / Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Alner-Gündüz Ofset/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

iki öğrenci Xi-Don Kavşağı'nda durmuşlar, birbirlerine küfrediyorlardı. Marian Dutch onlara takılmamak için yolunu değiştirdi ve olanca gücüyle pedal çevirerek batıya akan bisikletli yığını arasında kayboldu. Motorlu taşıtlar, arabalar, kamyonlar devamlı korna çalarak kendilerine yol açıyorlardı. Arabaya pek alışkın olmayan Pekinliler, ezilme korkusuyla son anda taşıtların önünden kaçıyorlardı. Marian Dutch, yol üzerindeki duvar gazetelerinin önünde birbirine girmiş kalabalığa göz attı. Bazı değişiklikler göze çarpıyordu. Ne yazık ki, duracak zamanı yoktu. Çinceyi ilerletmenin ve son politik gelişmeleri izlemenin en güzel yolu bu duvar gazeteleriydi. Bir aydan beri büyük bir hızla yenileniyorlardı...

Caddenin en güzel yerinde bulunan Yasak Bölge'nin kapısının hemen önünde ve Tien-an Men Meydanı'nın karşısındaki cam kulübesinde dikilen mavi üniformalı polis "dur" işareti verdi. Marian durdu. Baldırları ağrımaya başlamıştı. Pekin'in kuzeydoğusunda bulunan Yabancı Diller Enstitüsü'nün kente uzaklığı 15 km. idi. Bu yol otobüsle iki saat sürüyordu. Sert bir rüzgârın çıkmasıyla Marian üşümek için boynunu kısıtı ve kafasını omuzları arasına çekti. Ocak, -10 ile -30 dereceleri arasında değişen en soğuk aylardan biridir. Birçok Pekinli gibi o da kulaklığı andırır küçük deri parçalarıyla kulaklarını örtmüş ve gözüne kadar inen bir şapka takmıştı. Üzerinde muflonlu yeşil kalın bir manto vardı. O sabah da hava

-5 veya -6 dereceden fazla değildi. Yasak Bölge'nin Barok stilindeki heybetli girişi sisle kaplıydı. Çang-an Caddesi'nin diğer kenarında, Tarih Müzesi'nin cephesine asılı dev Stalin ve Mao portreleri sinin etkisiyle dinsel bir resim görünümüne bürünmüştü. Polis beyaz manşetli koluyla işaret ederek megafonla yolun açıldığını belirtti. Marian Dutch yeniden pedal çevirmeye koyuldu. Dostluk Mağazası'na kadar üç kilometre daha vardı. Büyük, monoton, düzenli, gri binalarıyla bir Middle West şehrini andıran Pekin'in boyutlarına hiçbir zaman alışamayacaktı. Mesela doğudan batıya Pekin'i kesen Çang-an Caddesi 30 km. uzunluğundaydı. Pedal çevirirken bir yandan saatine bakıyordu. Yuri ile her buluşmasında olduğu gibi bu kez de geç kalmıştı. Bunun verdiği sıkıntıdan dolayı midesi bulanmıştı. Wang-Fu Kavşağı'nı oldukça kalabalık bir bisikletli grubuyla birlikte ve kırmızı ışıktaki geçti. Bir kilometre sonra, Pekin'in eski sınırını belirleyen kuru kanal üzerindeki köprüyü geçerken, kocaman bir Jeep Marian'ın arkasında ürkütücü bir korna çaldı. Ezilmemek için ani bir hareketle kenara çekildi.

Jeep'in kadın şoförü yuvarlak ve örgülü saçlarla çevrili bir yüze sahipti. Marian'a küfredencesine baktı, ilerde, yabancılara ayrılan Enternasyonal Kulüp'ün yanında Dostluk Mağazası'na ayrılan dört katlı bina görünüyordu. Pekin'de dans edebileceği tek yerdi, önünde, diplomatlara ait siyah plakalı birkaç araç park etmişti. Yuri Sevşenko'nun kullandığı gri Volga'yı görür görmez Marian'ın içini bir sıcaklık dalgası kapladı. Kaldırımın çukur kazan kısa boylu bir Çinlinin yanına bisikletini bıraktı ve Dostluk Mağazası'na girdi. Burada yabancılar, döviz karşılığı her şeyi bulabilirlerdi. Rus havvarından Japon saatlerine kadar. Asansörde Marian yün muflonla astarlanmış mantosunu açtı. İçinde kalın yün bir kazak vardı. Göğüslerinin ucu soğuktan sertleşmişti ve acıyordu. Eski blucini bütün hatlarını ortaya çıkarıyordu. Bu hali Yabancı Diller Enstitüsü'ndeki Çinli arkadaşlarında devrimciliğe yakışmaz hisler uyandırıyor. Kürk bone-

sini çıkardı, kısa kahverengi saçlarını düzeltti ve aynaya baktı. Hâlâ çocuksu görünen düzgün hatlarını beğenmiyordu. Düz ve belirgin burun, ağzının iki yanında birer gamze. O iri elmacık kemikleri ve çukur yanakları olsun istiyordu.

Asansör 3. katta durdu. Altın, yeşim taşı veya fildişi değerine satılan sözde antik mücevherler ve hediyelik eşya katı. Görünürde hiç kimse yoktu. Marian, Ming stili oyma bir paravananın önünde durdu, salona göz gezdirmeye başladı. Yuri'yi farkettiğinde içi titredi. Buna rağmen Drakula Şatosu'ndakileri andıran süslü püslü mobilyaların önünde dolaşmayı tercih etti. Satıcı kızlara güvenmiyordu. Uyuşuk durmalarına rağmen her şeyi gözetliyorlardı,

Yeşim taşlarının önünde Yuri ile göz göze geldiler. Rusun solgun yuvarlak gözleri sevgi doluydu. Marian gülümsemek için kendini zor tuttu. Yuri'yi üç yıldan beri tanıyordu. Güney Amerikalı tipi.uzun boyu, gür siyah kaşları, parlak dişleri ve düzgün hatlarıyla onu her zaman çekici bulmuştu. '

Pekin'deki Sovyet Elçiliği'nde danışmanlık yapıyordu. Marian onun işi hakkında hiçbir şey bilmediği gibi bununla ilgili soru da sormazdı. Ama yabancı diller üzerindeki başarısına hayrandı. Yuri, Rusçadan başka İngilizce, Çince ve Fransızca da konuşuyordu. Onu, 'Brüksel'deki bir davette tanışmış ve aşık olmuştu. Yuri, ilk gerçek sevgilisiydi. Bir keresinde Marian'ı Karadeniz kıyısındaki Sochi'ye davet ettiğinde genç kız ailesine, bir kız arkadaşıyla Yugoslavya'ya gideceğini söylemişti...

Yuri Pekin'e gittiğinde, Marian için Çin Hükümeti'nden bir Çince bursu ayarlamıştı. Yuri'den altı ay sonra Marian da Çin'deydi, ama erken pes etmişti.

Enternasyonal Kulüp'teki ilk buluşmalarında, Yuri Çinlilerin Rusları casus olarak gördüklerini ve ortalıkta dolaşmalarının kendileri için sakıncalı olacağını söylemişti. Çünkü Marian'ı sınır dışı edebilirlerdi.

Marian bunu kabul etmişti, ama çok sıkılıyordu. Bu-

luşmalan akla gelmeyecek yerlerde olurdu. Her zaman kısa ve gizlilik içindeydi.

Yuri Sevşenko vitrinin etrafında dolaşıyordu. Elleri birbirine değdiğinde Marian elektrik çarpmışa döndü. Rus, yeşim taşlarına bakıyordu ama aslında gözü arkadaki ay-nadan onun yüzündeydi. Satıcı kız üç metre ötede bir ar-kadaşıyla sohbet ediyordu. Yuri gözleriyle çıkışı işaret etti. Marian hiç acele etmeden salonu geçti. O kattaki tek müş-teri ikisiydi ve özellikle sabahları burada hiç kimse bu-lunmazdı. Asansörü çağırdı. Marian binerken Yuri de ye-tiştı. Marian dördüncü katın düğmesine bastı ve kendini Rus'un kollarına attı.

— Yuri!

Onu içine almak istercesine sıkıyordu. Göğsünü vü-cuduna yasladı ve kollarını boynuna doladı. Dudaklarını arıyordu. Ateşli bir öpüşmeyle Marian titredi.

Dördüncü kata geldiklerinde kapı açıldı. Aceleyle bir-birlerinden ayrıldılar. Sahanlık boştu. Bu kat gereksiz eş-yalara ayrılmıştı ve hiç kimse yoktu. Yuri'nin gizli yerle-rinden biriydi. Birkaç saniye sonra asansörün kapısı ka-pandı. Yeniden aşağıya çağırılncaya kadar ikisi de rahatlı.

On saniye veya on dakika... Marian yeniden sarıldı. Her ikisi de gözlerinde aynı ifadeyle birbirlerine bakıyor-lardı. Tavandaki ışık söndü, sessizlik ve karanlık ortalığı kapladı. Dudakları yeniden birleşti. Yuri ağzının genç kı-zın diliyle dolduğunu hissetti. Marian boynundan başla-yarak tüm vücudunu okşamaya başladı. Pantolonunun fermuarını açtı.

— Delisin sen küçük güvercin! diye mırıldandı Yu-ri.

Yün kazağın üzerinden o da genç kızın göğsünü ok-suyordu. İki aydan beri yatmamışlardı. Yuri'nin boğazı-nı öperken kısık bir sesle:

— Sev beni, diye mırıldandı.

Yuri ellerini kazağın içine kaydırduğunda Marian bo-ğuk bir çığlık attı. Her ikisi de zevkin doruğuna doğru gi-diyorlardı. Marian Rus'un elini tutarak bacaklarının ara-

sına götürdü. Yuri onun külot giymediğini farketti. Yuri'nin parmaklarını hissettiğinde vücudunu saran ateşin, zaten eskimiş olan blucini eritebileceğini sandı.

— Aah! Evet!

Marian artık haykırışlarını kontrol edemiyordu. Yuri devam ettikçe dayanılmaz bir zevk dalgalar halinde vücuduna yayılıyordu.

Yuri şakaklarındaki damarlar genişlemeye başladığı sırada olağanüstü bir iradeyle Marian'dan ayrıldı. Marian ile aynı durumdaydı. Pekin'deki hayatı korkunçtu, hatta çölün ortasında yaşamaktan daha berbattı. Ancak kısa gezintiler, sıkıcı gösteriler ve kurs için elçilikten dışarı çıkabiliyordu. Çinliler, Sovyet diplomatlarını vebalı gibi görüyorlar, ne onlara kokteyl veriyorlar ne de davet ediyorlardı. Tek eğlencesi, elçiliğin bahçesindeki çim üzerinde hokey oynamaktı. Bekâr hayatı süren Yuri'yi dindiren tek şey votka ve elçilikte haftada bir gösterilen filmlerdi. Marian bile onu ziyaret edemiyordu.

— Küçük güvercinim, dedi yavaşça. Dur, zamanımız yok...

— Ne halde olduğumu biliyor musun? diye fısıldadı Marian.

Ve hiç çekinmeden parmak uçlarıyla yeniden tahrik etmeye başladı. Yuri, havaya girmemek için umutsuzca direniyordu. Bu buluşmanın hayati bir önemi vardı ve kendisini bırakmaması gerekiyordu.

Her an asansör çağırılabilir ve bu iş yarım kalabilir. Marian'ı yatıştırmak için elini blucinin üzerine koydu, ama okşamadı. Zifiri karanlıkta körleşmiş gibiydiler ve en ufak hareketleri bile olağanüstü değer kazanıyordu.

— Minik kuşum, dedi, senden çok büyük bir yardım istiyorum. Bana yardım eder misin?

Marian cevap verecek durumda değildi. Başını gömüdü ve sıcak, hareketli dili yeniden vücudunda gezinmeye başladı. Ama Yuri birdenbire bileğini yakaladı ve:

— Dur, minik kuşum. İyi bir haberim var. Gelecek

hafta dört günlüğüne Tokyo'ya gidiyorum. Benimle gelebilirsin, dedi.

— Tokyo'ya mı? diye tekrar etti Marian. Doğru mu?

— Evet, diye doğruladı Yuri. Orada epey zamanımız olacak. Meridyen Otel'de bir daire ayrıldı bana.

Bu haber Marian'ın içinde kıpırdayan şeyi biraz sakinleştirdi, fakat yeterli olmadı. Marian yeniden başladı. Asansör çağrılrsa bile hedefine ulaşacak vakti vardı. Yuri konuşmaya devam etti:

Fırçalarını aldığı mağazanın bulunduğu Liu-Li Çang Caddesi'ne gitmeni istiyorum. Saat onda orada olmalısın. Çinli bir arkadaşla karşılaşacaksın. O seninle İngilizce konuşacak. Ne kadar zamandır Pekin'de olduğunu soracak. Üç ay diye cevaplandırırsın... Dinliyor musun?

— Evet!

Marian hâlâ devam ediyordu. Fakat sözünü bitirmeden Yüri'nin kendisine rahat vermeyeceğini biliyordu. O böyleydi. Arasına kendisinden "yardım" isterdi.

— Anladım, dedi usulca. Liu-Li Çang Caddesi'ne gideceğim... Sonra?..

— Ona şöyle diyeceksin, dedi Yuri. Beni iyi dinle, çok önemli. Eğer bu mesajı iletemezsen Tokyo'ya geleme-yebilirim.

Marian'ı harekete geçirebilecek tek olay buydu. Her şeyi bıraktı.

— Dinliyorum, dedi. Haydi toparlan.

Yavaşça ve önemli kelimeleri tekrar ederek konuşan Yuri, mesajı ona aktardı. Asansörde mikrofona yoktu. Dışarıda Marian ile konuşmak sakıncalıydı. Pekin, onun gibi biri için büyük bir tuzaktı. Çinliler Rusların hepsinden şüpheleniyorlardı ve özellikle de onun görevi buna müsaitti. Marian'ın sakinleşmesine bakarak söylediklerinin tamamını anladığı kanaatine vardı.

Bu mesaj bu kadar önemli olmasaydı, iyi bir haber güvercini olan bu genç kızı tehlikeye atmayı göze alamazdı.

Marian yavaşça yeniden tahrik etmeye başladı.

— Tekrar et, dedi Yuri.

Marian onun söylediklerini kelimesi kelimesine tekrar etti. En fazla yarım saatlik bir işti bu. Sonra her şeyi unutabilirdi, hatta unutmalıydı. Üzerindeki yük hafifleyince Yuri gevşedi. Artık Merkez'e "Samizdat" harekâtının başladığını belirten şifreli mesajı gönderebilecekti. Eğer her şey yolunda giderse, Pekin'deki görevinin yıl sonunda başka bir yere nakledilmesini isteyebilirdi. Belki yeniden Paris ya da Londra olabilirdi. Marian okşama-larına devam ediyordu. Yuri elini kızın blucininin içine soktuğunda Marian:

— Bekle, diye fısıldadı.

Hızlı bir hareketle blucini aşağıya indirdi. Zifiri karanlıkta ikisinin de nefes alışları ve kalp atışları hızlanmıştı. Yuri'yi bir anda içinde hissetti...

— Yuri! Yuri!

Genç kız inler gibi garip bir ses çıkardı. Yuri ve Marian hareket temposunu hızlandırmıştı. Tam o sırada asansör hafifçe sallandı ve aşağıya inmeye başladı. Marian'ın bacakları gevşedi ve dizlerinin üzerine düştü. Genç kızın ısrarlı hareketleri Yuri'yi de zevkin doruğuna ulaştırmıştı. Saniyeler acımasızca geçiyordu. Yuri genç kızı kaldırmak için saçlarından yukarı doğru çekti.

Marian nefes nefese kalmış bir durumda asansörün duvarına yaslandı.

Birdenbire Yuri:

— Çabuk giyin, dedi.

Asansör yarı yolda olmalıydı. Çin tekniği henüz hızlı asansörlere erişememişti...

Marian:

— Seni ne zaman göreceğim? diye endişeli bir soru sordu.

— Üç gün sonra, dedi Yuri. Saat beşe doğru burada Tokya'ya nasıl gideceğimizi söylerim.

Asansör durdu. Kapılar açıldı ve tavan lambası yeniden yandı. Üç Amerikalı Çinli rehberleriyle birlikte sevimli bir baş hareketiyle onları selamladı. Önce Yuri çık-

tı. Marian onu gözleriyle takip etti. Boğazına hıçkırıklar düğümleniyordu. Yeniden onunla ne zaman sevişecekti? Onun kollarında uyuyabilecek miydi?

Tokyo'da, belki de Meridyen'de...

Bisikletine bindiğinde, Volga çoktan Huan-Nan Caddesi'ne dönmüştü ve kuzeye doğru gidiyordu. Marian sağ eliyle yüzünü sildi. Üzerinde hâlâ Yuri'nin kokusu vardı. Bundan cesaret alarak bisikletine bindi, mavi ya da yeşile bürünmüş olan bisikletlilerin arasına katıldı.

Liu-li Çang Caddesi, Tien-an Men Meydanı'nın dört kilometre güneybatısındaydı. Henüz modern anlayışın erişemediği bir mahalleydi.

*

* *

Kaldırımında oldukça yaşlı bir Çinli kadın, fabrika bacası gibi tüten antika kömür sobasını tutuşturuyordu. Yeni yapılan binalar, geleneksel eski evlerle aynı sıradaydı. Yeni evlerde oturan pek azdı, Parti üyelerine ayrılmıştı. Marian Dutch Çinlilerin kutsal yeri sayılan Çin Komünist Partisi'nin merkez binasının önünden geçti. Binaya Kraliyet Sarayı havası veren bu kapı Kutsal Barış Caddesi'ne açılıyordu. Yüksek bahçe duvarları üstünde yüz metre arayla süngü takmış nöbetçiler dolaşıyordu. Çin'in geleceği burada kararlaştırılıyordu.

Genç kız yavaşladı ve eski Pekin'e özgü kaldırımsız dar bir sokağa, Liu-Li Çang'a saptı.

Bisikletini duvara dayadı ve asma kilit taktıktan sonra yürüyerek sokaktakilere karıştı. Burası kamulaştırılmış antikacıların ve kitabevlerinin bulunduğu bir caddeydi.

Belçikalı genç kız, vitrini kabartma ve yazı örnekleriyle dolu bir mağazanın kapısından girdi. Öğrenciler oraya fırça ve mürekkep almak için gelirlerdi. Keçi sakallı ihtiyar satıcının siyasi çalkantıların hepsinden uzak kalmış bir havası vardı. Birçok kere gördüğü Marian'a nazikçe gülümsedi.

Marian sinirliydi, adamın gülümsemesine karşılık verdi. Bir fotoğraf dergisini karıştıran yaşlı Çinliden başka kimse yoktu. O da başını bile çevirmemişti. Marian bir-

denbire kalbinin sıkıştığını hissetti ve sevgilisinin söylediği mesajı hatırladı, ilk defa böyle endişeliydi. Tutuklanmalar, "Lao Zao*" kampı ve işkenceler aklına geldi. Adının anılmamasına rağmen, etkili ve her yerde varolan bir gizli polis olduğunu biliyordu. Midesi bulanmaya başladı. Dükkânın içinde dolaşıyordu. Sokaktaki çiçekçinin önünde büyüyen kuyruğa baktı. Çinlilerin, Kültür Devrimi süresince binlercesi katledilen kuşlara karşı ilgisi azalmıştı. Evcil hayvanlar şehirlerde yasaklanmıştı, fakat çiçekler hâlâ yerini koruyan geleneksel bir hediyeydi.

Genç kız o kadar dalmıştı ki, kapıdaki zili zor duydu.

Başını kapıya çevirdi.

Yabancı malı olduğu belli olan siyah bir pardösünün içine gömülmüş bir Çinli içeri girdi. Boynunda bir fular vardı. Siyah saçlarını arkaya doğru taramıştı, alnı açıktı ve basık bir burnu vardı. Kısa boylu, elli yaşlarındaydı. Yüzünde güleç bir ifade vardı. Satıcıyla Çince birkaç kelime konuştuktan sonra dükkânın içinde gezinmeye başladı. Marian kasten ona arkasını döndü. Kalbi hızla çarpıyordu. Yuri'nin bahsettiği adam bu muydu? Mesajı unutmamak için aklından bir kere daha tekrar etti. Hiç bitmeyecek gibi gelen dakikalar boyunca hiçbir gelişme olmadı. Tezgâhın etrafında dönerken birdenbire göz göze geldiler. Satıcı, kasanın altından hiç eksik etmediği sıcak su termosunu çıkardı ve çay demlemeye başladı. Dükkânın ısısı 5 veya 6 dereceden fazla değildi...

Marian Dutch, Çinlinin gözüne bakıyordu. Adam gülümsüyordu, ama kayıtsızdı. Marian Çince konuşmaya başladı:

— Zao*!

— Zao, cevabını verdi. Çince konuşuyorsunuz... Uzun zamandan beri Pekin'de misiniz?

— Üç aydır, dedi Marian.

Laflar boğazına düğümleniyordu. Adam başıyla "İyi"

(*) Çalışma Kampı

(*) Merhaba

anlamına gelen bir işaret yaptı. Sırtını satıcıya döndü. Dudaklarını hiç oynatmaksızın kısık sesle ve İngilizce sordu:

— Bir mesajınız var mı?

Marian'ın içini bir panik kapladı. Cevap veremeyeceğini zannetti. Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı:

— Evet... Hareket, Bahar Bayramı'na kararlaştırıldı.

Çinlinin siyah gözlerinden büyük bir sevinç okunuyordu. Her zamanki mekanik gülümsemesiyle sırıtıyordu.

Hepsi bu mu?

— Hayır. Çin Seddi'nin doğu kulesinde her zamanki yere yerleştirilmiş bir şey göreceksiniz. Bir mühür. Fil-dişinden.

— Sonra?

Marian, anteni açık bir alıcıya benziyordu. Satıcının termosu kapattığını duydu.

— Mühürü oraya bırakan kişiyle temasa geçilecek. Pekin Otel'i'nde kalacak o kişi mühürü bıraktıktan sonra üç gün süreyle Fang Shan Lokantası'nda akşam yemeği yiyecek. Daha sonra buz pateni yapacak. Devamını size o söyleyecek. Hepsi bu kadar...

Çinli başıyla selam verdi ve Çince:

— Zie-zie mim* ! dedi.

Ellerini cebinden çıkarmamıştı. Kasaya döndü ve üç fırça satın aldı. Marian'ın içinde bir korku ve telaş vardı. Si-An üzerine bir fotoğraf albümünü seyre daldı. Başını tekrar kaldırdığında siyah perdesörlü Çinli çoktan yoldaydı. Her zamanki gibi elleri cebindeydi ve hızlı yürüyordu. Marian birden kusacağını sandı. Lu-Nan Caddesi'nin köşesinde park etmiş gri renkli arabadan inen iki adam dükkândaki Çinlinin hemen arkasında yürüyorlardı.

Her ikisi de yeşilimsi kumaştan ceketlerinin içine gömülmüşlerdi. Yüzleri basık ve tombuldu. Kürk şapka giymişlerdi.

(*) Teşekkür ederim.

Marian tedbirsizce dükkândan dışarı çıktı. Tepeden tırnağa titriyordu. Bisikletinin asma kilidini unutacak kadar telaşlıydı. Az kalsın önden kilitli tekerleği dağıtacak-tı. Soğuktan donmak üzere olan titrek elleriyle zinciri aç-tı. Çinli ve iki takipçisi Liu-Li Çang Caddesi'nden uzaklaşıyorlardı. Aklına ilk gelen, ona yetişip takip edildiğini haber vermek oldu. Ama bu çılgınlıktan derhal vazgeç-ti. En emin yol Çinliyi takip edenlerin dikkatini üzerine çekmekti. Birdenbire, Çinliyi başka bir sebepten dolayı takip edebilecekleri düşüncesine kapıldı. Üzerinde ne bir kâğıt, ne de bir belge vardı. İlettiği mesaj sadece hafıza-sındaydı. Onu da unutabilirdi. Çin'de şimdiye kadar hu-zurlu bir yaşantısı olan Marian birdenbire kendisini ür-kütücü ve düşmanca davranan çevrenin içinde bulmuş-tu.

Bisikletine bindi. Biraz ilerledikten sonra sağdaki Lu-Nan Caddesi'ne saptı. Daha sonra Kutsal Barış Cadde-si'ne çıktı. Çin'de, şahısların araba alma hakları yoktu. Bütün taşıtlar devlete yani resmi kuruluşlara aitti... Ma-rian Dutch Yabancı Diller Enstitüsü'ne gitmek için acele ediyordu. Sanki odası onu koruyabilecekti. On beş daki-ka içinde, soğuğa rağmen ter içinde kaldı. Çang-an Cad-desi üzerinde delicesine pedal çeviriyordu. Sola saptı. Tüm gücüyle siyah pardesölü, gülümseyen Çinlinin hayalini ha-fızasında canlandırmaya çalışıyordu. Onu o kadar az gör-müştü ki, sanki hayalet gibiydi.

*

* *

Siyah pardesölü Çinli Tien-an Men Meydanı'nın gü-neyine çıktı. Bisikletliler yeşil Jeep'lerin ve kamyonların önünden çil yavrusu gibi kaçışıyorlardı. Kaldırımlardaki yayalar daha derli topluydular. Restoranlar açılmak üze-reydi, masalar hazırlanıyordu.

Çinli, Belçikalıyla karşılaştığından beri bir kere bile arkasına dönmemişti. Tehlikeye karşı altıncı hissine gü-veniyordu, ama yine de tedbirli davranıyordu. Fakat bu kalabalıkta muhtemel bir komplonun farkına varmak mümkün değildi. Bugüne kadar sağduyusu onu hiç ya-

nıltmamıştı.

Sağ tarafındaki duvarda bir kapı farkettti. Kapı açıldı. Dar ve uzun bir yol görünüyordu. Genel tuvaletlerden biriydi. Aniden aklına bir şey geldi ve kapıdan içeri girdi. İçerde iğrenç bir koku vardı. Üç adam deliklerin üzerine çömelmişler, Dörtlü Çete'yi kınayan bir halk türküsü söylüyorlardı...

Siyah perdesö-lü Çinli tuvalete girdi. Eğer kendisini takip eden varsa bu anı kayboluşla onları şaşırtabilecek-ti. Tuvaletten çıkar çıkmaz, Tien-an Men Meydanı ile tren istasyonunu birbirine bağlayan Pekin'in tek metro hattı-nın girişinde kayboldu. Bu hat üzerinde on iki istasyon var-dı. İstasyon köylülerle doluydu. Lastik tekerlekli katar bir-kaç saniye sonra sessizce istasyona girdi. Siyah pardesö-lü adam son vagona bindi. Etrafı dikkatlice kontrol etmişti.

Üç istasyon geçti. Dördüncüde ilk inenlerden biriy-di ve hızlı adımlarla yürüyen merdivene doğru ilerledi. Tiz bir kadın sesi katarın hareketini bildirdi. Çinli peronun kenarından pek uzaklaşmamıştı. Kapıların hidrolikli ka-patılma sesinden bir iki saniye sonra arkasına hiç bakma-dan bir metre ilerisindeki kapıya bir kedi gibi sıçradı. Ka-panmasını engellemek için ayağını araya sıkıştırdı. Basınçlı havanın direncini aşarak vagona bindi. Arkasından kapı sert bir sesle kapandı. Tren harekete geçti. Siyah pardös-ülü Çinli peronda koşuşan iki adamı farketmedi. İçlerin-den birisi bir köylünün elindeki çubuğa çarptı. Diğeriy-se, hızlanan katarın kapılarından birini umutsuzca zor-luyordu. Sonunda o da vazgeçti ve katar tünelin içinde kayboldu.

Siyah pardösülü adam, kapıya yakın bir yerde duru-yordu. Bir sonraki istasyon son duraktı.

Vagondan perona ilk o atladı. Daha sonra basamak-ları dörder dörder çıkarak köylülerin arasında kayboldu. Trolleybüs duraklarında uzun kuyruklar vardı. En kısa olanını seçti. Trolleybüse bindiğinde ayakta kaldı. Nefes nefese kalmıştı ve sakinleşmeye çalışıyordu.

Marian Dutch pedal çevirmeye devam ediyordu. Soğuktan nefesi kesilmişti. Tai-Ping Caddesi'nin kavşağını geçtiğinde gri renkli arabanın arkasında olduğunu farketti. Şaşkınlıktan neredeyse dengesini kaybediyordu. Pekin' de birbirine benzeyen yüzlerce gri araba vardır diye düşündü. Arabanın geçmesini beklemek için yavaşladı. Arabanın şoförü bu tuzağa düştü ve Marian adamı görme fırsatını ele geçirdi.

Ani bir korkuya kapıldı. Şoförün dükkânda gördüğü yaşlı adam olduğundan emindi. Ne yaptığını bilmeyen kesik başlı bir ördek gibi ilerledi, gözü hiçbir şey görmüyordu. Kutsal Barış Caddesi'nin ucu sisle kaplıydı.

Marian işinin bittiğini anladı. Enstitüye gittiğinde onu tutuklayacaklardı. Onu ancak birisi kurtarabilirdi: Yuri. Aslında onu bu kâbusun içine sürüklemek istemiyordu. Ama korkuyordu ve birisi tarafından korunmaya muhtaçtı. Sovyet Elçiliği'ne gitmesi gerekliydi. Orada güvenlikte olabilirdi. Binlerce bisikletlinin arasında, geniş caddenin ortasından gidiyordu. Başını arkaya çevirdiğinde gri arabanın tamponunu gördü. Sağ tarafındaydı.

Aniden geri döndü ve ters yöne doğru pedal çevirmeye başladı. Arabanın bisikletlerin arasında aynı manevrayı yapacağı sürede Marian çoktan uzaklaşmış olacaktı.

Sert bir fren sesiyle başını kaldırdı ve ters yönden gelen Molotova marka kamyonun burnuyla şoförün şaşkın yüzünü farketti. Dönmeye çalışırken kalçasına yediği kuvvetli bir darbeyle uçtu. Hatırladığı son düşünce, bisikletini bir daha kullanamayacağıydı. Başını asfalta çarptığında gözlerinin önünde bembeyaz bir şimşek çaktı.

II. BÖLÜM

Kutsal Barış Caddesi'nin uçlarına doğru iki yandan akın eden bisikletliler ortadaki küçük adacığın çevresinden dolanıyorlardı. Tebeşirle yola donuk bir lekeyi çevreleyen bir daire çizilmişti. Bu kan lekesiydi.

Küçük beyaz bir ambulans siren çalarak geldi. Biraz ötede, kamyonun şoförü trafik memuruna ne olup bittiğini anlatıyordu. Marian'dan geriye kalan bisikleti kamyonun arkasına yerleştirdiler.

tki hastabakıcının Marian Dutch'ı sedyeyle ambulansa yerleştirdikleri sırada, kaza yerinin az ötesinde duran gri arabadan, bir Çinli indi. Ambulansın şoförüne yaklaştı ve ona Pekin Halk Güvenlik Bürosu'nun kartını gösterdi. Şoför dikkatle adamın söylediklerini dinledi ve ambulansın sirenini açarak bisikletlilerin arasından hızla geçti. Gri araba da onu izledi. İlgililer kazaya sebep olan kamyonun şoförüyle konuşmaya bile gerek görmediler.

tki araba doğruya doğru giderek gözden kayboldular. Bir süre, bisikletliler ve arabalar tebeşirle çizilen dairenin dışına taşan kan lekesinin açığından geçtiler. Sonunda, büyük bir otobüs bir bisikletliyi ezmek için kan birikintisinin ortasından geçti. Diğerleri de onu takip ettiler. Kısa zaman sonra, Marian Dutch'ın başına gelen kazayı hatırlatacak hiçbir iz kalmadı.

* *

Ellili yılların Cadillac'ına benzeyen büyük siyah

Hong-Ki, gri boyalı demir kapının önünde durdu. Kapının üzerinde, kırmızı ve iri harflerle "Bilimsel Aletler Fabrikası" yazıyordu. Dört metre yükseklikte ve üstü dikenli tellerle çevrili duvarların içindeki binalar Pekin'in güneyindeki sanayi bölgesini temsil ediyordu. Aslında bu-
ranın Pekin Halk Güvenlik Bürosu'na bağlı bir sorgulama merkezi olduğunu bilmeyen yoktu.

Hong-Ki'nin şoförü indi ve demir kapının yanında-
ki duvara gömülü enterfonun düğmesine basar basmaz hoparlörden mekanik bir ses duyuldu:

— Bao Sao*

— Doktor Sun Lo, Birim 8341! diye cevap verdi şoför. Cevabı beklemeden Ho'ng-Ki'ye bindi. Biraz sonra demir kapının iki kanadı açıldı ve içeri girmesiyle kapandı. Avludaki camlı kulübesinde bekleyen muhafız önündeki kâğıtlardan verilen kimliğin doğru olup olmadığını kontrol etti.

Hong-Ki, tek katlı, uzun ve dikenli tellerle çevrili bir binanın önünde durdu. Nöbetçi asker süngü takmıştı. Hong-Ki'ye baktı. Sadece Parti'nin önemli şahıslarının bu tip lüks arabaya sahip olabilme hakları vardı. Asker tüm merakıyla kapıyı açan şoföre bakıyordu. Gözleri çekik olmayan bir Çinli, elinde deri bir çantayla binaya girdi.

*

Doktor Sun Lo, cebinden bir anahtar çıkardı ve bir numaralı odanın kapısını açtı. İçeri girdikten sonra kapıyı tekrar kilitledi. Oda karanlıktaydı.

Gözlerini karanlığa alıştırdı. Yatağın üzerinde bir gölge vardı. Başı sarılı, elleri çarşafın üzerinde iki yana açıktı. Bir kalp takviye cihazı yatakla pencerenin arasındaki tüm boşluğu doldurmuştu. Cihaz hastaya bir dizi kordonla bağlanmıştı. Kalp atışları yeşil ekrana düzenli şekilde yansıyordu.

Oda sessizdi. Lao Zao'nun hiçbir adamı klinik bö-

(*) Kendinizi tanıtn.

lümüne giremezdi.

Doktor Sun Lo hastaya yaklaştı ve yatağının ayak ucunda asılı duran tabloyu hızla inceledi. Yaralının yüzü kırıklardan o kadar bozulmuştu ki, kadın mı erkek mi olduğunu anlamak zordu. Doktor Sun Lo yaralının sol koluna bağlı olan serum şişesinin kapağını yavaşça açtı.

Şişede antibiyotikle karışık serum vardı. Şişeyi yatağın üzerine bıraktı ve cebinden içinde saydam bir sıvı olan bir ampul çıkardı. Baş parmağıyla bir ucunu kırdı ve içindkini dörtte üçü boşalmış olan seruma ilave etti. Doktor Sun Lo boş ampulü cebine yerleştirdi. Serum şişesinin kapağını kapattıktan sonra damlaların akışını kontrol etti ve musluğu biraz daha gevşetti. En fazla yirmi dakika, içinde şişe boşalacaktı.

Hastaya bir kere daha baktıktan sonra odadan çıktı ve kapıyı kilitledi. Çıkışa doğru giden koridorda ilerlemeye başladı. Koridorun ucundaki küçük odada oturan kısa boylu, tombul bir hastabakıcı doktoru görür görmez ayağa kalktı. Yüzünde ağzını, burnunu örten bir gazlı bez vardı.

— Yaralı iyi mi, yoldaş Sun?

Doktor emin olmadığını bildiren bir baş hareketi yaptı.

— Çok yaşamaz. Bir saat sonra gidip bakın. Öldüğün zaman bana haber verin.

— Cesedi nereye götürmeliyim?

— Belçika Elçiliği'ne haber veriniz. Onlar ilgilensinler. Buyrun, ben ölüm kâğıtlarını hazırladım.

Çantasını karıştırdı ve içinden bir kâğıt çıkarıp hastabakıcıya uzattı. Başıyla selam verdikten sonra uzaklaştı. Kadın rapora bir göz attı. Yabancıların tedavi edildiği Quian Men Hastanesi'nce bir gün önceki tarihle hazırlanmıştı.

Onun çalıştığı yerde soru sormamak gerekirdi.

Doktor Sun Lo 8341. Birim'den geliyordu ve Politbüro üyelerini korumakla görevliydi. Hastabakıcı raporu okuyuncaya kadar, iki gün önce gelen yaralının kimli-

ğini bilmiyordu.

Doktor Sun Lo'nun kapıdan çıkarken yaptığı tuhaf gürültüyle başını kaldırdı.

Sonra içinden gelen bir sesle kapının yanında duran bakır sigara kabına bakmaya gitti. Dipte küçük bir şey vardı. Ucu kırık bir ampul. Alıp kokladıktan sonra telaşla bıraktı. Korkudan boğazı düğümlenmişti.

Kısık bir sesle:

— Namussuz! diye fısıldadı.

Sonra cesaretinden pişman oldu. Etrafta kendisini gören birisinin olup olmadığına baktı. Yaptığının bir karşı-devrimci hareket olduğunu farkettil. Lao Zao'ya ters düşmüştü. Binanın dışından bir motor gürültüsü duyuldu. Doktor Sun'un Hong-Ki'si uzaklaşıyordu.

Hastabakıcı bir numaralı odadaki yaralıyı niçin öldürdüklerini düşünmeye başladı.

III. BÖLÜM

Mao'nun dev portresi, hey betiyle havaalanının ufak binasını ezer gibiydi. Dokuz milyonluk başkentte o kadar olmasa da küçük bir havaalanında etkisi bayağı farkediliyordu.

Üzerinde Çin Halk Cumhuriyeti'nin meşhur kızıl yıldızı bulunan beş eski Boeing 707 bir hangarın önüne sıralanmıştı. Bunların dışında pistte uçak yoktu. Yeşil üniformalarıyla, silahsız askerler ortalıkta dolaşıyorlardı. İlerde eski tip iskelelerin kurulduğu inşaat halindeki havaalanı görülüyordu. Malko, Air France'a ait 747'nin yanına getirilen merdivene çıktı, fakat buz gibi esen rüzgârın karşısında gerilemek zorunda kaldı.

Birinci sınıfın konforundan, hosteslerin ilgisinden ve midesine düşkün olanlar için hazırlanan şahane yemeklerden sonra bu soğuğa katlanmak zordu... Kürkünün yakasını kaldırdı ve soğuğa çıktı. Yabancılar bölümüne ilk o geldi. Çinli memur pasaportuna şöyle bir baktı. Oraya kadar gelebilenlerin ruhları bile aranmıştır...

İçerdeki hava da dışardaki kadar soğuktu. Merkezi ısıtma burjuva lüksü sayıldığı için Çinlilere garip geliyordu bu...

Memurlar kendilerine bol gelen ceketlerinin içine gömülmüşlerdi. Ceketler üzerlerinde emanet gibi duruyordu. Genç bir çocuk valizleri getirdi.

Bagaj bölmesindeki bir duvar yazısında Çince, İngilizce ve Rusça olarak valiz sahiplerinin eşyalarını iyi tes-

pit edilmesi gerektiği yazılıydı.

Görevlilerin tek tip kıyafet giymesi, gri renkli eskinalar, tek renklilik, yabancı birinde fakirlik etkisi bırakıyordu.

Malko bir hamal aradı. Isıtıcı gibi bu da lükstü ve devrime tersti, ilginç bir duyguya kapıldı. CIA ajanı olarak geçmişte birçok kere Çinlilere karşı çalışmıştı, şimdi de onların memleketinde "şeref konuydu." Hatta daha da önemliydi...

Öteki yolcular gelmeye başlamıştı.

Air France'ın 747'si doluydu. Turist grupları ve işadamları vardı. İçlerinde bir kadın bile yoktu. Şartlara boyun eğdi ve valizini taşımaya başladı. Tüm bildiği şey Pekin Oteli'ne yerleştirildiğiydi. Gerisi CIA tarafından ayarlanmıştı.

Havaalanının girişini kontrol eden güvenlik kuvvetlerinin yanında, bir grup rehber bekleyordu.

Onların önünden geçmek üzereyken, iri ve tombul genç bir Çinli Malko'ya yaklaştı ve harika bir İngilizceyle:

— Malko Linge siz misiniz?dedi.

Nazikçe gülümseyerek:

— Evet, diye tasdik etti Malko.

Çinli elini uzattı.

— Benimle gelir misiniz? Ben rehberinizim. Adım, Cao!

Malko'nun valizlerini aldı. Rehberler yolcuların başına üşüşmüşlerdi. Salon felaketti, sıkıcı bir sadeliği vardı. Araba kiralama yoktu, duvarlarda reklam yoktu, kısaca güzel olan hiçbir şey yoktu. Başka bir dünyaya geçiş başlamıştı. Cao gri renkli bir arabaya doğru ilerledi. Araba müzesinden çıkarılmışa benzeyen köşeli ve eski bir araçtı. Koltukları beyaz kumaş kaplıydı ve perdeleri arkaya kadar uzanıyordu. Rehber kapıyı açtı ve gururla konuşmaya başladı:

— Bu bir Şanghay'dır. Çinde yapılan en iyi araba. Direksiyonda mavi üniformalı Çinli bir kadın vardı.

Ralli pilotu maharetiyle arabayı çalıştırdı.

Pekin Havaalanı düzlükte, sisle kaplı bir yerdeydi. Tarlalar boş duruyordu. Arabanın şoförü her defasında fren yerine korna kullanmayı tercih ediyordu. Atlar, bazen de insanlar tarafından çekilen ve kaygısızca ilerleyen arabaların bulunduğu yollara giriyordu. Şanghay ani bir manevrayla bir kazayı önledi. Küçük bir motosikletin çektiği kendinden on kat büyük bir römorkun içinde, Çinliler ve lahanalar iç içeydi. Motorlu taşıtların hemen hepsini yeşil Jeep'ler ve Rus yapısı Molotova kamyonları oluşturuyordu.

Malko rehberine baktı. Korna sesleri konuşmalarını engelliyordu. Görevi iyi başlamıştı; ama işi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece, CIA Viyana Şubesi'nde Çin'in güvenlik garantisi altında Pekin'e bir göreve gidip gitmeyeceği sorulmuştu. Birkaç ay içinde birçok değişiklik olmuştu. Bu görev için çok önemli iki konu vardı: Rusça konuşmak ve buz pateni bilmek... İkinci konu onu epey uğraştırmıştı, ama artık çantasında bir çift paten vardı. CIA her zamanki gibi Malko'ya bu işin tehlikesi bulunmadığını ve ücretinin oldukça iyi olduğunu anlatmış ve "Çin Servislerine götürülen basit teknik hizmetler" demişti.

Bu sözler sayesinde cesaretini toplayan Malko uzatmalı sevgilisi Kontes Alexandra'yi da götürmek istemişti. Sıkılan Alexandra sadakatsizliğini artırarak Malko'ya bağımlı olmadığını gösteriyordu. CIA ile onu paylaşmak istemiyordu. Bazen, hafta sonları veya akşamları başlangıca nazaran daha fazla birlikte oluyorlardı. Artık Malko'dan istediği tek şey, maceralı ve tehlike dolu hayatı bırakıp kendini ona adanmasıydı.

Sonunda CIA, Alexandra'nin Çin'e gitmesine karşı çıktı. Çünkü bu iş o kadar basit değildi. Malko bir veda akşamı için ondan randevu alabilmişti. Alexandra endişeliydi.

— Dikkatli ol, demişti Alexandra. Bu yolculuğu beğenmiyorum. Amerikalılar çok iyi niyetli, Çinliler de dos-

tunuz deęil. İki de dūřmanlarınızdan bazılarının dūřmanları.

O akşam Alexandra çok gūzeldi. Sırtı beline kadar açık olan siyah bir elbise giymişti. Sevgililerinden biriyle St.Moritz'e gittiğinde bronzlaşmışı.

Liezen řatosu'nun yemek odasında mumların altında yenilen yemekten sonra siyah deri kaplı kanepeye oturmuřlardı. Alexandra'nın hayali,řimdi monoton Çin talarlarının üzerinde dalgalanıyordu. Seviřtikten sonra piyano'da Sibelius'un hūzūnlū bir parçasını çalmıřtı.

Birdenbire Malko, yer yer karla rtūlū uęursuz manzaradan sıkıldı. Pekin kışın gelinecek bir yer deęildi.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

Rehber cevap vermedi. Ya hiç bitmek bilmeyen korna seslerinden dolayı duymadı, ya cevap vermek istemedi. Malko üzerinde durmadı.

Çevredeki evler gitgide çoęalıyordu. Caddenin ortasında trafięi tıkayan uzun kamyon kuyrukları vardı. řehrin giriřinde geniř caddeler, depolar, fabrikalar grūlüyordu. Devlet lojmanları uzun bir hat teřkil ediyordu. Her birinin cephesinde  metre būyūklūęinde numaralar yazılıydı. Burada insan kaybolamazdı. Yola devam ederken nūnde askerlerin bekledięi beyaz bir kapının nūnden geçtiler.

— Burası Dıřıřleri Bakanlıęı, dedi rehber. Pekin'in kuzeydoęusunda, būtūn elçiliklerin bulunduęu San-Li-Tun Mahallesi'ndeyiz.

İçi et yūklū, yeřilimsi bir kamyonu geçtiler. İřçiler etlerin üzerinde oturuyorlardı. Gerçekten incelenmeye deęer bir hali vardı kamyonun.

Biraz sonra řanghay, nūnde askerlerin nöbet tutuęu demir kapılı bir binanın nūnde durdu. İki katlı binanın üzerinde Amerikan bayraęı dalgalanıyordu.

— Burası Pekin'deki Amerikan Elçiliği'dir, dedi rehber. Sanırım sizi bekliyorlar.

Malko rehberle birlikte içeri girdi. İki sivil Amerikalı bir masanın nūne oturmuřlardı. Rehber onlarla Çin-

ce konuştu, içlerinden biri aynı dilde cevap verdi. Daha sonra Malko'nun yanına geldi ve elini uzattı.

— Pekin'e hoş geldiniz. Bana "Bob" deyin. Bay Gordon sizi hemen kabul edecek. İyi bir yolculuk yaptınız mı?

— Enfes, dedi Malko. Air France'ın yemeklerini ve Château-Margaux şarabını hâlâ unutamamıştı.

Atina ve Karaçi'ye uğramalarına rağmen yolculuk kısaca gibi gelmişti.

747'lerin konforu ve sessizliği harikaydı. Uçak personeli onu yalnız bırakmamıştı. Altı saat kadar uyumuştutu. Daha sonra seyrettiği video filmi zihninin açılmasına yaramıştı.

Jim Gordon'un adı "Tilt'dir. Onun Doğu Avrupa Masası şefi olduğunu biliyordu. Pekin'de ne işi vardı? Malko'nun göreviyle onun ne ilgisi vardı?

Rehber oturmuş gazete okuyordu. Renmin, Ribao ve Quotidien du Peuple gazetelerine dalmıştı. Malko CIA'nın Çin'deki gizli ana merkezinde bulunduğunu anladı. Olay çabuk geliyordu. Telefon çaldı. "Bob" açtı.

— Bay Gordon sizi bekliyor.

Merdiveni çıkarken Bob, Malko'ya öncülük etti. Jim Gordon, Malko'yu kapısının önünde bekliyordu. Büyük kemerli burnu, siyah saçları ve gözlüğünün arkasında zekice bakan gözleri vardı. Kapıyı kapattı. Sigarasını yakıtı, Malko'ya karşısındaki koltuğa oturmasını söyledi ve sigarasından derin bir nefes çekti.

Birdenbire Rusça sordu:

— İlk karşılaşmanız nasıl geçti?

Malko'nun kafasında bir şimşek çaktı ve aynı dille cevap verdi. Yabancı dil bakımından bilgisayar gibiydi. Almanca'dan Rusça'ya, Fransızca'dan İngilizce'ye hiç zorlanmadan geçiyordu. Birkaç kelime daha Rusça konuştuğuktan sonra Jim Gordon İngilizce'ye döndü:

— özür dilerim, ama her şeyi kontrol etmek isterim. Bana Rusça konuştuğunuz söylenmişti, ama Langley'deki fişler her zaman doğru olmuyor... Oysa, burada yapacağınız işin hayati değeri var...

"Hayati" kelimesini, üstüne basa basa söylemişti. Malko, büronun çıplak duvarlarını, masayı süzdü. Masada tek bir kâğıt yoktu. Üzerindeki üç telefon dünyanın dört bir yanıla bağlantıya hazırды. Tavan mikrofonlarla donatılmış olmalıydı.

Jim Gordon sigarasından bir nefes daha çekti ve Malko'ya:

— Pekin'e soğukkanlılık, zekâ ve beceri gerektiren çok önemli bir iş için gelmenizi istedim, dedi.

Bu CIA katillerinden istenenden fazlaydı. Malko övüldüğünü hissetti ve:

— "Şirket'in Çin servisleriyle ortak çalıştığını bilmiyordum, dedi hayretle.

Jim Gordon kaçamak bir işaret yaptı.

— Oh! Vietnam'dan sonra ilişkilerimiz çok genişledi. Çinlilerin kalkınmasına yardım etmeliyiz. Memleketlerimiz arasında hiçbir zaman düşmanlık olmayacak...

Bu mikrofonlar içindi!

— Bana teknik yardım dediler, dedi Malko.

Jim Gordon başını eğdi.

— Evet bir anlamda "yardımlaşma" söz konusu. İki ülkenin de çıkarı için, birinci derecede önemli bir iş bu.

Malko Çin vizesi alalı sekiz gün olmuştu. Ama hareket işareti Viyana İstasyonu'na pazar sabahı beşte gelmişti. Air France'ın 188 sefer sayılı Paris-Pekin uçağı, Avrupa ile Çin'in başkenti arasındaki en iyi bağlantı aracıydı. Uçak 10.30'da kalkacaktı, yani Malko'nun beş saati vardı. Sonunda CIA tarafından ayarlanan Mystère 20 tipi bir uçakla Paris'in Roissy Havaalanı'na saatinde yetişmişti.

— Üç ay önce, dedi, Jim Gordon, yüksek derecede görevli bir Çinli,askeri helikopterle Rusya'ya geçmeyi denedi. Pilotun soğukkanlılığına rağmen helikopter Çin Seddi'ne çarparak parçalandı ve pilot ile adam öldü. Adamın çantasında çok gizli sırlar bulundu. Kamyon üretiminden füze depolarına kadar ve daha Çinlilerin bize söylemediği bir sürü şey... Çin makamları, yüksek seviyede birisi-

nin kaçmasıyla sırlarının tehlikede olduğunu anladılar. Hemen hemen Politbüro'nun yirmi üç üyesi vardır ve bunlar kuşkulı olmayacak insanlardır.

— Çin Komünist Partisi'nde bir Sovyet "Köstebek" mi var demek istiyorsunuz? diye sordu Malko.

— Evet, diye doğruladı Jim Gordon. Ellili yıllara kadar iki ülkenin arası iyiydi. Şimdi bile, Çinliler Stalin'e hâlâ saygı duyuyorlar. Ama, S.S.C.B. ile savaşmaya da her zaman hazırdırlar ve bu kaçış onlar için önemli bir tehlikenin habercisidir. Ne pahasına olursa olsun Köstebek'i bulmak ve onu deliğinden çıkarmak zorundalar...

Malko, şaşkın dinliyordu.

— Rusça konuşuyorum ama Çince bilmem, dedi. Pekin'de nasıl araştırma yapabilirim?

Jim Gordon eliyle onu susturdu.

— Bekleyin! Bu olaydan sonra Çinliler, Köstebek' in buradan kaçacağını anladılar ve Pekin'de kimliği belirlenen Rus ajanlarının kontrolünü sıklaştırdılar. Pekin'de görevli bir KGB Şefi bir kızı öğrenci kimliği altında haber toplamaya yöneltmişti. Kızı takip etmeye başladılar ve X diye adlandırdığımız o kızın bir Çinliyle buluşmasından KGB Şefi'yle randevusuna kadar her şeyi öğrendiler... Çinliyi takip ettiler ama metroda avuçlarının içinden kaçırdılar.

— Pekin'de metro da mı var?

— Evet, dedi Amerikalı. Çinliler kızın peşine düştüler. Ama aksilik işte. Kıza tutuklanmadan önce bir kamyon çarptı ve çok ağır yaralandı. Onunla ilgilenen bölüm duruma hemen müdahale etti. İpnötizmayla uyutarak onu konuşturdular.

— Köstebek'i söyledi mi?

Jim Gordon başını salladı.

— Söyleyebilecek vakti olmadı. Belki metrodaki Çinli bizi Köstebek'e kadar götürebilir. Ama kız, Çinliye aktardığı mesajın tamamını söyledi. Bu kadarı da Çinlileri kızdırmaya yetti...

— Vay canına! dedi Malko hararetle.

— Sovyetlerin, Köstebek'i Çin'den kaçırarak birini Pekin'e gönderdiğini söyledi.

— Bu kadar mı?

Jim Gordon zoraki gülümsedi.

— Bugün 22 Ocak. Operasyon, Bahar Bayramı'ndan faydalanılarak gerçekleştirilecek, yani 27 ile 31 Ocak arasında, tüm Çinlilerin ailelerine dönmek için seyahat ettiği bir sırada. Böylece kolayca gözden kaçabilecek bir firar... Köstebek ile irtibat kurup onu kaçırarak olan, kendisini belirtecek bir işaret taşıyacaktı. Pekin'e gelir gelmez kararlaştırdıkları yere fildişinden bir mühür bırakacaktı. Köstebek'e her şeyin hazırlandığını haber verecekti.

— Etkileyici, dedi Malko. Fakat böylece Köstebek'i Çin'den çıkarmak için geleni tanımış olmuyorlar mı?

Amerikalı ona gülümseyerek baktı.

— Yeni tanıdılar. Söz konusu olan şahıs büyük bir Kanada firmasında çalışan bir Alman ziraat mühendisiydi. Pekin'e önceki akşam Tokyo üzerinden geldi.

Malko, Jim Gordon'u durdurdu. Şaşırmıştı.

— O halde çözüm bulundu. Benim rolüm ne bu işte? Çinliler kendilerini Köstebek'e götürecek olan Alman'ı takip ederler, olur biter!..

Amerikalı başını salladı.

— Bu kadar basit değil... Bu Alman, Rolf Hanover, Pekin'de kalmadı. Dün sabah sizin Paris'ten uçağa bindiğiniz saatte, o da Pekin'e üç bin kilometre uzaktaki Kuang-Si'ye hareket etti. Kuang-Si'de haberleşme çok zordur. Bu program değişikliğini merkezine haber vermesi çok zor olacak... Çinliler acil bir sorun yüzünden ona orada bulunması gerektiğini söylediler. Çin'de yabancılar tartışamaz. Çinlilerin istediği yapılır. Her şey planlıdır, hatata gideceğiniz lokantalar bile... Hele seyahatler...

Malko yavaş yavaş anlıyordu.

— O halde niçin bu kahrolası Alman'ı oraya gönderdiler? Operasyonu berbat etmek için mi? Köstebek'i yuvasından çıkarabilecek tek adam oydu.

Jim Gordon:

— Çinliler Köstebek'i deliğinden çıkarmak istiyorlar, ama daha değişik bir yolla... Sizin sayenizde, dedi.

— Benim sayemde mi?

Amerikalı purosundan uzun bir nefes aldıktan sonra bıraktı:

— Genel düşünce, Rolf Hanover'in yerine sizin geçmeniz. Köstebek sizi muhatap alacak.

Malko az kalsın soğukkanlılığını yitiriyordu.

— Onun yerine nasıl geçebilirim? Bu çılgınlık. Peki ya parola? Mühür?..

Jim Gordon elini cebine attı ve masanın üzerine dikdörtgen bir şey çıkardı.

— Alın şunu.

Malko, sararmış fildişinden bir paralelkenar olan cismi eline aldı. Kare olan yüzlerinden birine kırmızı zemin üzerine bir Çinlinin portresi kazınmıştı.

İşte mühür, dedi Jim Gordon. Köstebek'i deliğinden çıkaracak yem!..

IV. BÖLÜM

Malko, fildişi mühürü parmaklarının ucunda tuttu. Kuşkuluydu. Masanın üzerine bıraktıktan sonra:

— Nasıl elde ettiniz? dedi.

Jim Gordon'un gülüşü alaylıydı.

— Bu mühür aslı değil, bir kopyası. Çinliler fildişini çok iyi işlerler... Aslı, Rolf Hanover'in elinde.

— Fakat, dedi Malko, mühür hakkında hiçbir şey bilmedikleri halde nasıl aynısını yapabildiler?

— Yanılıyorsunuz dedi Amerikalı, (gülümsüyordu.) Çinliler konuşturdukları ö kız sayesinde, Köstebek ile buluşmanın bu günlerde Pekin'de gerçekleşebileceğini biliyorlardı. Köstebek ile buluşacak kişi daha çok gizli bir işadamı olabilirdi. Pekin Havaalanı'na çok az uçak iner. Dostlarımız çok sabırlılar ve iyi teşkilatlanmışlar. Yabancıların listelerine bakarak hergün en az on beş kişiyi işaretleyp valizlerini ve işlemlerini ayrı bir titizlikle yapıyorlar.

— Mühürü mü arıyorlar?

— Elbette. Her turist hatıra olarak aldığı bir mühürle Çin'den ayrılır. Ama hiçbiri yanında fildişi bir mühürle gelmez. Mühürü, araştırmanın üçüncü günü, yani evvelki gün buldular. Sonra da biz dostlarımıza yardım ettik. Teleksler uzun müddet Bonn'a çalıştı. Rolf Hanover'in hayat hikâyesi biraz karışıktı. Dört yıl önce Doğu Almanya'dan kaçmış. Şüpheliler listesinde...

Valizini arayanlar, mührün bir kopyasını aldılar ve

aslını yerine koydular. Böylece Hanover hiçbir şeyden şüphelenmedi. Daha sonra da ona programında değişiklik olduğu söylendi ve ilk uçağa bindirildi.

Malko endişeliydi.

— Hiçbir şeyden şüphelenmediğine inanıyor musunuz?

Jim başını salladı.

— Şüphelenmiş olsa bile irtibat kurabilme imkânı yok. Bulunduğu yerden Pekin'i telefonla aramak mümkün değil. Geri döndüğünde her şey bitmiş olacak... Belki, siz bile Pekin'de olmayacaksınız. Ve ümit ederim ki Köstebek'i de bulmuş olursunuz.

Malko için sevimsiz bir işti.

— Niçin Çinliler, o adamı takip etmekle yetinmiyorlar! Bu yoldan da Köstebek'e gidebilirler.

Jim Gordon, konuşmaya başlamadan önce sigarasından bir nefes daha çekti ve:

— Yerinde bir soru! Dostumuz Lo Çeng bu konuyu düşündü.

— Lo Çeng kim?

— Bu işten sorumlu olan Çinli meslektaşım. Bahsettiğim gibi, Köstebek Çin'in yönetiminde önemli yerde olan birisi. Güvenlikle ilgili birçok olaydan haberi var. Başbakan Yardımcısı Teng Siao Ping'e bağlı özel Servis devreye girince bu iş Halk Güvenlik Bürosu'ndan geri çekildi. Başbakan dışında hiç kimsenin bu operasyondan haberi yok. Özel Servis'in üyeleri çok azdı. Rolf Hanover'i yakından takip etmek için Pekin Güvenlik Bürosu'nu kullanmak gerekmişti. Çinliler, Köstebek'in olup bitenlerden haberdar olup olmadığını bilmiyorlardı. Kendisini Çin'den çıkaracak olan adamın takip edildiğini öğrenirse ortaya çıkmazdı...

— Anlıyorum, dedi Malko.

— Dahası, Rolf'un yerine geçmekle, her an işe yarayabilecek değerli haberleri de öğreneceksiniz, dedi Jim.

— Sonuçta, şüphelenilmeyecek tek isim kalıyor. O da öldüğü için Mao olacak. Ya Köstebek Teng Siao Ping

ise?

— Saçmalamayın, dedi Gordon ciddi bir ifadeyle. Lo Çeng sizin korunmanızdan sorumlu olacak.

— Korunmamdan mı? Niçin?

— Köstebek'in haberi aldığını düşünün. Sizi yok etmek için her şeyi yapacaktır. Unutmayın ki, sizi tutuklabilecek yetkide birisi. Yumurtaların üzerinde yürüme-
liyiz.

— Yumurtaların üzerinde yürümeliyim, diye düzeltti Malko. Çin servisleriyle sizi çalışmaya iten sebebi bana da söyler misiniz?

— Politika, haber alışverişi, dedi Gordon soğukça. Moğolistan sınırına yakın bir yerde dinlenme istasyonu kuracağız. Bu da önemsiz sayılmaz... Sonra...

— Sonra ne?

— Hiç. Bunların hepsi iki ülke arasındaki yeni ilişkilerin sonucu.

Malko kalemini çıkardı ve bir kâğıdın üzerine: "Köstebek'in elindeki raporları da istiyor musunuz?" yazdı ve Jim Gordon'a uzattı.

Amerikalı okudu ve başıyla "evet" işareti yaptı. Malko gülümsemeye başladı. Bu iş fazladan bir risk olacaktı. Çünkü Çinliler, Amerikalılarla dostça geçinmelerine rağmen onları kendi işlerine karıştırmak istemezlerdi. Fakat, Köstebek'in mirasını paylaşacak safhaya henüz gelmemişlerdi, önce onu deliğinden çıkarmak gerekiyordu.

Telefonlardan biri çaldı. Jim Gordon konuştuktan sonra:

— Lo Çeng geldi. Esas konuyu anlattım. O size operasyonun ayrıntılarını anlatacak.

Malko'nun hâlâ kuşkusu vardı.

— Niçin "Şirket"ten yardım istendi?

— Basit. Rolf'un yerini alıp irtibat kuracak şahsın Asyalı olmaması gerekir. Çinliler İngilizlere ve Almanlara güvenmiyorlar. Fransızlara, Sovyet teşkilatlarıyla işbirliği yaptıkları için hiç güvenmiyorlar. Ayrıca Rusça konuşan biri gerekli bize. Köstebek'in, Rusça konuşup ko-

nuşmadığını bilmiyoruz. Fakat Rolf'un Alman olması iyi rastlantı ve tahmin edilemeyecek kolaylıklar yapabilir...

Kapı yavaşça vuruldu. Gordon açtı. Uzun boylu bir Çinli içeri girdi. Gri renkli üniforma giymişti. Paltosunu aşağıda bırakmış olmalıydı.

— Lo Çeng Tong Zhi, dedi Amerikalı. Yoldaş Lo Çeng, Bay Linge.

Çinli eğilerek Malko'nun elini sıktı. Gülümsemesiyle ön dişlerinin altından olduğu görüldü.

— Pekin'e hoş geldiniz, Bay Linge. Ümit ederim, ortak çalışmamız başarılı olur.

Malko, sıçrattığı tükürüklerden kaçmak zorunda kaldı. Yoldaş Lo Çeng'in İngilizcesi çok iyiydi, ama kelimeler ağızından, uzun müddet patlayamamış fırtına hızıyla çıkıyordu. Gordon, oturmasını işaret etti. Gözleri çok hareketliydi ve bakışlarını yakalamak zordu.

— Bay Linge'e anlattım. Sanıyorum size de soracakları var, dedi Gordon. www.cizgiliforum.com

— Bu çok normal, sizi dinliyorum.

Malko'nun sorulan vardı. Ama, baştan başlamak istiyordu. İşini düşündükçe, daha da sıkıcı buluyordu. Çin'de garip bir oyunda hakemlik yapmak hiç de parlak bir gelecek vadetmiyordu. Çinlinin ayakkabılarına dikkat etti, şekilsiz bir araba lastiğine benzetti. Malko ilk sorusunu sordu:

— Trafik kazası geçirene ne oldu?

— Beyin zedelenmesinden dolayı öldü. Cesedi, Belçika Elçiliği'ne teslim edildi. Resmi olarak, kaza anında öldü. Böylece onunla ilgili olanların kuşkusu ortadan kalktı, çünkü ortada gerçek bir trafik kazası var...

— Ya Ruslar mesajın tam olarak aktarıldığına inanmazlarsa? Kız buluşmadan sonra onlara gitmeliydi.

Lo Çeng hiç endişelenmedi.

— Belki başka bir yerden öğrenmişlerdir. Bizim "Hong Shih*", Bay Gordon'un da "Köstebek" dediği

adamdan öğrenmiş olabilirler. Bu o kadar önemli değil. Bence, Pekin'deki örgütleri doğrudan bu işe girmiyor. Bu çok tehlikeli olurdu... Sadece aracı kullanıyorlar.

Kelimeleri söyleyiş tarzı, anlaşılmasını güçleştiriyordu. Ya kelimelerin yarısını yutuyordu, ya da tükürükleriyle karıştırarak ağızdan çıkarıyordu.

— Elinizden kaçırdığınız adam izlendiğinden hiç şüphelenmedi mi?

— Bütün hainler gibi endişeliydi. Hong Shih, halkın öfkesini çekmektense, bir an önce kaçmayı tercih edeceğinden bazı riskleri göze almaya hazırdır.

Malko, Lo Çeng'in bakışlarını arıyordu.

— Bu Kızıl Adam'ın kimliği hakkında gerçekten bir fikriniz yok mu?

— Hiçbir fikrimiz yok. Sadece önemli bir hain olduğunu biliyoruz. İhtiyatlı davranmamızı gerektiren sebep de bu.

Malko nereden bir açık yakalayacağını düşünüyordu.

— Peki, Kuang-Si'ye giden adam geri dönemez mi? Lo Çeng başını salladı.

— Hayır ayrıca bağlantı da kuramaz.

— Ne yapmalıyım?

Çinli sinirlenmişti.

— Buradan çıkınca Şanghay marka arabanız sizi Pekin Otel'i'ne götürecektir. 432 no'lu odada kalacaksınız. Bu oda Bay Hanover'e ayrılmıştı, ama kendi isminizi kullanabilirsiniz. Bu operasyonun gizliliği nedeniyle Ruslar gönderdikleri adamla bağlantı kuramazlar. Böylece endişeleneceğiniz bir şey kalmıyor.

— Ya sonra?

Lo Çeng'in gülmesi kayboldu.

— Bay Hanover'in yapmayı düşündüğü şeyi yapın. Beş gün Pekin'de kalın. Daha sonra Şanghay ve Kanton'a gidin. Her yerde onun rezervasyonlarını kullanacaksınız.

— Ya bir şey olmazsa?

Altın dişleri yine kayboldu.

— Bir şeyler olmalı. Birkaç gün sonra Bahar Bayra-

mı. Herkes seyahat eder. Kızıl Adam çoktandır böyle bir fırsat bekliyor. Peşinde olduğumuzu biliyor. Bütün karşı devrimciler gibi, sonunda kendisini ele verecektir.

Malko bunu saçma buldu.

— Bu planı siz mi hazırladınız?

Lo Çeng mütevezice gözlerini oynattı.

— Hayır, hayır. Yukardan böyle istendi. Çok yukardan, diye düzeltti.

Başka bir deyişle, bu plan doğrudan Teng Siao Ping ya da çevresinden geliyordu.

— Biraz yetersiz olduğunu düşünmüyor musunuz? diye Gordon'a sordu. Bir defa, bu Hong Shih muhatabının ben olduğumu nasıl anlayacak?

— Bay Çeng size her şeyi söylemedi mi? Yerini alacağınız adam "kullanılmayan bir yere" bir mühür bırakacak. Turistler tarafından en çok gezilen Çin Seddi'nde bir yere. Elbetteki mühürü koymanız gereken yerden başka bir yere koyarsanız, harekât başlamaz.

Lo Çeng öne doğru eğildi ve tükürük fıryası içinde konuşmaya başladı:

— Bay Linge... Biliyoruz... Surların en büyük kulesi o... Duvarın dışında üst katta... Kuzeye bakan tarafta... Önceden kullanılmış.

Cümle kurmayı unutmuşa benziyordu.

— Posta kutusunu gözleyerek Hong Shih'e ulaşabilirsiniz...

Lo Çeng sanki kusacakmışçasına öne eğildi, yine tükürükler içinde:

— Hayır, dedi.. Çok zor. İnsanlar uzun süre orada kalmıyorlar. Yeterince soğuk bir yer. Birçok insan geliyor hergün. Düşmanlarımız çok dikkatli... Çok dikkatli. Ya farkederlerse?..

Cümlesini yarım bıraktı ve sakinleşti.

— Tamam, dedi Malko, kabullenmişti. Mühürü kararlaştırılan yere bırakacağım. Ondan sonra?

— Sonra, diye bağladı Lo Çeng, çok kolay... Her akşam Fang Shan'da yemek yiyeceksiniz... Yemekten sonra

Bei Hai Gölü'nde paten kayarsınız. Buz patenini biliyor-sunuz değil mi?

— Biliyorum, dedi Malko.

Lo Çeng:

— Paten sahası akşamları çok kalabalık olur, dedi.

— Orada mı karşılaşacağım?

— Olabilir. Karşılaşma için güzel bir yer. Fakat çok yabancı yok, diye ilave etti. Kolaylıkla dikkat çekersiniz.

Gitgide zırvalamaya başlamıştı.

— Her şeyi bilmiyoruz. Belki de Hong Shih siz oradayken hemen ortaya çıkmaz. Son anı bekleyebilir... Beklerken de zamanı nasıl geçirdiğinizi izlemek isteyebilir.

Malko'nun kafasında bir şimşek çaktı.

— Allah kahretsin! Ya Hong Shih Rolf Hanover'i tanıyorsa?

Lo Çeng'in sesi kısılmıştı.

— Şansı çok az, Bay Linge. Rolf Hanover Çin'e şim diye kadar hiç gelmemiş. Sanırım hiç karşılaşmamışlardır.

Malko'nun kafasında ihtimallerden biri siliniyor, diğeri kuvvetleniyordu.

— Her neyse, Hong Shih ya da adamları benimle irtibat kurduklarında onlara ne söyleyeceğim? Onu Çin'den çıkarabilecek hiçbir fikrim yok.

Lo Çeng arkasına yaslanıp kahkahalarla güldü. Sinirlendiğinin işaretiydi bu.

— Bizim de yok, dedi tükürük sıçratarak. En önemli nokta da bu. Ama son dakikaya kadar bu noktayı gizli tutarak onun ilgisini üzerinize çekebilirsiniz. Son buluşmaya kadar...

Malko bir açık yakalamıştı.

— Bu Rolf Hanover Hong Shih'i tek başına Çin'den çıkarabilir mi?

— Sanmıyorum. Niçin?

— O halde bir teşkilat var. Bunu nasıl bulacağım?

Bu sefer de Lo Çeng zor durumda kaldı ve Jim Gordon'a yardım isteyen gözlerle baktı.

Gordon imdadına yetişti.

— Her şeyi, şu anda çözümleyemeyiz. Belki de herakât o safhaya kadar uzamaz... Blöf yaparız. Sahte bir çıkış gösterilebilir...

Malko, Lo Çeng'e döndü:

— Sizce Hong Shih nereden çıkmayı deneyebilir? Çinli birdenbire öne eğilerek deli gibi tükürmeye başladı.

— Değişik yollar var. Uçağı deneyeceğini sanmıyorum. Çünkü güvenlik tedbirleri fazla. Daha çok Hong-Kong, Kanton ve Şanghay'dan geçmeyi deneyebilir.

— Ya Rus sınırı?

Lo Çeng çarpılmışa döndü.

— Hayır, orası çok uzak ve de kontrol altında. Sahillerimizden çıkması daha kolay. Kanton Bölgesi huni gibidir. Binlerce mülteci daha önceden oradan geçti.

Jim Gordon araya girdi:

— Size yeni bir gelişmeyi haber vermek istiyorum. İki uçak gemisi, dört kruvazör ve onlara eşlik eden destek gemilerinden oluşan bir Rus filosu birkaç gündür Çin sahilllerine yaklaşarak Japon Denizi'ne geçiyor... Bir kurtarma operasyonuna neden olabilir...

Malko kuşkuyla sözünü kesti.

— Rusların Hong Shih için bir filoyu harekete geçireceklerini sanmıyorsunuz ya?

— Aksine, dedi Lo Çeng. Bu onlar için çok önemli. Başka hiçbir şekilde haber toplayamazlar.

Malko biraz nefes alabilmişti.

— Sizinle nasıl temasa geçeceğim? diye Lo Çeng'e sordu.

— Biz size göz kulak oluruz. Rehberinizin hiçbir şeyden haberi yok. Sadece, bizim sizinle ilgilendiğimizi biliyor. Bu, birçok değişik sebepten olabilir.

— Sizinle bağlantı kurabilmeliyim, diye directti Malko. Bir değişiklik olursa haber vermem gerek.

Bay Lo Çeng cebinden bir kâğıt çıkardı ve üzerine bir şeyler karaladıktan sonra Malko'ya uzattı.

— Acil durumlarda, Wang-Fu ve Dong-an Men cad-
delerinin köşesindeki kuyumcuya gidersiniz. Otelinizin he-
men yakınında. Bu kâğıdı verirsiniz ve hemen sizinle te-
masa geçerim.

— Ne yazıyor? diye sordu Malko.

— Bu harfler Wai Chiao Zu demektir. "Yabancılar
Grubu" diye çevrilebilir. Bizim bu harekâta verdiğimiz
addır.

Jim Gordon, Malko'ya fildişi mühürü uzattı.

— Hazırsanız, dedi zoraki neşeli bir sesle, Bay Lo
Çengbunu nereye bırakacağınızı size söyleyecek...

Tükürük sıçratarak konuşmaya başlayan Çinli, açık-
lamalarını kâğıda çizerek yapıp bitirdi.

Jim Gordon ayağa kalktı ve Malko'nun elini sıktı.

— Sizi yoldaş Lo Çeng'e teslim ediyorum, dedi. Bu
akşam Tokyo'ya dönüyorum. Ay sonuna kadar Merid-
yen Otel'de kalıp arkadaşlarımla temaslarda bulunaca-
ğım.

— Bak sen, Tokyo'da Meridyen olduğunu bilmiyor-
dum, dedi Malko.

— Tokyo'nun en modern oteli diye ekledi, Ameri-
kalı. Shinagaya Garı'nın tam karşısında. Trenle, Ginza'ya*
beş dakika mesafede. İyi haberleri alır almaz bana tele-
fon edin.

Malko yeniden Jim'in elini sıktı.

— Oraya geleceğim.

Daha sonra, LoÇeng de ayağa kalktı ve dostça Mal-
ko'nun elini sıktı.

— Size çok güveniyoruz, dedi. Çin Devrimi'ne bü-
yük bir hizmet vereceksiniz.

Bu büyük bir olaydı. Gerçek bir prens komünizme
hizmet edecekti! Jim ve Lo Çeng'i odada bırakıp dışarı
çıktı.

Rehberin hiç acelesi yoktu. Uykulayan şoföre haber
verdi ve arabaya bindiler. Hemen yanlarında siyah bir

(*) Tokyo'nun eğlence merkezi olan mahallelerinden biri.

Hong-Ki duruyordu. Lo Çerig'in arabasıydı.

— Pekin Otel'i'ne gidiyoruz, diye mırıldandı rehber. Sanırım dinlenmeye ihtiyacınız vardır.

— Evet, düş alsam iyi olur, dedi Malko.

Sıkıntılıydı. Jim Gordon'un küçük bürosu bile ona rahatlayacak bir yer gibi geliyordu. Şanghay, bir sokaktan diğerine hızla giriyordu. Sayısız bisikletli grupların arasından geçerken onları ezmek için her şeye korna çalıyordu. Çevre Malko'ya hüzünlü, soğuk ve sıkıcı gelmişti.

Pekin avuç içi gibi düzdü. Ayılar gibi örtünmüş yalar, aceleyle yürüyorlardı. Otobüs duraklarındaki uzun kuyruklar hiç bitmiyordu. Şanghay, iki yüz metre genişliğindeki bir caddenin çıkışında, bisikletliler yüzünden durdu.

— İşte, dedi rehber, oteliniz biraz ilerde.

Altı kilometre sonra yirmi katlı bir bina görüldü. Pekin Otel'i. Araba yarıya kadar açılan kapının önünde durdu. Malko içeri girdi. Şoför valizleri taşıyordu.

Resepsiyon memuru İngilizce konuşuyordu. Malko'ya doldurması için bir form verdi ve ondan pasaportunu istedi.

— Odanızın numarası 432. Anahtarınızı kat tablosundan alınız.

Her şey, yoldaş Lo Çeng'in dediği gibi geliyordu. Malko el çantasını, dördüncü kata kadar taşıdı. Her katta, üzerlerinde ne idüğü belirsiz, cekete benzer bir şey bulunan çok sayıda komi vardı. Anahtar koridordaki bir tabloda asılıydı.

Koridorlar genişti. Malko'nun odası hemen hemen bir futbol sahası kadardı. Televizyon, iki tahta karyola, ayna, iskemleler, bir masa ve Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir telefon vardı. Pencereye doğru yürüdü. Aşağıdan caddenin gürültüsü geliyordu. Binlerce bisikletli hiç kesilmeyen korna sesleri arasında ilerliyordu. Eşyalarını yerleştirdi ve düş aldı. Oda çok sıcaktı.

Duştan çıktığında biraz daha iyiydi. Kapı çalındı.

Rehberi gülümseyerek özür diliyordu.

— Pekin seyahatinizin programını konuşmak istiyordum.

— Çok iyi, dedi Malko. Programda ne var?

Rehber cebinden bir not defteri çıkardı.

— Sanırım yarın Çin Seddi'ne gitmek istiyorsunuz. Her şeyi ayarladım. Dışarısı çok soğuk, kalın giyinmeniz gerek.

Her şey iyi başlamıştı. Malko önceden soğuğa hazırlıklıydı. Gülümsemeye çalıştı.

— Saat kaçta yola çıkacağız?

— Saat yedide, dedi rehber. Şimdi dinlenin. Lokanta, birinci katta. Her zaman aynı masada yemelisiniz, daha rahat olur. Hoşça kalın.

Malko seslendiğinde, rehber çıkmak üzereydi:

— Fang Shan diye bir lokanta varmış. Bei Hai Gölü yakınlarında. Yarın akşam yemeğini orada yiyebilir miyim?

Rehber beklemediği bir soru karşısında şaşırmıştı.

— Sorabilirim, dedi. Önceden rezervasyon yaptırmak gerekir ve sık sık da kapalıdır. Size yarın cevap getiririm.

Hayat gerçekten durgundu...

Rehber gider gitmez, Malko mühürü çıkardı ve masanın üzerine koydu. Her şeye rağmen esrarengiz Hong Shih'in müttefiklerinin kim olduğunu o da bilmiyordu. Belki rehberiydi, belki de kat komisi... Acıkmıştı, yemeğe inmeye karar verdi.

*

Bir İngiliz ailesi havyar, reçel ve nefis bir şalgam yiyordu.

Malko onları kıskanmıştı. Yemek berbattı, ama lokantada taşra garlarının bekleme salonlarındaki neşeli hava vardı. Çayını içerken işlerini düşünüyordu. Neşesi kaçmıştı. Pekin'deki Sovyet Elçiliği'nin adamları böylesine önemli bir harekât için yerel güvenlik tedbirleri almış olmalıydılar. Rolf Hanover'i açıkça tanımasalar bile gerçeği belirleyebilirlerdi. Malko'nun tek korkusu buydu.

Çünkü, Köstebek'in korunması uğruna onu ortadan kaldırırlardı...

Malko'nun bu tip olayları önceden haber alma imkânı yoktu. Her şeyden ve herkesten sakınmak zorundaydı.

Kızıl Adam, belki de masum Lo Çeng'in ortaya attığı bir semboldü. Malko bu oyunu başarabilirse bir tehlike daha vardı: CIA'nın Köstebek'in elindeki dosyaları ele geçirmemesi için Çinlilerin neler yapacağını bilmiyordu. Fakat en temiz yol, iş bittikten sonra Malko'yu temizlemektir.

Çin'i terketme konusunda Kızıl Adam'dan daha az şansı olduğunu anladı. Sırtkan Jim Gordon onu berbat bir tuzağa sürüklemişti. Kendisi de Tokyo'daki Meridyen Oteli'nde, demokrasi ve sosyalizmi bir araya getirmek için sözde toplantılar yapacaktı...

Malko bu etkileyici uzlaşmanın tehlikelerini göze almak zorundaydı...

V. BÖLÜM

Uzun bir beyaz ayı sürüsü Malko'yu geçerek hızla gözetleme kulesine tırmanmaya başladı. Bunlar yüz basamak yukarı çıkacak olan Japon turistleriydi. Hepsinin üzerinde birbirinin benzeri beyaz parkalar vardı.

Malko nefes almaya çalışırken gözyaşlarını sildi. Meyilli toprağın üzerindeki taş korkuluklara yaslanmıştı. Her taraf buzdan ayna gibiydi. Kalın, yumuşak, yeşil giysisi ve kulaklarına kadar indirdiği kasketiyle, rehberi onu eski zaman savaşılarına benzetti.

— Bu taraftan daha zor, ama dediğiniz gibi manzara çok güzel.

Soğuk Malko'nun soluğunu kesiyordu. İnsanın burada yaşaması çok zordu.

Çin Seddi'nin en yüksek noktalarından biri olan gözetleme kulesine doğru tekrar yola koyuldu.

Cebindeki fildişi mühür her dokunduğunda buz gibiydi.

Manzara görkemli ve sadeydi. On beş metre yüksekliğinde ve beş metre genişliğindeki surlar doğudan batıya kıvrıla kıvrıla alabildiğince uzanıyordu. Moğolistan ve Çin arasında, altı bin kilometre uzunluğundaydı... İnsanoğlunun yaptığı, aydan görülebilen tek sanat eseri idi...

Yeşilliksiz dağlarda dar vadiler hüznü çevreyi baştan başa ikiye bölüyordu. Surların öbür tarafında kuze-ye doğru sisli, küçük dağlar yayılıyordu.

Rehber Malko'ya yaklaştı.

— Rüzgâr Sibirya'dan geliyor, dedi. Rusların bize yollayabildiklerinin hepsi bu.

Başka türlü de olamazdı...

Malko meyilli toprakta birkaç metre tırmandı. Surun turistik bölümünde bulunan küçük otoparktaki Şanghay'dan indiğinden bu yana çok zorlanmıştı... Dondurucu rüzgâr iliklerine işliyordu. Pekin'den kuzeye doğru sadece 60 km. uzaklaşmışlardı... Malko'nun ayağı kaydı, az kalsın yere seriliyordu. Rehber onu yakaladı.

— Bu havada bu iş biraz zor, dedi. Fakat aynı zamanda çok güzeldir. Pekinliler buralara piknik yapmaya gelirler.

Amerikalı bir turist, aşağıya inerken onların yanından geçti. Şaşkınlıktan bir karışık açık ağzı ve havayı döven kollarıyla kalp krizi geçiren birine benziyordu.

Malko son bir gayretle devam etti. Daha kuleye elli metre vardı. Meyilli toprak yerini elli santimetrelik basamaklara bıraktı. Demir korkuluklara tutunarak tırmanmaktan başka çare yoktu.

Japon turistler tepeye varmışlardı ve sistemli bir şekilde her şeyin resmini çekiyorlardı. Malko ceketine gömülmüştü. İnsanüstü bir güçle kulenin tepesini belirten duvarlarla çevrili düzlüğe ulaştı. Şimdi biraz soğuktan korunmuştu. Rehberi sigarasını yakana kadar nefesini tuttu. Saati dokuzu gösteriyordu. Pekin'den çıkış iki saat olmuştu. Şehrin etrafında yüzlerce kamyon yüzünden trafik yavaşlamıştı. Londra ve New York'taki kadar kötüydü. Ama bunun için komünist olmaya değmezdi. İki milyon sekiz yüz bin bisikletli bu karışıklıkta ezilmeden do-laşmayı nasıl beceriyordu?..

Mühürü koyacağı yeri ararken etrafına bakındı. Bir merdivenin sonu tavanda gözetleme kulesinin terasına geçmeye yardım eden küçük bir kapağa ulaşıyordu. Mührü bırakacağı yer orası olmalıydı. Aşağıda, iki tepe arasında, bir buharlı tren arkasında büyük beyaz bir duman bırakarak ilerliyordu. Diğer tarafta küçük, düz dağlar Moğolistan'ın ötesine, Orta Asya'daki büyük çöllere kadar

alabildiğine yayılmıştı. Akıncıların yolu. Dar bir yol Çin Seddi'ni aşıyor ve ıssız bir arazinin ortasında, sisin içinde kayboluyordu.

Malko rehberine doğru döndü.

— Madem ki buraya kadar geldim, en yükseğe kadar çıkacağım.

Çinli alçakgönüllülükle gülümsedi.

— Size eşlik etmeyeceğim, ben zaten biliyorum.

Malko merdivene doğru gitti. Başı damın üstüne çıktığında vücudunun üst kısmının bedeninden ayrılacağını hissetti.

Bu akıllamaz bir şeydi. Açık alanda korkunç bir rüzgâr esiyordu. Japonlar bile zor fotoğraf çekebiliyorlardı. Malko terasa ulaşmıştı. Yaşlı bir Japon kadınına yol vermek için biraz kenara çekildi. Ondan başka iki Japon turist daha vardı. Dışarı doğru eğildi ve hemen duvarın 20 cm. aşağısında surun kocaman taşlarından ikisinin arasında bir oyuk gördü. Tekrar döndü. İki Japon merdivendeydi. Onu görebilecek kimse kalmamıştı.

Hızla elini cebine daldırdı, mühürü aldı ve kolunu korkuluk duvarının üstünden geçirdi. Parmakları ile oyuk buldu ve mühürü koyabileceği en derin yere koydu. Oyuk içe doğru eğikti. Bu da mührün aşağıya kaymasını önleyecekti. Zamanını çok iyi ayarladı. Tam işi bitirmişti ki merdivenin en üstünde rehberin tombul ve güleç yüzünü gördü.

— Bir rahatsızlığınız olduğunu düşündüm, dedi rehber!

— Hayır, dedi Malko, dinleniyordum.

Sert bir rüzgârda ve -20 derecede!..

Acaba Çinli yaptıklarını görmüş müydü? Her neyse, bu lüks bir soruydu. İniş çok rahat görünüyordu. Buzlanmış meyilli toprakta boynu kırmamak için biraz dikkat etmek yeterliydi. Şanghay'a binerken Malko şatosunu yeniden bulmuş gibi oldu. Tedbirli şoför arabanın yanında çay içiyordu.

Kaynamış su dolu bir termos çıkardı ve bir bardak

sıcak çayı Malko'ya uzattı.

— Diğer tarafı görmek ister misiniz? diye kibarca sordu rehber.

Bu ipeçekilmiş bir mahkûma asılarak ölmeyi isteyip istemediğini sormaya benziyordu.

— Teşekkür ederim, dedi Malko, bu günlük bu kadar yeter. Pekin'e dönebiliriz artık...

*

* *

Yol dolambaçlı, dar ve tehlikeliydi. Zaman zaman bir kamyonun kornası Şanghay'ı virajlarda yolun kenarına çekilmeye zorluyordu.

Soğuktan donan Malko, bu garip görevi düşünüyor-du. Mührü kim alacaktı? O bölge her gün yüzlerce yerli ve yabancı turist tarafından geziliyordu. Tek tek kontrol etmek mümkün değildi. Ancak bu iş için görevlendirilen gizli rehberler başarılı olabilirdi.

Malko ilk hamleyi yapmıştı. Şimdi sıra ötekilerdeydi.

Eğer oynamak isterlerse tabii...

Şanghay'ın süratinden koltuğa gömülen rehber uyuk-luyordu. Garip bir memleketti. Bir yerden bir yere git-mek için araba ve rehber aramak, ya da otelden taksi ça-ğdırtmak gerekiyordu. Dönüşte de yürümeyi göze almak lazımdı, çünkü bu şehirde taksi bulmak çok zordu. Öte yandan en yakın yere gitmek kilometrelerce sürüyordu. Sadece Pekin'in merkezindeki Tien-an Men Meydanı, bir taşra kasabası kadar büyüktü.

Yürümek gerekiyordu, konaklayacak hiçbir yer yok-tu. Ne bar, ne kahve, ne de bir halkevi vardı. Sadece on beş, yirmi kişilik yuvarlak masalarıyla berbat birkaç lo-kantaya rastlamıştı. Tepeler Pekin'in banliyösüne kadar uzanıyordu. Rehber bir gözünü açtı.

— Şimdi ne yapmak istiyorsunuz? diye sordu. Tarih Müzesi mi? Kömür tepesi mi?

— Pekin'de biraz yürüyüş yapmayı düşünüyorum, dedi Malko.

— Sizi götürebilirim. Çinceyi bilmeyince anlamak zordur.

— Oh! Kesinlikle yürümek istiyorum, diye belirtti Malko. Bir planım var. Bu arada, bana Fang Shan Lokantası'nda bir yer ayırtabilir misiniz?

— Yarın için, dedi Wu Çao. Bu akşam tamamen dolu. Yemeği 15 yenlik mi, 20 yenlik mi istersiniz?

— 20, dedi Malko. Fark nedir?

Rehber utangaç bir gülüşle:

— Oh! Bilmiyorum, dedi. Sanırım ikincisi biraz daha iyi. Yabancılar için iki fiyat vardır.

— Siz ne kadar ödüyorsunuz? diye sordu Malko.

Yirmi yen orta halli bir Çinlinin iki haftalık ücretiydi. Wu Çao güldü:

— Oh! Bir, bir buçuk yen kadar. Fakat ben lokantaya gitmiyorum. Ama gidenler var...

Şanghay, şimdi Kutsal Barış Caddesi'nde gidiyordu. İki dakika sonra Pekin Oteli'nde oldular Malko kendini içeriye attı. Nihayet biraz ısınmıştı. Holün dibindeki asansörlere doğru yöneldi. Kapı kapanacağı anda asansöre aniden biri girdi. Vizon mantolu ve siyah uzun çizmeli bir Japon kıızı. Köşeli yüzü, gözlerine kadar düşen siyah saçlarıyla bir bebeğe benziyordu. Malko bakımlı ve uzun tırnaklı ellerine dikkat etti. Asansörde yalnızdılar. Malko dördüncü katın düğmesine dokunurken sordu:

— Kaçınca kat?

Japon kız güldü ve gözlüğünü çıkardı.

— Aynı kat, dedi. Donmuş gibi bir haliniz var.

— Çin Seddi'nden geliyorum, dedi Malko. Kor-kunç!..

Aydınlık bir gülüşü vardı.

— Ah! Pekin'de yenisiniz!.. Bir kere görmek gerek... Asansör dördüncü katta durdu ve ikisi de indiler.

— Biz komşuyuz, dedi Malko.

Rehberle baş başa geçen saatlerden sonra konuşmaya ihtiyacı vardı. Japon kız anahtarını aldı fakat uzaklaşmadı.

— Benim odam seneliğine kiralandı, dedi. Yamuri' de çalışıyorum, bir Japon gazetesi. Çince bildiğim için sık sık buraya gönderilirim. Mançurya'da doğdum. Babam askerdi. (Gülümsedi). O zamanlar Çin ve Japonya düş-mandı.

— Fang Shan Lokantası'nı biliyor musunuz? diye sordu Malko ani bir kararla.

— Evet dedi, yeniden açıldı. Dörtlü Çete zamanın-da, Başkan Mao'nun karısı Fang Shan'ı kapattırmıştı. Çünkü, tam yanında oturuyordu ve rahatsız edilmek is-temiyordu. Bu Pekin'deki en iyi lokantalardan biridir.

Kat sorumluları küçük tezgâhlarının arkasında on-ları merakla izliyordu. Çin'de yabancılar gerçekten birer .tuhaf yaratıktı...

— Gelin, benim dairemde bir şeyler içelim. Tokyo'dan bir telefon bekliyorum da, dedi Japon kız. (Elini uzat-tı). İsmim Ayako Mitshui.

— Malko Linge, dedi Avusturyalı.

Elleri yumuşacıktı, kemik yığını gibi değildi...

Ayako Mitshui ırkdaşlarına oranla daha kadınsı, da-ha çekiciydi. Malko'yu küçük bir odaya aldı, kürkünü çı-kardı. İçinde siyah kaşmir bir kazak ve küçük göğsüne düşen inci bir kolye vardı. Bir daktilo ve kâğıt yığınları yazı masasını kaplıyordu.

— Bir viski?

Viski Japon malıydı, fakat Malko çok üşümüştü, al-kolü ısınmak için içecekti. Barı şöyle bir gözden geçirdi ve Gaston de Lagrange konyak görünce:

— Bundan alacağım, dedi.

— Bu akşam Fang Shan'a gitmek istiyordum, fakat rehberim dolu olduğunu söyledi.

Ayako güldü.

— Kesinlikle yalan! Rehberler her zaman esrarengiz-dirler. En ufak bir olay için bile yukardan izin almaları gerekir. Pekin'de yaşamak çok zordur. (Ayako içini çek-ti.) Duvar gazetelerini okuyabilmek için bir aydır yollar-da sürünüyorum.

Malko konyakla iyice ısınmıştı. Hâlâ görevini ciddiye alamıyor ve Pekin'deki bu hayat onu yıpratıyordu. Kocaman yemek salonunda tek başına yemek yiyeceğini düşününce birden sıkıntılar bastı.

— Akşam yemeğini yiyebileceğimiz bir yer biliyor musunuz? diye sordu.

Ayako'nun köşeli yüzü aydınlandı.

— Beni davet etmeniz ne büyük incelik! Wang-Fu Caddesi'nde Se-Şuen var, dedi. Oraya yürüyerek gidilebilir. Onları tanıdığım ve Çinceyi bildiğim için yer olacaktır.

Malko içtenlikle:

— Bu benim için mutluluktur, dedi.

Pekin Oteli, düşmanca bir dünyada kaybolmuş medeniyetlerin ufakık bir adaşındır. Şehir merkezinden çok uzakta olan eski Dostluk Oteli'nin tersine, bu otelin üç yüz elli odasında tek bir hamamböceği yoktu. Ayako saatine baktı.

— Altı buçuğa doğru gitmek gerek, çok erken kapatıyorlar. Beni alacak mısınız?

— Altı buçuk ha! Ama bu çok kötü! dedi Malko. Ayako güldü.

— Pekin'de her yer saat dokuz buçukta kapanır. Çin'deyiz. Sadece yabancılara ayrılmış olan otellerin giriş katlarındaki barlar açıktır, ama kötüdür... Neyse, bugün öğleden sonra çalışmak zorundayım, dedi Ayako.

Malko koridora çıktı. Konyak içini ısıtmıştı. Ayako çok çekici, sevimli ve kibardı. Sonunda bir arkadaş bulmuştu. Odasına girdi, içerisi fırın gibiydi... Kapıyı kapatıp çantasına doğru yürüdü. Çantayı aldı ve kilidin birine yerleştirdiği saçı aradı.

Yok olmuştu.

Çanta karıştırılmıştı. Malko her şeyin didik didik aranmış olduğunu gördü... Kim aramıştı? İşte iyi bir soru... Mührün Kızıl Adam'ın eline geçmesi henüz imkânsızdı. Belki yoldaş Lo Çeng ondan kuşkulanıyordu. Ya da eşyaların içinde bir çingiraklı yılan bulunmadığından

emin olmak istiyordu. Bütün varsayımlar akla yatkındı...

Biri hariç: Çin'e yaptığı seyahatin bir dinlenme olacağını söylenmesi...

Pencereye doğru gitti, Kutsal Barış Caddesi'ndeki bisikletlilerin akışını hayranlıkla seyretti. Başını çevirirken, sol tarafında dünyanın en büyük meydanı olan Tien-an Men Meydanı'nın başlangıcını gördü. Bir grup seyyar fotoğrafçı soğukta, meydanı kuzeyden sınırlayan Yasak Bölge'nin muhteşem kapısı karşısında fotoğraf çekmek isteyen meraklıları sabırla bekliyordu.

Malko perdeyi bıraktı. Odanın bir köşesine attığı buz patenleri onunla alay eder gibiydi. Aslında, artistik patinaj derken, kendini daha çok Korku Olimpiyatlarına gider gibi hissediyordu.

VI. BOLUM

İki yabancı içeri girerken bütün konuşmalar kesildi. Lokanta tıka basa doluydu. Kadınlı erkekli, on beş, yirmi kişilik sıkışık masalarda herkes ortadaki yemeği hızla yiyordu. İçerisi, dışarısı kadar soğuktu ve müşteriler de sokak kıyafetleriyle oturuyorlardı. Bir garson Ayako'ya yaklaştı ve konuşmaya başladılar. Malko, hiçbir şey anlamadı. Konuşurken yaptığı değişik vurgularla, Çinli şarkı söyler gibiydi. Ayako, Malko'ya döndü:

— Üst katta bizim için bir masaları var, dedi.

Salondan geri döndüler. Merdivenleri çıktıktan sonra dört duvar arasındaki bir masa ve iki sandalyenin yanına geldiler. Malko gülmeye başladığında, garson kapıyı kapatıyordu.

— Bizi niçin buraya tıkadılar? Aşağısı daha eğlenceliydi.

Ayako, siyah kıvrıcık saçlarını salladı.

— Çin'de yabancıları halkın arasına karıştırmazlar. Bu küçük odalar Parti üyeleri içindir. Düzene çok önem verirler.

Malko bu boğucu odada yalnız da olabileceğini düşündü ve ürperdi. Tombul bir kadın birkaç tabak, bir şişe pirinç rakısı ve iki bardak getirdi.

— 20 yenlik yemek söyledim, dedi Ayako. Füme ördek buranın özel yemeğidir. Çok nefis...

Bardaklara pirinç rakısı doldurup içtiler. Genç kız pantolon yerine siyah düz bir etek giymişti. Ayağında is-

karpın vardı. Hafif makyajı derin hatlarını yumuşatıyor ve solgun gözlerine canlılık katıyordu. Tombul garson yemekleri peş peşe getirdi.

Ayako "bir asırlık" bir yumurtayı soydu ve Malko'ya uzattı. Baharatlı karides, kızarmış tavuk ve fûme ördek, ılık pirinç rakısıyla iyi gidiyordu. Bardaklar peş peşe boşalıyordu. Garson bir şişe daha pirinç rakısı getirdiğinde, Ayako ona bir şeyler fısıldadı. Ayako, bardakları doldururken şuh kahkahalar atmaktan da geri kalmıyordu. Malko'nun farkına vardığı tek şey, Japon kızının kendisini sarhoş etmek üzere olduğuydu.

Malko kızı süzdü. Bardağından bir yudum aldığı anda derhal dolduruyordu. Daracık oda ancak bu şekilde çekilebilir hale gelmişti. Garson kocaman bir Çin çerezi getirdi. Sıcak karamelaya batırılmış elma dilimleri. Malko, iyice doymuştu. Çubukların ucundan kayan elmalarla uğraşması Ayako'yu güldürüyordu.

— Durun, size yardım edeyim, dedi.

Ayağa kalktı. Malko'nun yanına geldi ve kendi çubuklarıyla onu beslemeye başladı. Bu iş Malko'nun hoşuna gitti ve kollarını onun beline doladı.

Ayako, utangaç gülümsemesine rağmen, geri çekilmedi. Pirinç rakısının da tesiriyle Malko, elini gezdirmeye başladı.

Malko'nun parmaklarına jartiyer lastiği takıldı. Ayako çorap giyiyordu. Malko'nun ne hissettiğini anladığında geri çekilmek istedi, ama Malko onu kolyesinden yakalayıp kendine doğru çekti.

— Beni gıdıklıyorsunuz!

Çırpınması bir işe yaramadı. Malko, kızı dizlerinin üzerine oturttu. Yüzünü örten siyah saçlarının arasından gözünün içi gülüyordu.

Malko, saçlarını okşuyordu. Öpmek istediğinde yüzünü çevirdi. Çekingen dudaklarını yeniden bulmak için epey vakit harcadı. Ama sonunda Ayako da kendini kaptırdı. O kadar çok kıpırdıyorlardı ki, sandalye de gıcırıtısıyla onlara eşlik etmeye başladı.

Malko kendine geldiğinde, eli Ayako'nun avuçlarının içindeydi. Kapının her an açılmasından korkuyordu.

Japon dilber kızarmıştı, ama tahrik etmeye devam ediyordu. Ayağa kalktı ve Malko'nun pantolonunun fermuarını açtı. Malko, kızın elini dudaklarına değdirdi.

— Ellerinizi Çök güzel, dedi.

Ayako parmaklarını vücudunda dolaştırırken, gülüyordu. Ne utandı, ne de yüzündeki ifade değişti. Sonunda Malko kendini bıraktı.

Ayako, parkenin üzerine diz çökmüş, başını Malko'nun bacakları arasına gömmüştü.

— Canınızı acıtmıyorum ya? dedi.

Beklediği cevabı aldıktan sonra, bıraktığı yerden devam etti.

Malko, artık garsonun gelmeyeceğinden emindi. Ayako her şeyi önceden hazırlamıştı ve boşuna Çince konuşmamıştı.

Japon dilberin yaptığı her şey Malko'nun hoşuna gidiyordu. Tam havasını buluyordu ki, Japon:

— Hayır, hayır, burada sevişmek istemiyorum, dedi.

Oysa Malko, sonuna kadar gidebileceğini zannetmişti. Ayako Japon kadınlarının tüm hünerlerini sergiliyordu.

Malko, bu davranışların karşılığını verememiş olmandan üzülmüyordu.

Kızı kalçalarından yakalayıp kendine doğru çekti.

— Çok bencil davrandım, dedi.

Ayako dalgalı saçlarını iki yana salladı.

— Hiç de değil! Biz Japon kadınlarına küçüklüğümüzden itibaren erkeklere nasıl davranacağımız öğretilir.

Malko, nefes alacak vakit bulamadı. Kapı açıldı. Ve aynı garson hesabı getirdi. Parayı aldıktan sonra hemen dışarı çıktı.

— Ona bizi rahatsız etmemesini siz mi söylediniz? dedi Malko.

— Hayır, hayır! Kesinlikle, yemin ederim.

Malko inanmamıştı. Hiçbir zaman böyle davranıl-

mazdı. Hatta, müthiş bir kuşkuya kapıldı: garsonun içeri girmeyi zamanlaması o kadar iyiydi ki, kendilerini gözetlediğini düşünmeye başladı.

Garson, elinde bozuk paralarla geri döndü. Malko, bahşış vermek istediğinde garson kadın hepsini geri verdi. Ayako:

— Çin'de bahşış yok, dedi.

Issız ve buz kaplı Wang-Fu Caddesi'ne çıktılar. Pekin Oteli'ne iki yüz metre mesafedeydiler.

Bir, iki trolleybüs karanlıkta bisikletlilerle beraber caddeyi dolduruyordu.

— Nasıl beceriyorlar? diye sordu Malko.

Ayako güldü.

— Bilmiyorum, ama hiçbir zaman kaza olmaz. Yavaş sürüyorlar ve çok araba yok.

Az ilerde, bir grup,duvar gazetelerine bakıyorlardı. Asansörde, Ayako Malko'ya sarıldı.

— Çok naziksiniz, dedi yavaşça.

Fakat arkası gelmedi... Sahanlıkta her ikisi de anahartlarını aldılar. Genç kız Malko'ya tatlı bir gülümsemeyle:

— Yatacağım, dedi. Tien-Tsin'e gitmek için yarın sabah altıda kalkmam gerek. Belki daha sonra görüşürüz.

— Yarın akşam yemeğini birlikte yiyelim mi? Fang Shan'da, dedi Malko.

Ayako'nun yüzü sanki on kıratlık elmas verilmişcesine gülümsedi.

— Oh! Evet! Eğer fikrinizi değiştirmezseniz, beni de alın.

Malko, arkasından bir müddet onu seyretti. Pekin seyahati fena değildi... Japon kızın kendisiyle sevişmemesi de hiç hoş değildi. Şu kadınlar çok garipti...

Odası fırın gibi sıcaktı. Bunaldı. Nereye gidebilirdi? Kendisini saran görünmez çemberden kurtulmak için Alexandra'ya telefon etmeyi göze aldı.

Malesef tüm çabaları boşa çıktı.

Numarayı her çevirişinde meşgul sinyali geliyordu.

İçindeki sıkıntı gitgide artıyordu. Kendisine yüklenen bu pasif rolden tiksiniyordu. Bu düşüncelerle çıırılçıplak yatağa girdi. Mührün yerinde olup olmadığını düşünüyordu.

*

* *

Telefon üç kez çaldı ve durdu. Malko banyodaydı ve açacak vakit bulamamıştı. Telefonun önünde kalakaldı. Kim arayabilirdi? Pekin'de Lo Çeng'ten başka kimseyi tanımıyordu. Ayako Tien-Tsin'e gitmişti. Rehberi ise, gerçekten ismine layık olan Yazlık Saray'da dört saat dolastırdıktan sonra ondan ayrılmıştı. Gölün üzeri paten kayanlarla doluydu. Oraya giderken patenlerinin yanında olmadığına üzülmüştü. En azından, biraz çalışmış olurdu.

Ayako'dan hiçbir haber yoktu. Yarım saat içinde yemeğe gitmeliydi. Üzgündü. Giyinmeye başladı. Odasından çıkarken telefon yeniden çaldı. Bu sefer Ayako idi. Nefes nefese:

— Yeni geldim! On dakika sonra sizi aşağıda bekliyorum, dedi.

— Beni daha önce aradınız mı?

— Hayır... Birazdan görüşürüz!

Malko patenlerini aldı ve aşağı indi. Salon, "müşterilerini" bekleyen rehberlerin uğultusuyla doluydu. Çin'de insan daima eskiye dönüyordu. On dakika sonra Ayako görüldü. Üzerinde iskarpin, siyah çorap, uzun vizon manto ve bir şapka vardı. Beyaz bir bluz, takımı tamamlıyordu. Malko'nun elindeki patenleri görünce şaşırdı.

— Bunlar ne?

— Paten. Lokantanın karşısında üzeri buzlu bir göl var. Paten kaymaya bayılırım.

Rehber, kıza şaşkın gözlerle baktı. Ayako hemen onunla Çince konuşmaya başladı. Aynı dilde aldığı cevaptan sonra Malko'nun koluna girerek:

— Sevinmedi, benim de geleceğimi bilmiyormuş. Sadece sizin için yer ayırtmış, dedi.

— O da gelebilir, dedi Malko rehberi kandırmak için.

Ayako neşeyle başını salladı.

— Hayır, onlara yasak. Ayrı bölmelerde ayrı şeyleri yerler.

Ne iyi, komünist eşitliği!

Şanghay'ın şoförü değişmişti. Arabayı acemice ça-lıştırdı. Yüz metre ilerledikten sonra, Yasak Bölge'yi ge-çer geçmez, Çin Komünist Partisi'nin gösterişli kapısının önünden geçtiler. Her yüz metrede bir silahlı nöbetçiler vardı. Malko, Çin'in geleceğini içinde bulunduran bina-ya göz attı.

Şoför sağa döndü ve bir parkın içine girip, ilerde gö-lün kenarındaki binanın önünde durdu. Tien-an Men Meydanı'na bir kilometreden daha az bir mesafede bu-lunmasına rağmen, insan kendini tarlaların ortasında his-sediyordu. Dar bir yoldan geçerek Farîg Shan'a geldiler. Sıkıcı bir kutuya benziyordu, dekorasyon namına hiçbir şey yoktu. İki masa şimdiden hazırlanmıştı.

Rehber ortalıktan kayboldu ve yemekler gelmeye baş-ladı. Önce, kahverengi sosa batırılmış beyaz dilimler. Tu-haftır, Ayako hemen başladı.

— Bunlar ne? diye sordu Malko.

— Gergedan. (Güldü). Ondan yemelisiniz, kuvvet ve-rir.scanned by darkmalt1

Malko masanın altından kızın bacaklarını okşuyor-du. İnce bir çorap giymişti. Pekin'den olmadığı belliydi. Kürkün sadece kedinin, köpeğin sırtında görüldüğü bir ülkede bir vizon kürk!.. Gitgide güzelleşiyordu...

Ayako, Malko'nun elini aldı ve dudaklarına götü-rdü. Garsonlar, peş peşe tabakları getiriyorlardı. Dünkü özel samimiyet yoktu. Ayrıca, Malko'nun aşkı pek dü-şünecek vakti olmayacaktı. Masanın kenarında duran pa-tenler ona Pekin'e eğlenmek için gelmediğini hatırlattı.

Ayako eğilip Malko'yu öptü.

— Çok ihtiyacım var! Yedi aydan beri yatmadım.

— Yedi ay! dedi Malko, ama dün akşam...

Ayako başını öne eğdi.

— İlk defa gördüğüm bir adamla yatmam. Dün ak-

şam sadece hoşuma gittiğinizi göstermek istedim.

Etkili bir anlatım yoluydu. Ayako durmadan ona bakıyor, gülüyor, elini avucunun içine alıyor veya sarılıp öpüyordu. Aşık bir bakire gibiydi. Malko hesabı ödedi ve dışarı çıktılar. Ayako, gözücuyla baktığında Malko patenlerini takıyordu.

— Gerçekten paten kaymak istiyor musunuz? .

— Sadece birkaç tur atacağım.

Bu davranış küfür gibiydi ama seçeneği yoktu. Ayako erkeklerin kaprisini çekmeye alışık olmalıydı. Üzeri buzla örtülü göl yirmi metre ötesindeydi.

Mavi Tuna Dalgaları'nın müziği etrafa yayılıyordu. Malko durdu, şaşkınlıktan dona kalmıştı. Patencilerin saat yönünde kaydıkları gölün etrafında, direkler üzerinde hoparlör vardı. Güçlü projektörler etrafı aydınlatıyordu. Bu eski Viyana vals, paten kayanların hareketlerine tamamen ters düşüyordu.

Müziğin dışında tek gürültü patenlerin gıcırtilarıydı. Malko korkuluklara dayanmıştı. Ayako yanındaydı.

— Kayacak mısınız?

— Evet. Beni bekleyecek misiniz, yoksa otele mi döneceksiniz?

Ayako güldü.

— Elbette bekleyeceğim, ama uzun sürmesin. Hava çok soğuk.

Hiç sitem yapmadı. Malko, malesef, birdenbire başlayan buz pateni aşkını ona açıklayamayacaktı. Patenlerini taktı ve pistin ortasına doğru ilerledi. İlk hareketler zordu. Birçok defa düşmemek için korkuluklara tutunmak zorunda kaldı. Müziğin dışında her şeyi komik buldu. Çinliler hayretle onu izliyorlardı. Yavaş yavaş güveni yerine geldi. Eski refleksleri açılmaya başladı ve kendisini daha rahat hissetti. Hızlandı ve kendisine bakmaya çalışan Çinlilere karıştı... Sanki bu pist bambaşka bir dünyadaydı.

Kendisini kaç dakika pistte göstereceğini bilmiyor-

du, ama on beş dakikanın yeterli olacağını düşündü. Pistte, kendinden başka herkes Çinliydi. Meraklı seyirciler onu sürekli izliyordu. Her önünden geçişinde Ayako'ya gülümsüyordu. Gitgide cesaretleniyordu, gruptan ayrılıp ortada kendi başına dans etmeye başladı. Hiç ses çıkarmadan ve niçin orada olduğunu unutarak dans ediyordu. Pekin'in merkezinde, ama Çin'den çok uzaktaydı. Kendi şatosunun cilalı parkeleri üzerinde, sırtı açık bir elbise giyen Alexandra ile dans ediyordu sanki.

*

* *

Çarpışma o kadar sert oldu ki, Malko bütün kemiklerinin kırıldığını sandı. Gözünün önünde her şey dönüyordu. Nefesi kesilir gibi oldu. Sonunda, dengesini kaybetti ve sırtüstü buzun üzerine düştü. Ters dönmüş bir kaplumbağaya benziyordu.

Dünyası kararmıştı. Ayağa kalkabilecek hale geldiğinde ne olup bittiğini anladı. Çevresini Çinliler sarmıştı. Kalkmasına yardım ettiler. Nasıl olduğunun farkında değildi, sırtı ağrıyordu.

Doğrulabildiğinde, birkaç metre ötesinde buzun üzerinde birisi yatıyordu. Çinli bir kız doğrulmaya çalışıyordu. Çarpışma sırasında şapkası buzun üzerine düşmüştü. Kulaklıklarıyla şapka, siyah yılanı andırıyordu. Çinli kızın yüzü yuvarlaktı, kırmızı dudaklı küçük bir ağzı, çıkık elmacık kemikleri ve iri gözleri vardı.

Gerçek bir Moğol prensesi.

Üzerinde, içi kürklü bir ceket vardı. Kulaklıklarını silkeledi ve dizinin üzerine doğruldu. Etrafındaki Çinlilerden biri kazanın nasıl olduğunu göstermeye çalışıyordu. Her ikisi de ters kayarken sırt sırta çarpışmışlardı! İyice kendilerine geldiklerinde MalkoÇinliye yaklaştı ve elini uzattı.

Kız onu görür görmez kıpkırmızı kesildi, ama uzanan eli geri çevirmedi. Yeşil pantolonunun üzerindeki buz silkeleyerek ayağa kalktı. İngilizce:

— Üzgünüm, dedi Malko'ya.

Malko, silkelenmesine yardım etti. Kız başını tutuyordu. Her ikisi de kaymaya devam edemeyecek haldey-

diler Malko'nun sırtı ağrıyordu. Kıza yardım etti, korkuluklara kadar beraber yürümeye çalıştılar. Kız patenlerini çıkardı, ceketinin düğmelerini açtı. İçinde kalın yün bir kazak vardı. Göğsü iri ve dikti. Çinli kadında ender rastlanırdı. Malko'ya ters ters bakan başka bir kız yanlarına yaklaştı. Malko İngilizce:

— Arabamla sizi bırakabilirim, dedi.

Moğol prensesi başını salladı ve kötü bir İngilizceyle:

— Teşekkür ederim. Otobüse bineceğim. Çok uzakta, Yabancı Diller Enstitüsü'nde kalıyorum... Pekin'in dışında, dedi...

Yanına gelen kız arkadaşı ona Çince bir şeyler söyledi ve susturdu. Ayakta durabilmek için epey zorlanıyordu. Malko da pek iyi sayılmazdı.

— Nasıl oldu? diye şaşkın şaşkın sordu Ayako.

— Çarpıştık, dedi Malko. Sanırım durumu kötü, onu ve arkadaşını oturdukları yere kadar götürebileceğimizi anlatır mısınız? dedi.

Çinli kız çantasını toplarken, Ayako derdini anlatıyordu. Patenciler sessizce kaymaya başladılar. Sonunda Çinli, Ayako'ya bir şeyler söyledi:

— Kendisini bırakmamıza izin verdi, ama önce özür diliyor. Yirmi dakikalık yolumuz varmış. Dilerim, şoför itiraz etmez. Dahası, bir yabancıyla aynı arabada görülmenin yanlış anlaşılmasından korkuyor. Benim de olduğum iyi oldu.

— Haydi gidelim. Şoförü kandırmak için size güveniyorum, dedi Malko.

Şoför, arabanın içinde derin bir uykuya dalmış, rehber yatmaya gitmişti. Kendisinden istenilene fazla bir tepki göstermedi, ama Ayako'nun eline iki yen sıkıştırması gerekmişti. Çinliler çok uysal insanlardı. Ayako, Çinli kız ve Malko arkaya sıkıştılar. Önde oturan arkadaşının tarif ettiği yollardan geçiyorlardı. Birdenbire Moğol prensesi irkildi ve şoföre bir şeyler söyledi ve araba durdu. Kız arabadan çıktı ve bir ağaca başını dayadı. Malko kusmak için çıktığını anladı...

Geri geldiğinde Ayako açıkladı:

— Arabaya alışkın değil, midesi bulandı.

Çin'in hâlâ ortaçağda olduğu doğrudur. Solgunluğuna rağmen gitgide masalarda anlatılan bir prensese benziyordu. Malko ona doğru eğildi:

— İsmi ne?

— Yang Xi, dedi yavaşça. Enstitüde dördüncü sınıf öğrencisiyim.

İngilizcesi tam değildi, ama iyiydi. Çince de olduğu gibi "x"leri "ş" olarak söylüyordu. Malko, onun gerçekten çok güzel olduğunu düşündü. On dakika sonra, toplama kampına benzeyen bir binanın önünde durdular. Yang Xi patenlerini aldı ve Malko'ya:

— Beni getirdiğiniz için teşekkür ederim, diyerek elini uzattı.

— Sizi yeniden görürsem sevinirim, Pekin Oteli'ndeyim...

Yang Xi karanlıkta arkadaşıyla koşmaya başladı. Ayako yavaşça:

— Boşuna zamanınızı kaybetmeyin, dedi. Çinliler yabancıları aşık olmazlar. Eğer orada olmasaydım, arabaya bile binmezlerdi. Hepsi de tecavüze uğramaktan korkarlar. Çin'de çok yaygındır.

Malko cevap vermedi.

Şanghay geri döndü. İki kız karanlıkta tamamen kaybolmuştu. Malko ve Ayako otele kadar hiç konuşmadılar. Malko genç kıza karşı kaba olmak istememişti.

Asansöre biner binmez kızı kollarının arasına aldı.

Ayako karşı çıkmadı ve kısık bir sesle:

— Onun kadar güzel değilim, dedi...

Malko cevap vermedi. Sahanlık boştu. Komiler uyuyordu. Anahtarını aldı ve hiçbir şey demeden Ayako'yu çekti. Kapıyı açtı, ışıkları yaktı ve kalbi duracaktı gibi oldu.

İki gün önce Çin Seddi'ne bıraktığı mühür masasının üzerinde, Çin broşürünün yanında duruyordu.

VII. BOLUM

— Ne oldu? diye sordu Ayako, Malko'nun şaşkın duruşu karşısında.

— Hiç, hiçbir şey, dedi Malko.

Ayako ile masanın arasına geçti ve ceketini çıkarıp mührü örtecek şekilde masanın üzerine attı. Sonra kıza mantosunu çıkarmasında yardım etti. Sırtı hâlâ ağrıyordu ve boğazı kurumuştı. Endişeli hali, kızın gözünden kaçmadı.

— İyi misiniz? Masaj yapmamı ister misiniz?

Aniden ceket yere düştü. Ayako almak için eğildiğinde mühür gözüne çarptı. Eline alıp incelemeye başladı.

— Ne iyi! Alışveriş yapabilecek vakit bulmuşsunuz. Dilerim çok fazla para vermemişsinizdir. Çok değerli bir şey değil, bunun gibi binlerce mühür var... Eğer antikasını isterseniz, nerede bulunduğunu biliyorum...

— Oh! Onu bir kitapçıdan aldım, dedi Malko. Üzerindeki harfler ne ifade ediyor?

Ayako mührü inceledi ve:

— "Kızıl Adam" anlamına geliyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de taşralı tanınmamış bir din adamıdır...

Yerine koyduktan sonra Malko'nun yanına geldi, elini tuttu ve gülerek yataklardan birine doğru çekti.

— Gelin, size masaj yapacağım.

Pantolonuna kadar üzerindeki teker teker çıkardı. Yüzüstü yatırıp ata biner gibi poposunun üstüne oturdu.

Parmakları Malko'nun boynunu yumuşatmaya başladı-
ğında hem çelik gibi sertti, hem de etkileyici bir yumu-
şaklığa sahipti. Sırt kaslarının hepsini rahatlatıyordu.

Malko biraz kendine geldikten sonra, çorabın üze-
rinden kızın bacaklarını okşamaya başladı. Ayako kesik
kahkahalar atmaya başladı. Beline doğru ilerliyordu. Ke-
mere geldiğinde değişik bir sistem uygulamaya başladı.
Malko'nun kulağına eğilerek:

— Artık iyi misiniz? diye sordu.

Malko ters döndü ve inanılmaz bir kuvvetle kızı kol-
larının arasına aldı. Ayako ışığı kapattı.

— Biz Japonya'da ışıktaki sevimliyiz, iyi değildir.

Ortalık zifiri karanlıktı. Oysa Malko'nun ışığa ihti-
yacı vardı. Yakmak istediğinde Ayako bağırınca bu kez
televizyonu açtı. Ekranda, siyah bir tablonun üzerinde İn-
gilizce ve Çince bir şeyler belirdi. Ayako gülmeye başla-
dı.

— Çin'de herkes İngilizce öğreniyor, dedi. Her ak-
şam... Yeni başladı.

Malko sesi kıstı, ekranın ışığı ona yetiyordu. Bu ışı-
ğa Ayako da ses çıkarmadı. Çırlıçıplak soyundu ve ev-
velki gün bıraktığı yerden başladı. Bu yol, onun için an-
laşmanın en ideal şekliydi. Malko nazik davranmaya ka-
rar verdi. Biraz bekledikten sonra, üzerine bir yorgan ör-
tercesine kızı üstüne çekti. Ayako son derece esnek vücu-
da sahipti. Hiç zorlanmadan doksan derecelik bir açı ya-
pabiliyordu. Bu, hiçbir Avrupalı kadının yapamayacağı
bir şeydi. Sanki omurgası yok gibiydi.

Birden, yana kayarak yüzükoyun uzandı ve karnı-
nın altına bir yastık çekti. Şimdi kalçaları kendiliğinden
yükselmışti. Malko'ya dönerek:

— Bekle biraz, dedi. Kendime geleyim.

Kollarını ileri uzatarak derin derin soluk almaya baş-
ladı. Koşudan gelen bir atlet gibiydi.

Kalçasını yavaş yavaş ne beklediğini belirtircesinedik-
leştirmeye başladı. Bu hareketi Malko'nun aklını başın-
dan aldı. Genç kızın arkasına geçerek diz çöktü ve kalça-

larından kavrayarak gerekli yüksekliğe kadar kaldırdı. Vücudu bakire bir genç kızınki kadar diriye. Kollarının arasındaki bu beden şimdi hafif titremelerle harekete geçmişti...

Malko'nun gözleri karanlığa iyice alışmıştı ve Ayako'nun hatlarını ayırt edebiliyordu. Birdenbire aklına başka şey geldi. Birdenbire, geri dönüp mührü bakmak istedi.

Odasına kim getirmiş olabilirdi? Odaya girmek kolaydı. Kat tablosundan anahtarı almak yeterliydi. Numarayı bilen herhangi biri anahtarı alıp odaya bırakmış olabilirdi. İşte, burada işler karışıyor...

Luxingshe Ajansı'nın rehberinden ayrıldıktan sonra, Fang Shan'a kadar onu takip etmiş olmalıydılar. Ama orada yemek yediği ilk akşamı. Birisi bunun farkındaysa, paten kayarken ve "Moğol Prensesi"ne yolda eşlik ederken, Pekin Oteli'ne gelip yapacağını yapmış olabiliyordu.

Her neyse, "temas" kurulmuştu ve gelişmeleri beklemekten başka çare yoktu. Tüm gücüyle Lo Çeng'in terisinin doğru çıkmasını istiyordu. Yani, Kızıl Adam'ın Pekin'deki Sovyet Elçiliği ile gerçekten irtibatı olmamasını. Aksi takdirde...

Bu fikirlerden sıyrıldığında zevkin doruğuna ulaşmak üzereydi. Kendisini sıcak bir fırının üzerinde gibi hissediyordu. Ayako'da çok değişik numaralar vardı.

Yoga'nın yararları sayesinde...

Televizyondaki dil dersi bitmişti. Malko, başka şeyler düşünmeye çalışıyordu. Kendisine, Pekin'e geldiğinin ertesi günü bir Japonla böyle bir gece geçireceği söylenese, ne yapardı?..

Mühür yanlarında duruyordu.

Malko kendini tutamaz hale geldi. Odayı sessizlik kapladı. İkisi de uzanmış yatıyorlardı. Malko banyoya girdiğinde, geyşa rolüne devam eden Ayako arkasındaydı. Her zamanki yumuşak haliyle:

— Uzun zamandan beri sevişmedim, dedi. Bu yüzden çok aşırı tahrik oldum. Ama, canımı acıtacağından

korkuyordum.

T- Uzun zaman yatmadan nasıl duruyorsun?

— Biliyor musun, Japonya'da öyle alıştırdık, dedi. Yirmi yaşına kadar erkek çocukları pek görmezdik ve kendi aramızda seks yapardık. Ama bu zevkli değildi... Ben erkeği tercih ederim.

Malko'ya yaklaştı ve ona sarıldı.

— Seninle uyumak istiyorum, ama yapamam.

— Niçin?

— Çünkü, gazete yarın sabah erkenden beni araya-bilir ve kalkacak gücüm olmayabilir. Ve de Çinliler her yaptığımızı izliyorlar. Benim için kötü olabilir. Ahlak konusunda çok titiz davranıyorlar. Evlenmemiş veya boşanmış kadınlara hap vermiyorlar. Gençler sevişmek için saklanmak zorundalar. Yazın, akşamları Yasak Bölge'nin su hendeklerine gidiyorlar. Ama kışın... Marko Polo'nun zamanında Pekin'de yirmi bin fahişe vardı. Şimdi...

— Senin gibi bir kadın onların hepsini işsiz bırakır, dedi Malko.

Ayako sinirlendi ve Malko'nun göğsünü yumruklamaya başladı. www.cizgiliforum.com

— Utanmıyor musun? dedi kızgın bir sesle. Ben bir fahişe değilim. Bütün geyşalar, sevdiklerine zevk vermek için her şeyi kabul ederler.

Malko onu bir öpücükle sakinleştirdi.

— Kabul! Çin'de gerçekten ne arıyorsun?

— Yamuri Gazetesi Çin'deki "tüketim toplumu" üzerine yeni bir anket istiyor, dedi Ayako. Şanghay'a sonra da Kanton Fuarı'na gitmeliyim. Bu arada Japonya'ya döneceğim. Pekin, o kadar fena değil. Burada rastladığım bütün Japonlar neredeyse üstüme saldıracaklar. Kız bulamıyorlar.

— Sen bana, uzun zamandır yatmadığını söylememiş miydin? dedi Malko.

— Elbette, dedi Ayako. Herkesle yatmak istemiyorum.

Gülmeye başladı ve yatağın üzerine sıçradı. Yarım

saat sonra yeniden giyinmişti.

— Yarın seni görebilir miyim bilmiyorum, dedi. Çok işim var. Bana telefon eder misin? Ben erkeklere telefon etmeyi sevmem de...

Kapı yavaşça kapandı. Malko hâlâ Ayako ile geçirdiği dakikaları düşünüyordu. Ayağa kalktı ve mührü bakmak için masaya yaklaştı. Bu o muydu, yoksa bir benzeri miydi? Bu soğuk sıkıcı şehirde ne yapmalı diye düşünüyordu. Lambayı söndürmek için elini uzattığında "Çin Rehberi" adlı broşürün arasında gözüne bir şey ilişti. Bir karvizitti bu. Üzerinde, "Pekin Antikacısı 18 Tachala Road" yazıyordu. Arkasında hiçbir şey yoktu. Bunu broşürün arasına koymadığından emindi.

Temas kurulmuştu. Mühürü getiren adam bu kartı oraya bırakmıştı. Plan devreye girmişti. Birdenbire uykusu kaçtı. Operasyonun akışını sağlamak için antikacıya gitmek zorundaydı. Adama ne diyecekti veya tanıtım için başka bir şey mi gösterecekti? Yoksa sadece Kızıl Adam'ın ismini Rolf Hanover diye bildiği birisi mi olacaktı? Bu konularda hiçbir şey bilmiyordu. Buraya kadar Lo Çeng'in tahmini doğru çıkmış, Kızıl Adam ağa takılmıştı.

Şimdiye kadarki gelişmelerden anladığı kadarıyla, Malko, tek bir adama muhatap değildi, yeri belli olmayan karmaşık bir grup vardı karşısında. Mühürü surlardan almak, paten pistini gözetlemek, Malko'yu odasına kadar takip etmek ve mühürü odasına bırakmak tek kişinin işi değildi.

Ertesi gün öğleden sonra boştu. Sabah, Tarih Müzesi'ni gezecekti. "Pekin Antikacısı"na öğleden sonra gidebilirdi.

*

* *

Bir düzine kadar çocuk koşarak Malko'ya yaklaştı ve etrafında çığlık çığlığa yürürlerken bir yandan da:

— Shu Shu! Shu Shu!* diye bağıyorlardı.

(*) Amca! Amca!

Rehber, Malko'yu Cai Shi Kon Kavşağı'nda bırakmıştı. Trafîği idare eden memurun sesi, çocukların sesiyle karışıyordu. Bir bisikletli Malko'yu sıyrarak geçti. Rüzgârdan şişen başlığı nedeniyle kulakları çok büyük gözüküyordu. Seyyar satıcıdan dondurma alan bir Çinli kadın gözlendiğini sanarak telaşlandı. Bu Sibiryâ soğuşuna rağmen her yerde dondurma satılıyordu. Tachala Sokağı'nın sol tarafı harabe halindeydi. Depremden sonra evler birbirinin üzerine yıkılmıştı. Ayakta durabilen tek tük küçük siyah evler de en hafif rüzgârda yıkılacak haldeydiler.

Bu yollarda kaldırımlar gibi araba da göze çarpmıyordu. Ama bisikletlilerin ardı arkası kesilmiyordu.

Doğudan batıya uzanan bu daracık yolda bile, kuzeybatıdan esen rüzgâr adamı iliklerine kadar donduruyordu. Malko ilerlerken, içi boş iki antikacı görmüştü. Sadece yabancılar, antika veya mücevher satın alabiliyordu. Çinliler temel ihtiyaçlarını alabilirlerdi. Açık duran her kapıdan bir kömür sobası görölüyordu. Şehrin üzerindeki kirli havayı oluşturan binlerce bacadan birkaçı da bunlardı.

Nihayet sağ tarafta, cephesi kırmızıya boyanmış tozlu bir vitrinde İngilizce ve Çince olarak PEKİN ANTİKA-CISI yazısını gördü. Kapının üstünde bir bacağından asılmış bir ördek vardı. Çinliler hâlâ buzdolabıyla tanışmamışlardı... Biraz ötede, dört yaşlı Çinli güneşte kâğıt oynuyorlardı: Liberalizmin belirtisiz işareti!.. Birkaç ay öncesi Lao Zao'dan böyle burjuva eğlenceleri için hoşgörû bekleyemezlerdi.

Malko heyecanla kırmızı çerçeveli kapıyı itti. Uysuk kadın satıcı, Halkın Günlüğü'nden burnunu kaldırmaya tenezzül bile etmedi. Satış yapsa da yapmasa da ücretini alıyordu. Onun için farketmezdi.

Malko, elden düşme porselen, bronz vazolara, sahte Tang atlarına, gerçek ve taklit yeşim taşlarına göz attı. Etiketler çılgınlık belirtisiydi. Bozuk bir bilgisayar tarafından belirlenmiş benziyordu. Ama satıcıların' umurun-

da değildi, bir kuruş için pazarlık etmenin anlamı yoktu. Arka tarafta, Malko'yu hayran bırakan Ming kopyası sekiz panolu bir paravana duruyordu. Liezen Şatosu'nun kitaplığına göre bir şeydi.

Paravanayı hayranlıkla seyrederken arkasından İngilizce olarak bir ses:

— Beğendiniz mi, bayım? diye sordu.

Dişleri dökülmüş, keçi sakalı beyazlaşmış, çöp gibi zayıf, sarı derili bir Çinliydi. Gözleri, o kadar çukura gömülmüştü ki, ceset gibi duruyordu.

— Ne kadar? diye sordu Malko.

Yaşlı antikacı umutsuz bir gülüşle:

— O satıldı! Ama benimle gelerseniz size bir başkasını gösterebilirim, dedi.

Karmaşık bir İngilizcesi vardı, ama anlaşılıyordu.

— Memnuniyetle, dedi Malko.

Yaşlı Çinli dükkânın arkasına açılan kapıdan geçti. Bir avludan geçtikten sonra, Tachala Sokağı'na paralel dar bir yoldan ilerlediler. Adam hiç konuşmadan yürüyordu. Yüz metre gittikten sonra, beş katlı bir deponun önünde durdular. Binanın her yanı gri renkliydi ve cam yerine pencerelerde karton vardı. Çinli, dördüncü katın pencerelerini gösterdi.

— Orada! Bu yaşta merdivenleri çıkamam, ama orada birisi size paravanayı gösterir. Deri çantalar var. Eski. Pahalı değil.

Malko'yu tozlu koridora itiyordu.

— Gidin, haydi gidin!

Etrafta tahta ve cila kokusu vardı. Eski ve bakımsız merdiven, ayaklarının altında yıkılacak gibiydi. Dördüncü kata geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Önündeki kapı açıldı. Müthiş bir şeydi. Birçok eski eşya üst üste yığılmıştı. O nefis paravana kapının sağındaydı. Malko arkasında bir ayak sesi duydu. Bir Çinli boyundan büyük bir vazo getirdi. Malko'ya aptallaşmış yüzüyle bakıyordu. Malko gülümsedi ve İngilizce:

— Paravanayı görmeye geldim, dedi.

Öteki hiçbir tepki göstermedi. Paravanaya bir kez daha baktıktan sonra odadan çıkıp merdivenlere geldi. İkinci katın sahanlığına ulaştığında odalardan birinin kapısı açıldı. İri yapılı iki Çinli dışarı çıkıp Malko'nun yolunu keserler. Yüzlerinde beyaz tül maskeler vardı. Donuk iki çift gözden başka hiçbir şey görülmüyordu. Malko'nun midesi kasıldı. Birisi eliyle açık kapıyı gösterdi ve:

— Zeih Zon,* dedi.

Malko yavaşça ilerlerken sırtından dürtülerek odanın ortasına itildi.

Bir başka Çinli Malko'nun üzerine otomatik bir silah çevirmiş, bekliyordu.

(*) Benimle geliniz.

VIII. BÖLÜM

Simsiyah gözlerinde bir propaganda afişinin yabani havası vardı. Sağ elinin parmağı uzun ve eğri şarjörlü Kalaşnikov'un tetiği üzerindeydi. Silahın ağırlığı, kolunu titretiyordu. Kovan yuvası açıktı. Merminin namluya sürülü olduğu görülüyordu. Namlunun ucu karnına yönelikti. Çinli o kadar gergindi ki, Malko hayata veda edebileceğini düşündü. Hiç kıpırdamadan duruyordu. Sakinleşmek için karşısındaki adamı incelemeye başladı. Asker, sivil herkesin giydiği yeşil kumaştan pantolon ceket giyiyordu. Kasketinin kenarında beş köşeli kıvılcık yıldız yoktu, yani asker değildi.

Yolunu kesen diğer ikisi de onun yanına geçmişlerdi. Sessiz ve hareketsiz duruyorlardı. Malko, bu uzayan sessizlik boyunca bir böcek gibi incelendiği hissine kapıldı. Kırık bir camdan şehrin gürültüsü geliyordu. Bekleyebileceği hiçbir yardım yoktu, orada vahşilerin elinde öleceğini düşünmeye başladı.

Kapıya çıkan iki Çinli'den biri İngilizce:

— Siz beklediğimiz adamsınız, öyle mi? dedi.

Malko cevap vermek için başını çevirmek istedi, ama aynı adam öfkeyle bağırdı:

— Kıpırdamayın! Başınızı çevirmeyin. Cevap verin.

Bir kurtarıcı için ilginç bir karşılamaydı. Yolunda olmayan bir şey vardı. Doğru cevaplandırılmayan en basit söz bile Kalaşnikov'u harekete geçirmeye yetecekti.

— Evet, dedi Malko.

— Yüzünüzü dönün.

Malko emre itaat etti.

— Ne istiyorsunuz? Niçin bana böyle davranıyorsunuz?

Aynı adam:

— Niçin kurallara uymuyorsunuz?

Malko, buz gibi bir şeyin kendisini sarmaya başladı-
ğını hissetti. Ne demek istemişlerdi? Soruyu soran adam
yanına yaklaştı ve daha yumuşak bir sesle:

Tanıtmaya işaretinizi getirdiniz. Ama, niçin kararlaştırıldığı gibi radyoaktif değil?

Malko saniyenin yarısında yoldaş Lo Çeng'e ve tahminlerine sövdü. Elbette ki Ruslar, muhallebi çocuğu degillerdi... Diğer yarısında da mümkün olabilecek bir cevap buldu ve normal bir sesle konuşmaya başladı:

— Son anda işareti radyoaktif yapmamaya karar verdiler. Bu benim için zararlı olabilirdi. Sizi bundan haberdar edemedik. Hesaplar yanlış çıktı.

— Beş milirem kimseye zarar vermez, dedi Çinli.

Malko gitgide normal bir sesle konuşmaya başladı:

— Size bu konuda bir şey söyleyemem, ben teknisyen değilim.

Pekin semalarında nadir görülen bir uçağın gürültüsü gelinceye kadar ortalığı sessizlik kapladı. Çinli ya bu açıklamaya inanmıştı, ya da kafasında bir şeyler düşünüyordu. Malko'nun ilave edecek hiçbir sözü yoktu. Ciğerlerine hava gitmediğini hissetmeye başladı.

Sessizliği Çinli bozdu:

— Pasaportunuz?

Malko ölçülü ve yavaş hareketlerle Avusturya pasaportunu iç cebinden aldı ve adama uzattı.

— Ne zaman geldiniz?

Kalaşnikov'u tutan adam bir heykel gibi hareketsizdi.

— Pazartesi dedi, Malko.

— Nereden?

— Paris'ten, Fransız Hava Yolları'na ait 188 uçuş

sayılı uçakla.

- Pekin'den ne zaman gidiyorsunuz?
- Üç gün sonra.
- Nereye gideceksiniz?
- Şanghay'a.
- Ondan sonra?
- Kanton'a.
- Ne kadar kalacaksınız?
- İki gün.

Sorgu başladığı gibi aniden bitmişti. Aynı şekilde durmaktan sırtı ağrıyordu.

Sessizlik uzuyordu. Sanki adam cevapları yorumluyordu. Adamın sesi olgun ve kalındı. Emir vermeye alışkın bir komutan edasıyla ve Çinli şivesinden değişik İngilizce konuşuyordu. Malko'nun kafasında bir şimşek çaktı.

— Böyle bir soruşturmaya ne gerek var? diye Rusça sordu.

Adamın rahatladığını hissetti. Daha yumuşak bir sesle ve Rusça olarak:

- Niçin hemen Rusça konuşmadınız, Yoldaş? dedi.
- Sizin konuştuğunuzu bilmiyordum. Sadece belli birinin yanında Rusça konuşmam gerekiyor.

Yeniden sessizlik oldu. Ama daha az sürdü. Sonra Çinli:

- Nerede? dedi.

Malko biraz düşündü. Hayatı söz konuşuydu.

- Şanghay'da.

- Nasıl?

Güvenlik sorusuydu.

- Henüz irtibat sağlayamadım.

Sakin ve ne yaptığını bilir bir ses kullanmıştı. Çinli hiçbir şey diyemedi. Biraz sonra sadece:

- Pekin'den daha fazla bilgi alacak mısınız?
- Sanmıyorum, dedi Malko.

Yeniden sessizlik oldu. Kalaşnikov'un namlusu yavaş yavaş yavaş yere doğru indiriliyordu.

- Yüzünüzü dönün.

Malko, kendisiyle konuşan adama yüzünü döndü. Pasaportunu geri verdi. Tül maskesinin altındaki donuk bakışlarıyla, Rusça:

— Biz sizi yeniden ararız Yoldaş, dedi. Tedbirli olmalıyız.

Yanındakine bir şeyler söyledi. Kalaşnikov'lu Çinli kapıya doğru ilerledi ve ikisi dışarı çıktılar. Kapıyı kapatmadan önce "konuşkan" adam Malko'ya İngilizce:

— Beş dakika burada bekleyin, dedi.

Kapı kapandıktan sonra, merdivenin gıcirtısı duyuldu. Malko derin bir nefes aldı. İlk karşılaşma onun için uğursuz sayılabilirdi. Çinlilerin nereye gittiklerine bakmak için pencereye bile yaklaşamadı. Neye yarardı ki? Nasıl olsa onları tanıyamazdı. Olduğu yerde kaldı, ve sürenin dolması için saatine bakmaya başladı.

Beş dakika dolar dolmaz kapıya doğru yürüdü. Ama içinden gelen bir sesle durdu. Ya bir tuzak hazırladılarsa. Geri dönüp onun çıkışını beklerler ve kapının önünde onu öldürebilirlerdi...

Çinliler, rol yapmayı çok seviyorlardı. Kapının önündeki sesleri dinlemeye çalıştı ve sonunda karar verdi. Sahanlık boştu.

Gıcırdayan merdivenleri inerken her şeyden bu kadar çabuk etkilenen haline lanet okuyordu. Aşağıdaki buz gibi hava ona çok iyi gelmişti. Bisikletiyle yürüyen bir Çinliyle karşılaştı. Tachala Sokağı'nda bir araba delicesine korna çalıyordu. Malko, bir balerin gibi yavaş yürüyordu.

Antikacımın kapısını açtı. Bir taburenin üzerinde oturan yaşlı Çinli çay içiyordu. Hemen ayağa kalktı. Hararetle:

— Demek beğendiniz! Güzel! Güzel! dedi.

Laf yağmuruna tutulan Malko, bir sandalyeye oturdu ve adamı susturmak için hareketler yapmaya başladı. Yaşlı adam, üst kapağıyla birlikte bir fincan çay ikram etti.

Buluşmayı nasıl tezgahladılar? Antikacı da işin için-

de miydi? Bu kesin gözüküyordu. Hiç kimse Malko'nun paravanayla ilgilediğini tahmin edemezdi. En azından antikacı, her müşterisini depoya göndermezdi...

Malko adamı inceliyordu: Paravanadan başka bir şey düşünmez gözüküyordu. Yorgun hareketlerle, cebinden çek defterini çıkardı. Belki de kendisi olmadan, Çin'den gidecek bir şeyi almaktaydı. Her şey bittikten sonra dükkândan çıktı. Adam hâlâ arkasından yerlere kadar eğiliyordu. Taksi bulamayacağını biliyordu. En iyisi otele kadar iki kilometre yürümekti.

Yürürken başından geçenleri düşünüyordu. Buluşma gerçekten iyi düşünülmüştü. Kimseye bir şey söyleyemezdi. Yaşlı antikacının bahane uydurup yukarı çıkmaması... Eşyaları taşıyan çocuğun hiçbir şey görmemiş gibi davranması... Hiç şüphesiz o binada daha birçok boş oda vardı. Kızıl Adam'a ulaşana kadar insanın tırnaklarını bile sökebilirlerdi...

Yirmi dakika yürüdükten sonra, kırk hektar genişliğindeki Tien-an Men Meydanı'na geldi. Sibiryaya soğuğu her tarafta hüküm sürüyordu. İki milyon insan meydanın üzerinde rahatlıkla dolaşabiliyordu. Mao zamanında resmi protokol gereği, Yabancı Devlet Başkanları'nın ziyareti sırasında bir milyon Çinli bu meydana toplanır ve "Yabancı Misafirimiz, Çok Yaşa!" diye bağırırlardı. Malko, meydana toplanan Çinlilerin yalandan bağırarak takdirde başlarına ne geleceğini bildiklerinden emindi.

Malko için önemli bir sorun vardı: Acaba tedbirsizlik yapmış mıydı? Eğer konuştuğu adam, bir değişiklik olduğunu anlasaydı bu kadar uzun soru sormazdı.

Kürkünün içine biraz daha gömüldü, nefesini tutarak Tarih Müzesi'nin yüksek duvarlarının önünden hızla geçti. Dev gibi portrelerdeki Stalin, Lenin ve Mao'nun bakışları altında, Pekinliler duvar gazetelerini okuyorlardı.

Kutsal Barış Caddesi üzerinde, bisikletliler hiçbir zaman eksik olmuyordu. Pekin Oteli'nin holüne girdiğinde iliklerine kadar ıslanmıştı.

Odasına çıkmadan önce girişteki bara gitti ve bir Çin

votkası içti. Votka saf alkolden farkı olmayan bir şeydi. Arkasından, bir Martini Bianco içti. Bar ağzına kadar doluydu. Biraz ısındıktan sonra tekrar dışarı çıktı. Sola dönüp Wong-Fu Caddesi'nde, mücevherciye doğru yürümeye başladı.

Kaldırımlar o kadar kalabalıktı ki, sık sık yön değiştirmek zorunda kalıyordu. Her şeye rağmen, Pekin'in ticaret merkezindeki mağazalar hiç iş yapmıyorlardı... Avrupa'nın savaş günlerindeki gibi! Bir grup Çinli ayakkabı satan bir mağazanın vitrinini seyrediyordu. Sanki liberal bir ülkedeydiler. Malko yaptığı işleri düşünüyordu. "Buluşma"dan anladığı kadarıyla, Kızıl Adam ve Ruslar birçok ayrıntıyı saptamışlardı. Malko, başarılı olduğundan hiç emin değildi.

Eğer Kızıl Adam'ın Çin Gizli Servisi ile teması varsa, Malko'nun CIA ile işbirliği yaptığını rahatlıkla anlayabilirdi. Ama, sadece yüksek görevli bir memursa, bu o kadar önemli değildi.

Neyse ki, paten kayma işi bitmişti. Moğol prensesini düşündü bir an. Çekingen olması çok kötüydü... Dongan Men'in köşesine geldi. Kaldırımın kenarına bırakılan bisikletler yolu daraltıyordu. Mücevherciye geldiğinde tereddüt etti ve vitrini seyretmeye başladı. Dipte, Lo Çeng'e haber götürecek adam oturuyordu...

Geri döndü. Otele yöneldi. Aklına bir şey takılmıştı. Çinliye her zaman haber verebilirdi. Pekin Oteli'nin holüne yeniden geldiğinde rehberi onu bekliyordu. Ertesi gün Yasak Bölge'yi Charbon Tepesi'ni gezeceklerini söyledi. Gezi her zamanki gibi öğleye kadar sürecekti. Şanghay'a gidene kadar Malko'nun üç günü vardı ve öbür tarafla bağlantı kuramazsa rahat çalışamayacaktı.

*

* *

Malko Cariyeler Sarayı'nın dehlizlerinde tarihin derinliklerine daldı. Yasak Bölge'nin tüm güzellikleri gözlerinin önündeydi. Fildişinden yapılmış her türlü eşya arasında, Pekin çatılarının güzellikleriyle de ilgilenmeyi ih-

mal etmedi. Fabrika bacalarından ve kömür sobalarından çıkan dumanların oluşturduğu siyah bir tabaka şehrin üzerini kaplamıştı. Çin'de çevre kirliliğine karşı henüz hiçbir tedbir yoktu.

Yasak Bölge'nin kuzeyindeki Charbon Tepesi tüm Pekin'e hakimdi. Rehber özellikle Malko'nun bu yerleri görmesini istemişti... Tepedeki rüzgâr insanı iliklerine kadar donduruyordu. Rehber Yasak Bölge'nin batısındaki sınırı göstererek anlattı:

— Altı ay öncesine kadar, hiç kimse buraya gelemezdi. Bunu Mao'nun karısı yasaklamıştı, çünkü buradan oturduğu ev gözüküyordu. Çok kötü bir kadındı.

— Ona ne oldu? diye sordu Malko, saf saf. Çin'i bir süre tek başına idare eden kadın, Dörtlülü Çete ile birlikte tutuklanmıştı. O zamandan beri hiç kimse onun hakkında bir şey öğrenemedi. Ama akibeti üzerine çok söylendi. Çin'de sanki hiç yaşamamış gibiydi. Çin sisteminin sınırsız bir unutmama kapasitesi vardır. Yüksek görevli birkaç idarecinin dışında hiç kimse bir şey bilmez...

Rehber anlamlı bir gülümsemeyle başını salladı.

— Bilmiyorum, hiç kimse de bilmiyor. İşlediği cinayetlerden dolayı yargılanmış olabilir. Halk ona karşı çok kızgındı.

Her zaman aynı sonuç. Halk memnun değildi. Malko kuzeydoğuya döndü ve sisin arasından Sovyet Elçiliği'nin çatısını gördü. Kimseye görünmeden içeri girmek için, şatosunun batı kanadını seve seve bedava verirdi.

Soğuk rüzgâr ikisini de aşağıya inmeye zorladı. Yeterince turistik yerleri gezmişti. Yeniden caddeye geldiklerinde onları getiren Şanghay ortalıktan yok olmuştu! Arabanın yerinde, yeşil, büyük bir jeep duruyordu. Şapkasındaki kırmızı yıldızdan asker olduğu anlaşılan bir adam indi. Kısa ceketinin üzerindeki dört cepten, rütbeli biri olduğu anlaşılıyordu. Şapkası yüzünü kapatıyordu. Malko'ya yaklaştı ve rehberine Çince bir şeyler sordu. Konuşmalarından tartışıkları anlaşılıyordu. Jeep'ten iki asker daha indi. Rehber telaşlandı. Malko'ya:

— Önemli değil, yabancıların yanlış davrandıkları bildirilmiş...

Çin gibi her şeyin kontrol altında olduğu bir ülkede nasıl yanlış davranılmış olabilirdi? Rehber, cebinden ehliyete benzeyen yeşil bir kâğıt çıkardı ve adama uzattı.

— Bu ne? diye sordu Malko.

Olanlardan hiç hoşlanmamıştı.

— Yabancılar için dahili pasaport. Gidebileceğiniz birkaç ilin herbirinden kalacağınız süreyi bildirerek vize almak zorundasınız.

Asker başını kaldırdı ve bir şeyler söyledi. İşler karışıyordu. Rehber söylediklerini çevirdi.

— Sizin, Pekin'e giriş kaşenizin olmadığını söylüyor, dedi. Havaalanında unutulmuş olmalı. Hiç şüphesiz bir hatadır.

— Ne olacak?

— Sizi havaalanına götürecektir. Çünkü o kaşenin basıldığı tek yer orasıdır. Uzun sürmez. Ona itiraz etmeyin. Askerler çok katıdırlar.

— Siz de geliyor musunuz?

Çinli masum bir gülüşle başını salladı:

— Arabalarında yer yok. Bizimkini burada beklemek zorundayım, yoksa şoför çok kızar... Ben sizi otelde bulurum.

Asker pasaportu cebine koydu. Malko ne yapacağını düşünüyordu. Gitmeyi reddetse? Zorla götürebilirlerdi. Tartışmayı denese?

Çince konuşabilse ne iyi olurdu... Endişeliydi. Jeep' in arkasında, iki askerin arasına oturdu ve araba doğruya doğru hareket etti. Yirmi dakikada şehir merkezinden ayrılmışlardı. Issız ve büyük binaların bulunduğu yerlerden geçiyorlardı. Aniden aklına bir şey geldi. Bu iş dünkü buluşmayla bağlantılı olabilirdi. Çin'de ölümüne savaşılan çeşitli örgütler vardı. Yanlış tarafı seçmiş olabilirlerdi. Jim Gordon bile ideolojik kamplar arasındaki farkı bilmiyordu. Kızıl Adam efsanesi belki de CIA ve Malko'nun bilmediği bir palavraydı...

Artık binalara rastlamıyorlardı. Bu da Malko'ya doğru yolda olduklarını gösteriyordu. Havaalanı yolunda, subayın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Tamamen boş arazi-den gidiyorlardı. Jeep yavaşladı ve sağa döndü.

Malko öne doğru eğildi ve İngilizce:

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

Subay başını çevirmeye bile tenezzül etmedi. Malko eliyle omuzuna dokundu ama askerler eline vurdular.

Uzakta, binaların etrafını saran ağaçlar görüldü. Jeep, bir nöbetçinin beklediği barikatın önünde durdu. Nöbetçi barikatı kaldırdı. Ve tek katlı bir yapının önünde durdular.

İnmesini işaret ettiler. Pekin'den daha fazla soğuk vardı. Malko'yu iteleyerek binaya soktular ve içinde bir tabure ile masanın bulunduğu bir odaya getirdiler. Masanın üzerinde bir çift kelepçe duruyordu. Askerler dışarı çıktı. Malko, üzerinde karışık lekeler bulunan duvarı inceliyordu. Burası gizli bir işkence merkezine benziyordu. Ama kimin idaresindeydi?

Kapıyı açmaya çalıştı. Boşuna!.. Dışardan sürgülüydü. Tabureye oturmayı denedi, rahatsız oldu. Pencere demirlerinin önünde ayakta durmayı tercih etti. Avlunun giriş çıkışına bakıyordu. İki saat geçti. Hiç kimse onunla ilgilenmiyordu. Kapıyı yumrukladı. Kürküne rağmen titriyordu.

Tek ümidi pencereden bakmaktı. Jean Pasqualini'nin "Mao'nun Esiri" kitabını düşündü. O da böyle başlamış ve on iki sene sürmüştü... Bir korna sesiyle irkildi. Taka büyüklüğünde siyah bir Hong-Ki kapının önüne geldi. Nöbetçi telaşla kapıyı açtı ve araba avluya girip durdu. Bu tip arabalar sadece üst seviyedeki idareciler içindi. Arabanın içinde beyaz perdeler vardı. Askerlerden biri koşup arka kapıyı açtı. Tanıdık bir sima arabadan çıktı.

Yoldaş Lo Çeng.

Arabadan inerken, kendinden önce dişleri gözükmüştü. Elleri cebindeydi, sert bir çehreyle binaya girdi. Onu görür görmez Malko'nun içini bir ferahlık kapladı.

Koruyucusu Lo eng niçin onu tutuklatmıştı? Bir kilitle sesi duyuldu ve kapı açıldı.

IX. BÖLÜM

Lo Çeng ağır adımlarla odaya girdi. Her zamanki gibi tükürük sıçratarak ve tüm dişlerini göstererek gülümsüyordu. Malko'nun elini sıktı.

— Bay Linge... Üzgünüm, çok üzgünüm ama...

Cümlelerin sonu bir uğultu içinde bitti. Kapının yanında iki asker bekliyordu. Lo Çeng, Malko'nun kolunu tuttu.

— Gelin, burası rahat değil... hayır, hayır, hiç rahat değil.

Gri renkli boş bir koridordan geçtiler. Lo Çeng iyi döşenmiş ve sıcak bir odanın kapısını açtı. Paltosunu çıkardı ve tabakasından bir sigara aldı.

— Oturun! Üzgünüm, ama sizinle konuşmam gerekiyordu...

Malko'yu teselli etmek için soğukta geçirdiği saatleri unutturmak yeterliydi.

Lo Çeng odanın köşesinde duran büyük bir tükürük kabına gidip ağız dolusu tükürdü. Bu bakır tükürük hokkaları, Çin'de her odanın değişmez mobilyasından sayılıyordu.

— Neredeyiz? diye sordu Malko.

Lo Çeng tuhaf bir gülmeyle.

— Bu bölgeyi "Kuzeyin Değerli Kasabası" diye adlandırırız, dedi. İdari bakımdan benim de üyesi olduğum 31. Tutuklama Merkezi'ne bağlıdır. Sizi buraya getirenler, kim olduğunuz bilmiyorlardı. Sadece emirleri uygu-

ladılar.

— Bu ani buluşmaya sebep ne?

Lo Çeng derin bir nefes aldı ve:

— Önemli bir aksilik çıktı, dedi.

Malko sakın gözükmeye gayret etti. Çinli, antikacıdaki buluşmayı öğrenmiş olmalıydı.

— Söz konusu olan ne? diye sordu aceleyle.

— Bayan Ayako Mitshui'den bahsediyorum. Pekin Oteli'nde karşılaştığınız Japon kızı...

Malko'nun nefesi daralır gibi oldu.

— Nesi var? Başına bir şey mi geldi?

Lo Çeng başını salladı.

— Hayır.

Lo Çeng'in neşeli havası kalmamıştı. Kekeleyerek:

— Bayan Ayako, Japon Gizli Servisi'nin başarılı bir ajanıdır, dedi.

Malko'nun sesi soluğu kesildi. İki yüzlülük şampiyonasına aday birisi daha... diye düşündü. Onunla geçirdiği geceye döndü. Hiç kimseye güvenmemeye karar verdi.

Lo Çeng ona doğru eğildi.

— Ajan bir aileden geliyor! Babası Mançurya'nın istilas sırasında epey cinayet işleyen Kempeitai*'de önemli yeri olan birisiydi.

— Niye Çin'e girmesine izin verdiniz?

Çinli hafifçe doğruldu.

— Kiminle işbirliği yaptığını öğrenmek için. Japonya ile dostuz. Eğer onun girmesini engellersek, başkaları gelir. Sizinle konuşmasından kuşkulandık. Japonlar bu işi nasıl anlamış olabilirler?

Malko sustu. Gerçekten cevap veremeyeceği bir konuydu bu...

— Çin'de bu işi kim biliyor? diye sordu.

— Dört kişiyiz. Başbakan yardımcısı da dahil. Diğerleri sadece batı servisleriyle ilgili bir iş olduğunu bili-

(*) Japonların işgal ettikleri ülkelerde görev yapan jandarma teşkilatı. Gestepo ile eşdeğerde bir örgüt.

yorlar... Acaba Bay Gordon mu boşboğazlık yaptı? Tabii, sizi düşünmüyorum.

Malko Ayako ile karşılaşmasını düşündü. Konuşmaya başlayan oydu.

— Neyse, önemli sayılacak bir şey söylemedim: Sadece çok özel... şeyler konuştuk.

Lo Çeng tükürük sıçratarak gülmeye başladı:

— Elbette! Elbette! Ama bizi üzen sizin peşinizde olması... Bu bir tesadüf olamaz. Bir şeyin farkında. Bu çok kötü... Çünkü o biliyorsa herkes biliyor demektir. Her şey gizliliğe dayanıyor, öyle değil mi?

Malko cevap vermedi. Ayako'nun sadece macera arayan basit bir kadın olduğunu söylemesi zordu. Kadın ajanlar da sevişebilirdi. Zaten kendi tecrübelerine göre mesleğinde tesadüflere pek rastlanmazdı.

— Ne yapılabilir?

Lo Çeng gerçekten kuşkuluydu.

— Şimdilik hiçbir şey. Bu kıza karşı çok tedbirli davranın, ilişkinizi kaybetmeyin, yoksa şüphelenebilir...

— Benim de haberlerim var... Sizinle temasa geçecektim.

Lo Çeng sıçramaya hazır kedi gibi tetikte, gözleri kapalı ve ellerini diz kapaklarının üzerine koyarak Malko'yu dinledi. Sigara yakıp birkaç nefes çektikten sonra:

— Çok iyi Bay Linge, çok iyi! dedi.

Malko, bu sözlerin, kendisine mi yoksa gelişmelere mi söylendiğini anlamadı.

— Olaylardan anladığım kadarıyla soruşturma sahasını genişletebilirsiniz. Yaşlı antikacı da olayın içinde.

Lo Çeng başını salladı.

— Onlar da bunu bekliyorlar zaten Bay Linge. Bunu bekliyorlar! Hong Shih çok tedbirli. Sizi deniyor. Antikacıyı tutuklarsak tuzağına düşmüş oluruz. Antikacı kendini bu işe adanmış. Onu zorla konuşturmaya çalışsak bile hiçbir şey söylemez. Buluşma iyi bir gelişme. Sizin burada olduğunuzu artık biliyorlar. Kendileri her şeyi planlayıp bildirirler. Köstebek her şey hazır olduğu za-

man deliğinden dışarı çıkacaktır. Öbür tarafa geçmek için...

— Bir sorun var, dedi Malko. Onlara Şanghay'dan bahsettim, ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ve onlara söyleyecek başka bir şeyim de yok.

— Şanghay, bu çok iyi... Orada birçok şey olabilir. Ve bu onlara güven verir.

— Niçin?

Çinli kobra yılanı gibi bir ses çıkartarak başını salladı. Kaşlarını öylesine çattı ki, gözleri görünmez oldu.

— Size söyleyemem Bay Linge. Şimdilik olmaz. Ama ortak çalışmamızdan memnunuz. Şimdi adamlarım sizi otele götürecekler. Rehberinize, havaalanında olduğunuzu söylersiniz.

Malko ile birlikte ayağa kalktı.

— Siz, doğrudan başbakan yardımcısına bağlı çalışıyorsunuz. Bu tedbirlere ne lüzum var?

Lo Çeng gülümsemeye karışık:

— Sizin güvenliğiniz için Bay Linge, sizin güvenliğiniz için, dedi.

İkisi de paltolarını giydiler ve dışarı çıktılar. Kış gününde Hong-Ki parlıyordu. İlerde bir jeep durdu. Birbirine kelepçelenmiş üç Çinli indirildi ve askerler tarafından iteklenerek binaların arkasında kayboldular.

Biraz ötede zayıf, kamburu çıkık bir Çinli çitin yanında toprağı eşıyordu. Yoldaş Lo Çeng üzüntüyle başını salladı ve:

— Ülkeyi bu revizyonistlerden temizleyemedik, diye yakındı. Bu sabır işi...

İnsan Hakları'nın savunucusu ABD Başkanı tuhaf müttefikler seçmişti. Jeep'e yalnız bindi. Bu sefer sadece şoför vardı. "Kuzeyin Değerli Kasabası"nın çitinin önünden geçerken beli bükük adamın kendisine üzüntüyle baktığını hissetti.

*

* *

Odasının sıcaklığı Malko'yu sıkıştı. Kürk paltosunu çıkardı. Holde rehber anlattığı masala inanmıştı ve bir

kase için dört saat kaybetmeyi az bulmuştu. Genellikle bu iş üç, beş yıl arasında değişirdi...

Öğleden sonra hiçbir işi yoktu. Bu soğukta sokaklarda dolaşmak istemiyordu. Pekin Oteli bir medeniyet adasını andırıyordu. Bu nimetlerden faydalanmalıydı. Ama, bir sonraki buluşmayı düşünmeden de duramıyordu.

Kızıl Adam'a söyleyecek hiçbir haberi yoktu. Şanghay'da biraz daha kararlı olmalıydı... En azından, şimdikinden biraz daha fazla, yoksa yüzü beyaz maskeli adamlar şüphelenebilirlerdi. O zaman da Çin'deki seyahati bir anda biter ve yoldaş Lo Çeng'i esrarengiz Kızıl Adam ile başbaşa bırakırdı.

Telefon çaldı.

— Bay Linge?

Tanımadığı kalın bir kadın sesiydi.

— Evet benim, dedi Malko.

— Beni tanımazsınız. (İngilizce konuşuyordu.)

1612 numaralı eve kadar gelebilerseniz size güzel bir sürprizim var.

— Bu bir şaka mı?

Karşı taraftan bir gülme sesi geldi.

— Elbette değil, Bay Linge. Sizi bekliyorum.

Telefonu kapatmıştı. Malko düşündü. Böyle bir davete gitmemek olmazdı.

*

* *

— Girin!

Kırk yaşlarında, orta boylu, göğüsleri sarkmış bir kadındı. Üzerinde eski bir kazak ve şekilsiz bir etek vardı. Kalın camlı bir gözlük takmıştı. Malko'ya elini uzattı.

— Size telefon eden benim, dedi gülümseyerek. Adım, Doris Venezia.

Adının İtalyan olmasına rağmen İngilizceyi çok iyi konuşuyordu. Malko, içeri girdiğinde şaşırdı. Uzun siyah kulaklıkları ve badem gözleriyle Moğol prensesi içinde oturuyordu. Doris Venezia onun şaşkınlığına güldü.

— Arkadaşım Yang Xi'yi göreceğinizi tahmin etmi-

yordunuz, değil mi?

— Öyle, dedi Malko.

Çinli'nin elini sıktı. Çekingen bir sesle "Günaydın" diye fısıldadı genç kız. Malko kızı tepeden tırnağa süzdü. Çinlilerde ender rastlanan ince burnu ve geniş elmacık kemikleriyle gerçekten güzeldi: Vücudunu saran siyah bir pantolonu ve üzerinde kazağı vardı. Malko ev sahibine döndü.

— Ama nasıl...

Doris Venezia sesini düzeltti.

— Yang Xi bir arkadaşım, diye açıkladı. Pekin'de olduğum zamanlar her hafta bana uğrar. Çarpışmanızdan söz etti. Odanızın numarasını hatırlıyormuş. Ben de yeniden görüşmenizin iyi olacağını düşündüm.

— İyi düşünmüşsünüz, dedi Malko.

Pekin'in kirli havasından sonra, insana ferahlık veren daireyi inceledi Malko: Kutsal Barış Caddesi'ne bakan üç oda, stereo sistemi ve köşede bir bar... Doris Venezia, elinde bir Martini Bianco şişesiyle içeri girdi.

— Bir şey içer misiniz?

Barda her şey vardı: Viski, martini, Gaston de Lagrange konyak, Moet et Chandon şampanya ve meşhur Rus votkası.

Doris Venezia bir bardağa viski, soda koyup oturdu. Yerde mavi bir halı vardı.

— Zevkle döşemişsiniz, dedi Malko.

İtalyan'ın hoşuna gitmişti.

— Dört senedir yılın altı ayını Pekin'de geçiriyorum. Her şey getirttim: Şampanya, viski, konyak, cin, hatta küçük pastalar. Burada hiçbir şey bulunmaz.

— Ne iş yapıyorsunuz? diye sordu Malko.

— Büyük bir ithalat ve ihracat firmasını temsil ediyorum. Çin şirketleriyle çalışıyorum. Her şey çok uzun sürüyor...

— Ya, Yang Xi? diye sordu Malko.

— Yang Xi bana İngilizcesini ilerletmek için geliyor. Yabancı Diller Enstitüsü'nde dördüncü sınıfta. Haftada

bir defa da Pekin Şehir Balesi'nde dans ediyor. Gidip görmelisiniz.

— Memnuniyetle gideceğim, dedi Malko.

— Eğer bu akşam işiniz yoksa sizi götürebilirim, dedi İtalyan. Oraya bir arkadaşım ile gidecektim, ama grip olmuş ve salon çok soğuk... Yemeği önceden yemek gerek çünkü saat yediyi çeyrek geçe başlıyor. Daha sonra da açık bir yer bulamazsınız.

— Bu benim için önemli değil, dedi Malko.

Ayağa kalktığı anda Moğol prensesinin bakışlarıyla karşılaştı ve bir kolejli gibi kalbi hızla çarpmaya başladı.

Araba korna çalarak ilerliyor, sessiz yürüyen halkın üzerine gidiyordu. Ortaçağa dönmüş gibiydi! Köleler, efendilerinin arabası önünden kaçışıyordu. Malko'nun hissettiği tek şey buydu. Yol üzerinde, yüzden fazla bisikletin dizilmiş olduğunu gördü. Kalabalık tiyatroya girmeyi bekliyordu.

Yabancıları görür görmez, arabanın etrafına toplandılar. Önce Doris Venezia indi, biletler elindeydi. Yang Xi bir saat önce, hazırlanmak için onlardan ayrılmıştı .Yabancılar için tiyatronun kapısı önceden açılıyor, daha sonra halk içeri alınıyordu. Salon dışı kadar soğuktu ve seyirciler paltolarıyla oturuyorlardı. Herkes yerleştikten beş dakika sonra sıcaklık biraz arttı. İtalyan Malko'ya:

— Uzun zamandır Pekin'de misiniz? dedi.

— Dört gündür.

— Ya sonra.

— Şanghay'a ve Kanton'a gideceğim...

Perdenin önünde, uzun elbiseli bir Çinli kadın bağırarak çağıra bir şeyler söyledi. Hemen arkasından perde açıldı. Sahnede folklor gösterisi vardı. Ortada, altın sarısı renkli kostümüyle Yang Xi belirdi. İnsanı ürküten bir biçimde taşıyordu.

— Güzel, değil mi? diye fısıldadı Doris Venezia.

— Harika, dedi Malko. Bu ülkede yaşaması ne kadar kötü.

İtalyan kadın başını salladı.

— Evet. Yaşamak için ayda yirmi beş yeni var. Yabancı Diller Enstitüsü'nde bursu var... Zevkle dans ediyor. Oradaki kızlar arasına bir radyo veya saat için fahişelik yaparlar. Onun saatini ben hediye ettim. Altı aylık ücreti...

Çılgınlık bu! Dünyanın neresinde olursa olsun, Yang Xi hediyeye boğulurdu. Soğuğa karşı direnen dansözün hareketlerine bakıyordu Malko. Bu rastlantı sonucu karşılaşmadan sonra karışık hisler içindeydi.

Her şey gözüne bir başka gözücüyordu. Koronun çatlak sesi onu rahatsız ediyordu. Doris ona doğru eğildi:

— Yang Xi şanslı... Daha bir yıl önce bir Lao Zao kampındaydı.

Kuzeyin Değerli Kasabası'ndaki beli bükük adamın hayali Malko'nun gözünün önüne geldi. Sanki bir kâbus görüyordu.

— Niçin?

— Zengin bir köylünün kızıydı. Kültür Devrimi sırasında altıncı gruba aldılar. Bulundukları yer çok kötüydü. Aylarca tutuklu kaldı. Kızın sürekli ırzına geçtiler. Hemen hemen kasabadaki parti üyelerinin hepsi... Bu onu çok sarstı. Dörtlü Çete dağılmasaydı Pekin'e dönemezdi... Sanırım, Teng'in çevresinden birisiyle ilişki kurdu güzelliği sayesinde...

Sustu. Malko sahneyle ilgilenmeye uğraşıyordu. İki saat sonra takdimci keskin sesiyle: "Su-şi" (bitti) dediğinde, kafası hâlâ başka yerlerdeydi. Işıklar yandı ve herkes ayağa kalktı. Malko ve Doris arabada Yang-Xi'yi bekliyorlardı.

Malko saatine baktı: Dokuz buçuk. Pekin'de hayat durmuştu. Dansöz koşarak geldi ve arabaya bindi.

— Eve gitmeliyim. Yoksa otobüs bulamam, dedi.

— Sizi evimde ağırlayabilirim, dedi Doris. Arkadaşım Tien-Tsin'de, iki gün sonra dönecek. Onun odasında kalabilirsiniz.

Yang Xi saatine baktı ve çekingen bir sesle:

— Sabah çok erken kalkacağım, şimdi yatmalıyım, dedi.

Saat on buçuk sularındaydı... Yirmi dakikadan beri Doris Venezia'nın evindeydiler. İtalyan Kadın:

— Geç kaldıklarında ifadeleri alınır, dedi. Özellikle, yabancılarla ilişkisi olanlar. Geçen sene Yang Xi'nin otele bile yalnız gitmesine izin yoktu...

Çekici bir ülke!.. Genç kız Malko'ya elini uzatıyordu.

— İyi akşamlar, Bay Linge.

— Yarın paten kayacak mısın? diye sordu Doris Venezia.

Genç Çinli, evet dercesine başını salladı.

— Sanıyorum öğle yemeğinden sonra Yazlık Saray'ın gölü üzerinde. "Mermer Gemi" tarafında... Buz orada daha kaimdir. İyi akşamlar.

Yang Xi yandaki odaya geçti.

Yalnız kaldıklarında, Doris Venezia güldü.

— Nazik bir kız! Bizim ülkeye davet ettim, ama pasaport alamıyor. Toplumunun kötü kuralları yüzünden.

Ayağa kalktı ve pikaba bir pop müziği plağı koydu. Sonra Malko'nun yanına oturdu.

— Görüyorsunuz ya, bütün akşamlarım böyle geçiyor. Bazen divanda uyuklarım ya da bir şeyler içerim. Pekin'de iki, üç tiyatro var. Bazen, işadamları ile yemeğe gidiyorum. Daha az sıkıcı oluyor.

Martini Bianco bardağını bir yudumda boşalttı. Malko kadının rahatsız edici bakışlarına şaşırdı. Müzikle birlikte dudakları oynuyordu, ama Malko ne dediğini anlamadı. Kanapeye doğru eğildi:

— Pardon?

Gözlüklerinin arkasından ısrarlı bakışlarını Malko'ya çevirdi. Malko, bu bakışlarda sevişme arzusundan başka şeylerin de varolduğunu görünce ürktü.

— Müziği her zaman böyle açar mısınız?

Doris Venezia bardağı yere koydu ve sesi kısmak için

ayağa kalktı.

— Böyle daha iyi!

Sesi oldukça hırçındı. Boş bardağıyla oynarken Malko'ya bakıyordu. Kendini tutamadı ve esnedi.

— Herhalde uyuyacağım.

Kovmanın en nazik şekliydi. Malko, onu rahatsız ettiği için üzüldü, İtalyanın elini öptü ve koridora çıktı.

* *

Elleri kürkünün cebindeydi, ama soğuktan donmuştu. Malko, Yazlık Saray'daki golün büyüklüğünü düşünüyordu. Mermer Gemi'nin, ayağının altındaki mermer zeminini buzu andırıyordu. İmparatoriçe Tseu-Hi'nin asrın aşında yaptırdığı pahalı bir fanteziydi.

Rehber kendinden geçerek anlatıyordu:

— O zamanda, Çin Deniz Kuvvetleri'nin bir yıllık tahsisatı Tseu-Hi'nin emirleriyle bu gemi için kullanıldı.

Mermer Gemi, Yazlık Saray'ın parkının kenarından birkaç metre açıkta demirlemiş gibiydi. Binlerce Çinli tarafından saygıyla ziyaret ediliyordu. Kötü bir dönemin şahitiydi. Malko, yaklaşan bir patenciye baktı.

Yang Xi değildi. Bir saattir kızı arayarak boşuna ayakta dikiliyordu. Ama bütün patenciler uzaktaydı. Sisten yarısı gözükmeyen Jade Köprüsü'ne bir kez daha baktıktan sonra Pekin'e dönmeye karar verdi. Kırğındı.

Pekin'de birkaç saati kalmıştı. Ertesi sabah Şanghay Ekspresi'ne binip Nankin yoluyla Şanghay'a gidecekti. Pekin'e kadar yol bitmeyecek gibi geldi ona. Rehber, yanında ağzı açık uyuyordu. Pekin Oteli'nin holüne girerken Ayako ile çarpıştıyordu. Japon kızı sevimli bir gülümsemeyle yaklaştı.

— Nasılsın? Hâlâ Pekin'de misin?

— Yarın Şanghay'a gidiyorum, daha sonra da Kanton'a.

Ayako'nun neşeli yüzü yeniden karıştı.

— Şanghay'a! Çok uzak. Belki oraya gelebilirim. Hangi otelde kalacaksın?

— Şanghay Oteli'nde.

Bir Japon kameraman Ayako'yu çağırdı.

— Hoşça kal! Belki yakında görüşürüz.

Malko odasına çıktı. Valizlerini hazırlamaya başladı. Ceketini katladığı sırada kapının yavaşça açıldığını farketti. Ayako'nun gölgesi belirdi. Eliyle sus işareti yaparak masaya kadar yürüdü ve bir kâğıdın üzerine: "Come to night to my room. After ten*" yazdı. Malko'nun okuduğunu anladıktan sonra bir kibritle kâğıdı yaktı.

Malko'nun kafasını biraz daha karıştırdıktan sonra geldiği gibi çıktı. Lo Çeng'in uyarılarından sonra, bu davranışları yadırgamıyordu.

Ayako ne isteyebilirdi?

Ayako Mitshui geri döndü. Wang-Fu Caddesi ıssızdı. Yoldan sessizce bir trolleybüs geçti. Genç kız her zamanki lokantasında akşam yemeğini yalnız yemişti ve Pekin Oteli'ne dönüyordu. Birdenbire takip edildiği hissine kapıldı.scanned by darkmalt1

On metre kadar arkasından üç genç Çinli geliyordu. Ayako hızlandıkça onlar da hızlanıyordu. Karşı kaldırıma geçti. Sakinleşmek için otelin yakınına olduğunu düşünmeye başladı. Üç Çinli sessizce yaklaşıyordu. Pekin Oteli'nin arkasındaki karanlık sokağa geldiğinde, adamlar ensesindeydi. Kaçacak vakti yoktu. Her şey çok çabuk olmuştu.

İçlerinden birisi bağırmasını önlemek için eliyle ağzını kapattı. Diğer ikisi kollarından tutarak karanlık sokağa daldılar. Birkaç dakika içinde görünmez oldular. Bir çuval gibi sürüklüyorlardı. Tahta bir çite dayadılar ve birisi karnına kuvvetli bir yumruk attı.

Yumruk o kadar şiddetliydi ki ikiye bölündüğünü hissetti! Kusarken eliyle karnını tutuyordu. İkinci yumrukta kaşı açılmıştı. Yere düştü. Ayağa kaldırdılar ve yeniden yumruk atmaya başladılar. Kısık sesle bağırıyordu, ama kimse onu duyamazdı. Karnını korumaya çalışıyor-

(*) Bu aksam odama gel. Saat ondan sonra.

du. Gençlerden biri kollarını tutarak diğerlerinin yumruk atmasına yardım ediyordu. Ağzına yediği bir yumrukla kan tadı hissetti ve kendinden geçti.

Yere düştükten sonra yumruklar yerini tekmeye bırakmıştı ve özellikle başına doğru tekme atıyorlardı. Ayako kıpırdayamıyordu. Gençleri idare eden son tekme attıktan sonra kaçtılar. Kız yerde yatıyordu.

* *

Malko sabırsızlığını yenmekte güçlük çekiyor, her beş dakikada bir saatine bakıyordu: Dokuz elli. Beş dakika daha bekleyebilirlerdi. Kötü olan şey hiç kimseyle konuşmamasıydı. Lo Çeng kabul etmezdi, Jim Gordon başka bir dünyaya gitmişti. Masanın üzerindeki mühür onu rahatsız ediyordu. Şanghay'a gitmeden önce Ayako'dan biraz bilgi edinmeyi düşünüyordu. Kapıları tesadüfen açan bir kör gibiydi şu an.

Ve kapılardan birinin arkasında dipsiz bir hendek bulabilirdi...

Her zamanki gibi aşırı aydınlatılan ıssız koridora çıktı. Ayako'nun odası kattaki posta kutusunun öbür tarafındaydı. Ortalıkta hiç kimse yoktu. Otelde geceleri hayat duruyordu, oda servisi diye bir şey yoktu. Malko hızlı yürüyordu. Aralıkta ağzı açık uyuyan bir Çinli vardı. Yarı karanlığa girdikten sonra yavaşladı ve arkasına baktı. Kimse yoktu.

Ayako'nun kapısı üçüncüydü.

İçeriye dinledikten sonra kapıyı açtı. Oda boştu. Saat onu beş geçiyordu. Geri döndü ve asansörle aşağıya indi. Yabancılar barı boştu. Tekrar yukarı çıktı ve odaya bir kez daha baktı. Ayako mesaj bırakmamıştı. Tehlikede olmalıydı. Odasına döndü, içi içini yiyordu.

Yarım saat sonra yeniden baktı. Ayako yoktu. Her yarım saatte bir aynı şeyi tekrar ediyordu. Genç kızın başına bir şey geldiği şüphesizdi. Bu geç saatte Pekin'in hiçbir yerinde hayat yoktu. Yatağının üzerinde elbiseleriyle uyuyakalmıştı. Rehberin sesiyle uyandı. İlk işi Ayako'nun numarasını çevirmek oldu. Zil boşuna çalıyordu.

Ayako dönmemişti. Şanghay Ekspresi'ni kaçırmamak için hemen aşağıya inmesi gerekiyordu.

Ayako'nun başına ne gelmişti? Kendi başına ne gelecekti?

X. BÖLÜM

Şanghay Ekspresi boş bir istasyondan geçerken uzun uzun düdüğü çaldı. Aslında bu düdüğü Malko'yu uyandırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Yol boyunca her taraf beyaz bir örtüyle kaplanmış gibiydi. Pekin'den tam saatinde kalkmışlardı. Malko esnedi. Uzun ve rahatsız edici bir yolculuk yapıyordu. Malko'nun vagonu birinci mevkideydi. Bu vagonlarda yerlerin çoğu boştu. Dolu olanlar ise, parti üyelerine, askerlere ve yabancılara ayrılmıştı. Geri kalan vagonlarda oturma yerleri tahta sıralardan ibaretti ve zavallı halk hurda eşya gibi üst üste yığılmıştı. Pekin Garı büyük bir kervansaray gibiydi, gürültülü ve kirli. Halk tırmanarak vagonlara biniyordu. Bahar Bayramı'ndan faydalanarak herkes ailesinin yanına dönüyordu.

Malko yeniden uyumayı denedi. Çin'de ne yataklı vagon ne de kuşet vardı. Amerikan tipi kompartımanlı vagonlar kullanılıyordu. En dipte, vagon memurunun yanında oturuyordu.

Memur çay, pasta ve sandviç satıyordu. Gece yolculuğu sona ermek üzereydi. Hoparlörden gelen müzik uyuşmasını engelliyordu. Ayako'nun esrarengiz kayboluşunun sebebini anlayamadan Pekin'den ayrılmıştı. Trene binerken rehberi iyi yolculuklar dilemişti. Çünkü programa göre Şanghay'da bir başka rehber gezdirecekti. Lo Çeng'ten hiçbir haber yoktu. Bu garip görev Malko'ya Çin'in gölge oyunu gibi geliyordu. Belki de Hong-Shih, yani Kızıl

Adam Malko'yu Şanghai'da bekliyordu. Bu düşünceler arasında, tekerleklerin temposuyla uyuklamaya başladı. Çin'e geleli bir hafta olmuştu.

*

* *

Gözünün içine giren kuvvetli bir ışıkla uyandı, önce silkindi, sonra gözlerini ovuşturdu. Köreltici ışık hâlâ gözünün içindeydi. O uyuklarken vagon tamamen boşalmıştı ve karanlıktaydı. Karşısındaki koltukta oturan iki kişi de yoktu.

Onların yerine iki değişik tip gelmişti ve birisi yüzüne elektrik feneri tutuyordu. İrkildi. Adamlardan biri alaycı bir sesle:

— Sizi uyandırdım mı, Bay Linge? dedi.

Işıktan karşısında oturanların yüzlerini seçemiyordu. Ama kadının sesi yabancı değildi. Soru sormakta tereddüt ediyordu. Işık biraz sallanınca soru soranın yüzü ortaya çıktı. Malko Doris Venezia'yı kalın çerçevesinden tanıdı. Aniden, böyle uyandırılmak onu heyecanlandırmıştı. Işık yeniden yüzüne çevrildi. Doris'in yanındaki adam Malko'nun yanına geçti ve o esnada Malko boyunda soğuk bir şey hissetti. Başını çevirir çevirmez otomatik tabancanın ucundaki susturucuyu gördü. Etrafta çıt yoktu. Doris Venezia ayağa kalktı ve trenin gürültüsünü bastıran bir sesle:

—Yavaşça ayağa kalkacaksınız Bay Linge dedi. Hiç gürültü yapmadan bizi takip edeceksiniz, yoksa kafatasınızda bir delik açılır.

Doris ayağa kalktı. Malko bir an tereddüt etti. İtalyan kadından hiç şüphelenmemişti. Sovyetlerin böylesine önemli bir görev için onun gibi birisine güvenmeleri çılgınlıktı. Malko hapı yutmuştu. Kanının donmaya başladığını hissetti. Yavaşça ayağa kalktı, tabanca ensesindeydi. Doris Venezia omuzuyla onu öne doğru itti ve birlikte vagon memurunun bulunduğu kulübeye soktu.

İtalyan kadın içeri girdikten sonra kapıyı kapattı ve sırtını kapıya dayadı. Tren gürültüsünün çok fazla olduğunu bu ufacık kulübede üçü birden sıkışmaya çalışıyorlardı.

Doris Venezia, Malko'ya:

— Rolf Hanover nerede? diye sordu.

Malko tırnaklarının ucuna kadar titrediğini hissetti. Rusların işi bu kadar çabuk farkedebilmeleri çok şaşırtıcıydı. Ayrıca, Doris Venezia gibi Pekin'de altı ay kalan bir kadın Ruslar için bulunmaz bir kaynaktı. İriyarı ve kumral olan adamın yüzünde KGB subaylarında olduğu gibi hiçbir ifade yoktu. Ağzını açıp tek bir kelime bile söylememişti. Malko trene nasıl bindiklerini düşünüyordu. Tehlikeyi göze almış olmalıydılar, çünkü Malko ancak Çinlilerin sayesinde trene binebilmişti.

— Rolf Hanover kim? dedi Malko.

Doris Venezia çok kızmıştı. Malko'ya tokat atarak İtalyanca küfretmeye başladı.

— Stronso! Öldürdükten sonra arkadaşımızın yerini rahatlıkla alabileceğini mi sanıyordun ?

— Rolf Hanover'i öldürmedim ve kendisiyle hiç karşılaşmadım, dedi Malko.

— Nerede o?

— Hiçbir şey bilmiyorum.

Gürültüyle yanlarından bir başka tren geçti. Kulübenin kapısı vuruldu. Silahlı adam Çince bir şeyler söyledi. Malko, buna çok şaşırmıştı. Sessizlik oldu. Kulübenin buzlu camından içeriye ışık sızıyordu. Sabah olmak üzereydi. Birazdan Nankin'e geleceklerdi. Malko karşı-sındakilere baktı. Eğer, sadece onu öldürmek isteselerdi, bu uyurken çok kolaydı.

İtalyan kadın rafın üzerindeki elektrikli ısıtıcıya bakıyordu. Ani bir hareketle uzandı ve prize taktı. Rezistans telleri kızarmaya başladı.

— Rolf'un nerede olduğunu söyleyeceksin, dedi.

— Kuang-Si'de.

Zaman kazanmak için söylemişti.

Yeniden tokat yiyeceğini zannetti.

— Bizimle dalga geçme! Pekin'e geldiğini biliyoruz. Onun yerine geçtin ve dostların onu öldürdüler değil mi?

— Ne istiyorsunuz? diye sordu Malko.

Kadının gözlerinde kötü bir ifade vardı.

— Şanghay'da oyununa devam etmeyi düşünmüyorsun ya? Kimden emir alıyorsun? -

Malko cevap vermedi ve yeniden tokat yedi. Kadın sol bileğini yakalayarak ısıtıcının üzerine bastırdı. Erkek kadar kuvvetliydi. Malko bir an şiddetli bir sıcak hissetti, sonra müthiş bir acıyla bağırdı. Elini kurtarmak için çırpınırken silahlı adamdan yumruk yedi. Acının şiddetiyle hırslanan Malko elini kurtarabildi. Ama, yanık çok kötü sızlıyordu. Bir köprüden geçiyorlardı. Gözyaşları görmesini engelliyordu. Kadın bu sefer ısıtıcıyı altından tutup yüzüne yaklaştırdı. O kadar sıkıştılar ki Malko sıcaklığı hissetmeye başladı. Kadın:

— Kim? dedi.

Malko bir kaçış yolu arıyordu. Acıdan kafası durmuş gibiydi. Bütün gördüğü yüzünden birkaç santimetre ötedeki kızgın tellerdi.

Tabancanın namlusu karnındaydı ve ilk hareketinde adam onu öldürebilirdi.

— Aptal! diye bağırdı Doris Venezia.

Malko, kadının yüzünden anladığı kadarıyla ısıtıcının yüzüne gelmek üzere olduğunu hissetti. Mümkün olduğu kadar geri çekilerek kapıya dayandı.

Silahlı adamın arkasındaki buzlu cam kırıldı. İçeriye kayarcasına bir adam girdi ve silahlı adamın üzerine atıldı. Doris Venezia öfkeyle ısıtıcıyı Malko'nun omuzuna doğru attı. Aynı anda Malko içgüdüsel bir hareketle kendini dışarıya doğru fırlattı. Kulübenin dışında yere düştüğünde iki "pluf" sesi duyuldu ve ardından bir uğultu içinde Çinlilerin üzerinden geçerek Doris Venezia ile arkadaşının üzerine atladıklarını farketti. Bu kargaşa içinde, bir ara ismini duyar gibi oldu. Birisinin kolundan tutup çektiğini hissetti. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yürümeye çalışarak kalabalığın arasından sıyrıldı, vagon boşluğuna çıktı. Bir Çinli ayağa kalkmasına yardım etti ve duvara yaslanmış duran Lo Çeng'i farketti. İki vagonun da kapısı kapalıydı. Böylece o bölme günün ilk ışıkların-

da dar bir odacık gibiydi.

Kulübenin içinde kargaşa devam ediyordu. Camdan içeriye giren adam silahlı adamı sürükleyerek dışarı çıkarıyordu, iki kişi de kollarından yakalamışlardı. Yüzü gözü kan içindeydi ama hâlâ silahını bırakmamıştı.

Lo Çeng bir adım ilerledi. Pardösüsünün cebinden büyük bir otomatik tabanca çıkardı ve adamın gırtlığına dayadı, tetiğe bastı. Vagondaki kargaşa yerini kan yağmuruna ve dağılan beyin parçalarına bıraktı. Lo Çeng silahını cebine soktu. Eğildi ve sessizce yerdeki tabancayı aldı. Malko silahta şarjör olmadığını farketti.

Çinlilerden biri adamın ateş etmesini engellemek için düşürmüş olmalıydı. Malko'nun eli müthiş sızlıyordu. Alındaki terleri kolunun tersiyle sildi.

Doris Venezia'ya gelince, iki Çinli onu kollarından yakalamış vagonun dışındaki Lo Çeng'e getiriyorlardı. İçerideki boğuşmada gözlüklerini kaybetmişti, etrafa arayan gözlerle bakıyordu.

Şanghai Ekspresi uzun bir düdük çaldı ve yavaşladı. Sabahın ilk ışıklarında, trenin penceresinden dev bir asma köprü görüldü. Bu, Çin'i kuzey ve güney olarak ikiye ayıran 6772 m. uzunluğundaki dünyanın üçüncü ırmağı Yang-Tse'nin üzerindeki yeni köprü olmalıydı. O bölgede Yang-Tse'nin genişliği bir buçuk kilometre idi. Az sonra tekerleklerin gürültüsü iyice kuvvetlendi. Köprüdeydi-ler.

İki Çinlinin arasında ağzı bir karış açık oturan Doris Venezia pes etmişe benziyordu. Lo Çeng bağırdı:

— Bay Linge! Nasılsınız? Yaralanmadınız ya?

Malko cevap veremeyecek haldeydi. Hayır anlamında başını salladı. Artık elini bile düşünmüyordu. Aniden İtalyan kadın iki muhafızın elinden sıyrıldı. Adamlardan biri şaşkınlıkla bir an kolunu bırakmıştı. Bir yılan kadar çabuk ve kıvrak hareket ediyordu. Kemerini çözdü ve öbür kolunu tutan Çinlinin yüzüne patlattı. Adam yüzü kan içinde, acıyla bağırarak uzaklaştı.

Doris Venezia bir an hareketsiz kaldı. Lo Çeng sağ

elini tabancasına attı, fakat kullanmaya vakit bulamadı. Kadın trenin dış kapısına yöneldi ve arkasından gelen Çinlinin yüzüne kapıyı çarparak kendini boşluğa attı. Malko buz gibi soğuğu yüzünde hissetti. Tren hemen hemen köprünün ortasına gelmişti.

Kadın demir korkuluklara çarptı, yeniden sıçradı ve gözden kayboldu. Tren biraz daha yavaşladı. Açık kapının yaptığı hava akımı Malko'yu gerilemek zorunda bıraktı. Yüz metre aşağıda, Yang-Tse'nin bulanık suları Rus ajanının cesedini yutmuştu.

Bir Çinli kapıyı kapattı ve ses biraz azalır gibi oldu. Köprü bitmek bilmiyordu. Taşa oyulmuş üç surat ve kıvrık bayraklar geçti Malko'nun gözünün önünden. Nihayet köprünün güney ayağına gelmişlerdi. Nankin Garı'na çok az kalmıştı.

Lo Çeng yerde yatan cesedin üzerinden geçti ve Malko'ya yaklaştı. Yanık olan eline bakıyordu.

— Yaralanmışsınız! diye bağırdı.

Bu gövde gösterisinden tiksinimişti Malko: Şiddet... Ölüler... Çinli yanık eli incelemeye başladı.

— Sizi hemen tedavi ederiz, dedi. Nankin'de iyi bir eczacı biliyorum.

Lo Çeng'in adamları cesedi taşıyorlardı. Yerde pis bir lekeden başka bir şey kalmadı. Lo Çeng vagonun kapısını açtı ve Malko'yu içeri aldı.

— Geliyoruz, diye mırıldandı. Oturun.

Malko, yarım saat önce kaldırıldığı yerine yeniden oturdu. Lo Çeng karşısına yerleşti. Yolcular ayağa kalkıp hazırlanıyorlardı. Malko kapıya bir göz attı. Vagon da hiç kimse, iki ölümle sonuçlanan bir olay yaşamışa benzemiyordu. Tiksintisi gitgide artıyordu. Yerdeki lekeden ağır bir koku geliyordu.

— Nasıl oldu?

Lo Çeng ıslık çalarcasına derin bir nefes aldı.

— Bu uzun bir hikâye, Bay Linge! Şansınız varmış, çok şansınız varmış. Ama daha bitmedi. Pekin'e dönmek gerekiyor.

Nankin Garı'na girerken lokomotif yeniden düdük çaldı. Çin'de düdük çalmayı seviyorlardı... Malko, gar-
da tek sıra halinde treni bekleyen halka bakıyordu. Her
şey hayal aleminde gibiydi. Lo Çeng kalktı.

— Gelin, araba bizi bekliyor.

— Nankin'de ineceğimizi biliyor muydunuz? diye
sordu Malko.

Altın dişlerinin hepsini göstererek sırttı Lo Çeng.

— Eğer size karşı hiçbir girişimde bulunmasaydı onu
burada tutuklamayı düşünüyorduk ve Pekin'e uçakla dö-
necektik. Şimdi onsuz döneceğiz. Bize bir yararı da do-
kunmadı zaten.

— Öteki kimdi?

— Daha önceden tesbit ettiğimiz, Sovyet Ticaret Ata-
şeliği'nden birisi. Kadınla trende buluştular. Şanghay'da
resmi bir görevi vardı. Kamyon yedek parçaları üzerine...

Tren durdu. Lo Çeng Malko'nun valizini aldı ve in-
mesine yardım etti. Malko tanımadığı halde, Lo Çeng'in
adamlarına bakındı. Onları çok az görmüştü! Parti üye-
lerine ait çıkışa doğru yürüyen Çinliyi takip ediyordu.

Garın avlusunda iki araba bekliyordu. İkisi de siyah-
ti: bir Hong-Ki ve bir Şanghay... Lo Çeng Malko'yu
Hong-Ki'ye bindirdi ve kendisi de yanına oturdu. Acı ko-
luna kadar çıkmıştı. Bağırtaçak haldeydi.

— Trendeki memura ne oldu? Çay kulübesinde otu-
rana? diye sordu Malko.

Lo Çeng başını salladı.

— Ölmüş olmalı. Gece vagondan dışarı attıklarını dü-
şünüyoruz. Sizi sıkıştırmak için sakın bir yere ihtiyaçları
vardı. İyi ki, etrafa birkaç adam yerleştirdim. Böylece ola-
ya derhal müdahale edebildik.

— Ama camı kıran adam...

— Bizim en iyi adamlarımızdan biridir. Bir SEPO*
subayı. Gerçek bir akrobat. Vagonun üstüne çıkmıştı.

Hong-Ki korna çalarak gardan çıktı. Kuzey Çin'de

(*) Siyasi Polis.

çok sık rastlanan iki kenarı çiçekli bir yoldan geçti. Her yerde elle çekilen ve ağır yük taşıyan arabalar vardı. Çekçekler oradan oraya gidiyordu. Yaranın acısı gözünden yaşlar getiriyordu. Lo Çeng her zaman yaptığı gibi sırtına vurarak:

— Birazdan geçecek, dedi.

Beş dakika sonra siyah araba garip vitrinli bir mağazanın önünde durdu. Kavanozların içinde yılanlar, bitki kökleri gibi maddeler vardı. Geleneksel bir Çin eczanesi. Lo Çeng tezâha doğru yürüdü ve bir kart gösterdi. Biraz sonra, keçi sakallı yaşlı bir Çinli gelip Malko'nun eliyle ilgilendi. İçerden pis kokan sarı renkli bir sıvı getirdi ve avucunun içine sürdü. Üzerine birkaç kuru yaprak koydu ve bir bant yapıştırdı. Sonra Lo Çeng'e bir şeyler söyledi. Lo Çeng:

— İki gün dokunmamak gerek, daha sonra hiç acınız kalmayacak. Bir saat kadar daha acı duyarsınız hepsi o kadar. Bu bitkilerde afyon var, dedi.

Malko derisinin kerpetenle koparıldığını hissediyordu. Yaşlı bir kadın plastik bir torba içinde kurutulmuş kurbağa getirmiş, tezgâhtarla pazarlık ediyordu.

Hong-Ki Nankin'in içinden geçerek havaalanına doğru gidiyordu. Nankin, Pekin'den daha sakindi. Lo Çeng saatine baktı.

— Uçak bizi bekliyor.

Meydana geldiklerinde Hong-Ki, üzerinde Çin Hava Kuvvetleri'nin kırmızı yıldızlı armasını taşıyan çift motorlu eski bir Antonov'un yanında durdu. Lo Çeng ve Malko bindikten sonra, dünyanın her tarafında müzelik sayılan eski uçak yavaşça havalandı. Kırk yıl önceki Çin-Japon savaşlarında zor günler geçirmiş olmalıydı. Gürültü korkunçtu. Malko aşağıda damları, donmuş pirinç tarlalarını ve su kanallarını seyretti.

Yavaş yavaş acısı geçiyordu. Lo Çeng'in kulağına eğildi ve:

— Niye Doris Venezia'nın peşinden geldiniz? Ondan kuşkuluyor muydunuz? dedi.

Çinli başını salladı.

— Hayır, kesinlikle! Sık sık Pekin'dedir. Başlangıçta onun için soruşturma yapıldı. Ama sonraları onu Pekin'de görmeye alıştık. Belki de Kültür Devrimi sırasında birisi soruşturmayı durdurmuştur... Sürekli gözetim altında bile değildi. Ufak tefek araştırmalar. Ama, umulmadık bir şey oldu. Size açıklayacağım... Şanghay'a gitmek için aniden izin istemesi dikkatimi çekti.

— Ruslarla nasıl haberleştiğini biliyor musunuz?

Lo Çeng şaşırdı.

— Hayır. Büyük bir olasılıkla, belli bir yere pusula bırakarak... Pekin'de çok sık dolaşır...

— Beni kontrol etmelerini bekliyordum, dedi Malko. Boğazı kurumuştur.

İki bin metre yükseklikte bir Antonov'un içinde sohbet etmek çok zordu.

— Ben de, dedi Lo Çeng. Ama sonuna kadar gitmek gerek. Size güveniyoruz.

— Sizce, rolü neydi?

Lo Çeng konuşmaya başlamadan önce ses tellerini dinlendirdi.

— Yerine geçtiğiniz adamla temasa geçmek, belki de ona daha fazla bilgi vermektir. Onu şahsen tanıyamazdı. Demek bilmediğimiz bir parolaları varmış. Sizin o olmadığınızı hemen anladı ve o yüzden de sizi ortadan kaldırmak istedi.

— Aynı zamanda Şanghay'da bekleyenlere de haber verecekti, diye tamamladı Malko. Ama, beni Pekin'de de ortadan kaldırabilirdi.

— Yapamazdı, dedi Lo Çeng.

Motorun gürültüsü gerçekten sağır ediciydi. İkisi de sustu.

Malko düşünmeye çalışarak gözlerini kapattı. Ruslar Kızıl Adam'ı kurtarmaya gelenin Çinliler tarafından tutuklandığını biliyorlar mıydı? Veya Doris Venezia, KGB'nin Pekin'deki adamları tarafından uyarılmış mıydı? Bunlara bağlı iki soru daha vardı.

Kızıl Adam, esrarengiz Hong Shih'in, bu işten haberi var mıydı? İkinci nokta: Şanghay'daki kurtarma ekibinin, son halkanın, elçilikle bir bağlantısı var mıydı? Ya da nereye kadar bağımsızdı. Malko'nun yerini aldığı adamla irtibat kuracak mıydı? Bu soruların cevabı operasyonun gelişmesine bağlıydı. Şimdi bir tek gizli nokta vardı... Lo Çeng'in kulağına eğilerek:

— Doris Venezia'dan nasıl şüphelendiniz? diye sordu.

Çinli altın dişlerini göstererek güldü.

— Ha, ha! İyi bir soru. Birazdan cevap vereceğim...

Yeniden sessizlik oldu. Hayret. Malko'nun eli artık acımıyordu. Yerdeki kar kalınlığı artmaya başladı. Pekin'e yaklaşıyorlardı. Uçak alçaldı ve küçük bir havaalanının pistine indi. Lo Çeng Malko'ya doğru eğildi.

— Peitaho'dayız, Pekin yakınlarında. Burayı bizim bölümümüz kontrol ediyor.

Siyah Hong-Kiyine oradaydı. Birçok asker tarafından bekleniyordu. Yola çıktıklarında arabanın iki yanında yer alan içi asker dolu iki jeep yol boyunca onlara eşlik etti. Arabalardan birini bir kadın kullanıyordu. Siyah kulaklıklılı şapkası ve belindeki Kalaşnikov'u ile... Garip Çin! Bisikletliler, kudretin sembolü olan arabaların önünden kutsal bir varlıkmışçasına kaçıyorlardı. Malko onların toprağı öpmelerini bile normal karşılayabilirdi. Ufukta hiçbir şey gözükmüyordu.

Lo Çeng'e döndü:

— Pekin'e gitmiyor muyuz?

— Hayır. Daha değil. "Temiz Irmak Endüstri Kompleksine gidiyoruz. Şiirsel adına rağmen orada iyi bir şey olmadığını biliyordu Malko. Ama Lo Çeng fazla bir şey söylemedi... Yarım saat daha gittiler. Yol asfalt değildi ve bozuktu. Bir tarlanın ortasında durdular. Şoför kapıyı açtı ve Lo Çeng indi:

— Geldik, dedi. İnin!

Malko onu izliyordu. Basık bir binaya girdiler. Uzaktan bakınca bir seraya benziyordu. Kapıdan geçmek için

eğilmek zorunda kaldı. Dışardaki soğuğa rağmen içerde nefes alınamayacak bir hava vardı: rutubetli ve çok sıcak. Lo Çeng bir kapıyı açtı, Malko arkasındaydı.

On metre genişliğinde, otuz metre uzunluğunda dikdörtgen bir havuzun bulunduğu yere geldiler.

Havuzun ortasında bir fiskiye vardı. Tavan çok alçaktı ve su çırpıntılıydı. Köylü kıyafetli iki Çinli havuzun başında nöbet tutuyorlardı. Malko havuzun içine bir göz attı ve bir an hayal gördüğünü sandı.

Suyun üzerinde, koparılmış nilüfer çiçeği gibi bir kafa yüzüyordu. Yüz hatlarından büyük bir acı çektiği belli olan Yang Xi'nin, Moğol prensesinin kafası tanınmıyacak hale gelmek üzereydi. Malko başın altında bir vücut bulunup bulunmadığını düşündü. Çünkü baş kopukmuş gibi suyun üzerinde yüzüyordu. İnsanı ürperten ritmik gölüşüyle Lo Çeng Malko'yı kendisine getirdi.

XI. BÖLÜM

— Size bir sürpriz hazırladım, Bay Linge.
Malko donmuş gibi yüzen kafaya bakıyordu.

— Ölü mü?

Çinli:

— Hayır, yaşıyor, dedi.

Çinlilere bir şeyler emretti. Adamlar ipi çekmeye başladılar. Tavandaki makaraya bağlı ipin diğer ucunda bir çeşit ağ vardı. Yavaş yavaş Yang Xi'nin vücudu çıkıyordu. Tavandaki ray sayesinde, kızı havuzun kenarına çektiler ve taşın üzerine bıraktılar.

Yang Xi kıpırdanmaya başladı, gözlerini açtı, inliyordu. Malko bakışlarını kızın çıplak vücudundan alamıyordu. Fildişi rengi teni, uzun bacakları ve dolgun göğüsleri vardı. Görünürde hiçbir yara yoktu. Birdenbire vücudu kırmızı lekelerle doluvermişti. Sanki sivilce döküyordu. Biraz sonra sivilceler irileşmeye ve kanamaya başladı. Sarı vücut aniden kıpkırmızı olmuştu.

Yang Xi titremeye başladı. Sesi gitgide yükselerek inliyordu. Malko yaklaştığında gerçeği anladı. Vücudu asitli suya batırılmışa benziyordu. Kan bu yüzden akıyordu. Kızmıştı. Lo Çeng ile gözgöze geldiğinde:

— Ona ne yaptınız? dedi.

— Onu sorguya çektik, dedi Çinli. Çok insancıl bir tarzda. Hatalarını kabul ettiğinde dinlenmeye hak kazanacak. Daha sonra da halk mahkemesinde yargılanacak.

— Bu yaralar nasıl oldu?

— Parmağınızı suya batırın, dedi Lo Çeng. Korkmayın.

Malko eğildi ve parmağını suya batırdı. Birkaç saniye bir şey olmadı, sonra birdenbire su kaynamaya başladı ve parmağına yüzlerce iğne batırılmış gibi oldu. Parmağını sudan çıkarmadı ve bekledi. Parmak büyüklüğünde yüzlerce balık üzerine geliyor, dokunuyor ve geri çekiliyorlardı.

— Bunlar çok vahşi tropikal balıklar, diye açıkladı Lo Çeng. Japonya'ya ihraç etmek için burada yetiştiriyoruz. Japonlar akvaryumu çok severler. Çok büyük olmadıkları için zarar vermezler. Bunlardan burada epeyce var. İnsan etini çok seviyorlar.

— Niçin kız bağırmıyor? diye sordu Malko. Çok acı çekiyor olmalı.

Lo Çeng'in neşeli havası hâlâ devam ediyordu.

— Hayır, doğada her şeye dengelidir. Balıklar acıyı yok eden bir çeşit uyuşturucu salgılarlar.

— Ama, canlıyken parçalıyorlar!

Lo Çeng başını salladı.

— Bir insan vücudunu parçalayabilmeleri için çok zamana ihtiyaçları var. Belki iki hafta. Şimdilik hiçbir önemli organa dokunmadılar. Eğer başı suya daldırılmış olsaydı farklı olurdu. Gözü çok severler...

— Ne kadar zamandır orada?

— Onu tutukladığımızdan beri. Düşünmek için epey zamanı var. Eğer hatalarını kabul ederse önemli değil, birkaç günde iyileşir...

Yang Xi acıdan kıvranan gözlerini açtı. Bir yılan gibi kıpırdandı. Bakışları Malko'nun üzerindeydi. Başını çevirdi, utanmıştı ve kusmak üzereydi. Lo Çeng Çinlilere bir şeyler söyledi ve file yeniden havaya kalktı ve yavaşça pis suya indi. Malko suyun altındaki vahşeti düşünmeye çalışıyordu.

— Onu böyle bırakamazsınız, dedi Malko. Bu insanlık dışı.

CIA müttefiklerini gerçekten iyi seçiyordu! Lo Çeng

hiçbir şey söylemeden kolundan tuttu:

— Gelin, dedi.

Malko'yu sıcaklığı normal olan yandaki bir odaya götürdü. Bir Çinli kapaklı fincanlarda çay getirdi ve onları yalnız bıraktı. Adam çıkar çıkmaz Lo Çeng konuşmaya başladı.

— Anlamalısınız Bay Linge, bu genç kız bildiklerini söylemeli. Bu çok önemli.

Malko kendini kontrol edebiliyordu.

— Nasıl tutukladınız? Ve niçin?

Lo Çeng koltuğuna iyice yerleşti ve çaydan bir yudum aldı.

— Adamlarım buz patenindeki olaya şahit oldular. Ve Yang Xi'yi kolayca tanıdılar. Ben de SEPO'dan dosyasını istettim. Topluma aykırı davranışları vardı, ama hiçbir karış devrimci hareketi yoktu. Sonra odasını aradık...

— Ne buldunuz? diye sordu Malko heyecanla.

Çinli ona doğru eğildi ve ciddi bir ses tonuyla:

— Çok sayıda doğum kontrol hapları bulduk, dedi...

Bunu, sanki Moğol prensesinin yatağının altında Mao'nun cesedini bulmuş gibi söylüyordu. Malko'nun tutumu karşısında Lo Çeng açıklama yapmayı gerekli buldu.

— Hükümet bekâr veya boşanmış kadınlara doğum kontrol haplarının dağıtılmasını yasakladı. Bu, onun tutuklanmasına sebep olabilecek karşı devrimci bir hareket tir. (Söylediğinin iyice anlaşılması için biraz sustu.) Suçunu hafifletebilmek için yoldaş Yang Xi bu hapları İtalyan kadından aldığını söyledi. O kadın düzenli olarak bunlardan getiriyormuş ve o da enstitüdekilere satıyormuş...

— Bu kadın niçin bu hapları ona versin? diye sordu Malko

Lo Çeng üzgün bir tavırla başını salladı.

— Yoldaş Yang Xi suçlarının farkında değil, ama biz ona öğreteceğiz.

— Bizim karşılaşmamız bir tesadüf değildi, o zaman?

— Elbette dedi Lo Çeng. Doris Venezia kızın sizinle tanışmasını istedi. Böylece size yaklaşabilecek ve daha sonra sizi dairesine alabilecekti... Sonunda da kız sizin sevgiliniz olacaktı.

— Her şey açık değil, dedi Malko. Gerçeği söylemiyor mu kız?

— Sonunda söyleyecektir. Adamlarımızın müthiş bir sabrı ve devrimci iradeleri var. Yoldaş Yang Xi ile öteki kadın arasındaki her şeyi öğreneceğiz. Bu akşam ona bir şans tanıdım. Sudan çıkarılmasını ve bu geceyi itirafnamesini hazırlamakla geçirmesi için rahat bırakılmasını emrettim. Bu bize yeterli gelirse bir daha sorguya çekilmez.

— Onunla konuşabilir miyim? diye sordu Malko.

Çinlinin gözlerinden soğuk bir ifade geçti. Biraz fazla samimice gülümsüyordu.

— Sanırım, imkânsız! Yoldaş Yang Xi suçlarını itiraf etmediği müddetçe... Ama sizi haberdar ederim.

— İki kadının nasıl tanıştığı biliniyor mu?

— Elbette. Yang Xi yabancı bir öğrenciyle beraberdi. O, tanıttı onu İtalyan kadına. Soruşturmanın tamamlanabilmesi için karşı devrimci hareketlerde bulunan herkesin adını vermesi gerekli.

Malko sustu. Önemli bir noktayı düşünüyordu.

Batı ülkelerinin hepsinde tamamen normal bir olay yüzünden Çin'de bir kadının hayatı sönüyordu.

— Bu tür bir suçun cezası nedir? diye sordu.

Lo Çeng her zamanki sırtkanlığıyla:

— Bu suçluya bağlıdır, dedi. Lao Zao'da üç, beş yıl. Toplumsal davranışlarında bozukluk varsa daha da artar...

Bir başka deyişle, Moğol prensesi hayatının en güzel yıllarını çalışma kampında geçirecekti. Eğer Doris Venezia'nın zararlı davranışlarına katıldıysa daha da kötüydü.

— O halde, paten yaptığım akşam beni izleyen birçok kişi vardı. Yang Xi, Doris Venezia aracılığıyla Ruslar ve Kızıl Adam için de birisi.

Lo Çeng nefes alıp tükürdükten sonra:

— Tamamen öyle, Bay Linge. Doğru tahmin ediyorsunuz. Şimdi bizim de yoldaş Yang Xi'nin Kızıl Adam'la ilişkisi bulunmadığından emin olmamız gerek. Açık ve tam bir itirafta bulunması gerekli. Sizin güvenliğiniz de buna bağlı. Çünkü İtalyan kadın kim olduğunuza biliyordu, dedi.

Teknik açıdan haklı olduğunu biliyordu, Malko. Ama, Moğol prensesini canlı canlı parçalayan balıkları hatırladıkça rahat düşünemiyordu.

— Bu iş bittikten sonra Yang Xi'yi görmek istiyorum. Bize gerçeği söyleyip söylemediğini anlamak için, dedi.

— İyi bir fikir Bay Linge. Böylece sistemlerimizin insancılığını görmüş olursunuz. Şimdilik, suçluyu korkutmak gerek değil mi? Havuza dönmemek için suçlarının hepsini söyleyecek.

Medeni ülkelerde bu "insanlık" değil, "işkence" diye adlandırılır. Malko, Yang Xi için hiçbir şey yapamayacağını anladı. Moğol prensesi bu işin sonuna kadar burada kalacaktı. Sistem acımasızca devam ediyordu. Çinli kız gerçek suçlular gibi veya kendisi gibi suçlu sayılanlarla beraber aynı kefedede tutulacaktı. En ufak bir karşı devrimci veya revizyonist davranışta bulunmak, çalışma kamplarını boylamaya yeterdi.

Malko Çeng ile birlikte ayağı kalktı. Havuzun bulunduğu yere dönmediler. Çinlinin sözünü düşündü. Yang Xi gerçek ve tam bir itirafta bulunursa, işkence çekmeyecekti.

Şehir dışı buzla kaplıydı. Şoför arabanın motorunu çalışır vaziyette bırakmıştı, içerisi sıcaktı. Bu yüzden utandı. Araba hızla hareket etti ve "Endüstri Kompleksi" arkada, sisin içinde kaldı. Malko içinden Çin'deki tüm alanlarda, böyle utanç verici yerlerin bulunup bulunmadığını düşündü. Lo Çeng artık tatmin olmuştu. Büyük bir olasılıkla Jim Gordon'un ikram etmiş olabileceği bir Rothmans yaktı.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

— Pekin'e, dedi Çeng. Otuz kilometre yolumuz var. Üç saat sonra Şanghay'a uçacaksınız. Ben yarın başka bir yoldan geleceğim.

— Şanghay'da ne yapacağım?

— Devam edeceksiniz, Bay Linge. Hedefe ulaşmıyorsunuz.

— Kızıl Adam'ın her şeyden haberdar olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz? diye sordu Malko. Dahası, Ruslar Doris Venezia ile ona eşlik eden adamın kayboluşunu farkedecekler. Eğer beni takip ederseniz Kızıl Adam'ın kiler de aynı şeyi yapabilirler. Belki de trendeydiler, öyle değil mi?

Lo Çeng düşünceli bir havaya girdi.

— Olabilir. Ama, takip edeceklerini sanmıyorum. Hong Shih Şanghay'a gitmek zorunda. Esas olan bu. Sizinle önceden temas etmeyi göze alamaz. Ruslara gelince, eminim onlarda Hong Shih ile temasa geçmemişlerdir. Bu çok tehlikeli olur. Ve gereksiz de. Bayan Venezia bu iş için yeterliydi...

— O halde, bir şey olmamış gibi yapacağım değil mi? Şanghay Oteli'ne gidip bekleyeceğim. Ama neyi? Benimle temasa geçecekler. Hiçbir şey bilmiyorum. Eğer benden kuşkulanırlarsa temasa bile geçmezler ve siz kaybetmiş olursunuz. Kızıl Adam Şanghay'a gelmiş olsa bile, geri dönecek ve şansını daha sonra deneyecektir. Ya da birkaç yıl uykuya yatar ve siz de hiçbir şey öğrenemezsiniz...

Çeng hayretle Malko'nun önerilerini dinliyor, sinirli sinirli Rothmans paketiyle oynuyordu. Her zamanki gibi sırttıktan sonra:

— Sanırım Şanghay'da bir şeyler olacak. Hong Shih'i Çin'den çıkaracak olanlar sizinle temasa geçeceklerdir. Aksi imkânsız bunun.

— Niçin?

— Çünkü, tedbirli insanlarla karşı karşıyayız. Yerinizi aldığınız adamın yakalanabileceğini, sorguya çekti-

lebileceğini ve de konuşabileceğini önceden düşünmüşlerdir... Normal olarak bir şey bilmeyen söyleyemez. O halde "siz" hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Bu doğruydı.

Ama, Şanghay yolculuğunun tamamı rahat geçmeyecekti.

— Peki Şanghay'ın söz konusu olduğunu nereden biliyorsunuz?

— Bilmiyorum, bu kuvvetli bir ihtimal. Çünkü, bir limanı var. Bu Kanton da olabilir. Bu konuda Şanghay'dan bilgi alacaksınız. Bay Rolf Hanover'e olduğu gibi, size Şanghay Oteli'nden yer ayırttım. Endişelenmeyin. Biz aranızdayız.

Malko, Ayako'yu soracaktı. Son saatlerin karması içinde Japon'u ve kayboluşunu unutmuştu. Ama susmayı tercih etti. Lo Çeng'e onu düşündüğünü belli etmeye gerek yoktu. Eğer Ayako yeniden ortaya çıkarsa, onu görebilecek vakti olacaktı. Artık eli acımıyordu. Sarı ilacı birkaç gün daha çıkarmayacaktı.

HongKi'nin içinde sessizlik oldu. Bir saat sonra PekinHavaalanı'na geldiler. Çeng arabada kaldı ve Malko'nun elini sıktı.

— Adamlarımdan birisi sizinle gelecek . Biletiniz onda. Şanghay'da rehberiniz sizi bekliyor. Nankin'den iş arkadaşlarınızı görmek için buraya döndüğünüzü söyleyebilirsiniz. Kimse geç kalmanızdan şüphelenmez,dedi.

— Ya sizinle buluşmam gerekirse?

— Şimdilik imkânsız. Mümkün olduğu zaman size haber veririm. İyi yolculuklar.

Malko ile mavi elbiseli bir Çinli arabadan indi. Malko'nun valizini taşıyıp biletini verdi. Şanghay uçağı iki saat sonra kalkacaktı. Malko, Mao'nun heykelinin bulunduğu holde bir sıraya oturdu. Yorgunluktan bitmişti.

Şahghay'da ne bulacaktı?

XII. BOLUM

Büyük siyah binaların sıralandığı, Şanghay'ın en güzel caddesi sisle kaplıydı. Ardı, arkası gelmeyen korna seslerinden bıkan Malko penceresini kapattı. Bisikletlilerin arasında kalan kamyonlar, bu trafik sıkışıklığında cehennem azabı yaşıyorlardı. Katedral stilindeki eski Şanghay Oteli, kente hakim bir yerdeydi. Gri renkli dev beton yığını, yukarı doğru uzanan sivri çatısıyla New York'taki Waldorf Astoria'ya benziyordu. Malko'nun on yedinci kattaki odası otelin önemli bölümlerinden birisi olan büyük terasların altındaydı.

Havaalanından beri gördüğü her şey Pekin'dekinden çok farklıydı. Büyük ve modern binalar, etkileyici mimari tarzı. her şey... On beş milyon nüfusuyla Şanghay dünyanın ve Çin'in birinci şehriydi. Rehberi bir gün önce onu karşıladığında böyle demişti.

Her şeye rağmen Malko'nun Şanghay'a yaptığı "resmi" ziyaret o kadar yüklü değildi.

Telefon çaldı. Malko açar açmaz karşı taraf Çince bir şeyler söyledi ve kapattı.

Bu Malko'nun hoşuna gitmemişti. Yoldaş Lo Çeng Malko'yu bir arı kovanının içine atmıştı. Pekin'deki KGB ajanları Doris Venezia'nın ortadan yok oluşunu farkedelerse Malko'nun durumu çok zorlaşacaktı. Şanghay'da adamlarla temasa geçmek için hiçbir ipucu yoktu.

Kızıl Adam ya Şanghay'daydı ya da gelmek üzereydi. Bahar Bayramı beş günden fazla değildi ve günlerden

pazartesi olduğuna göre her şeyin çarşamba günü bitmiş olması gerekiyordu. Ama hiçbir başlangıç girişimi yoktu. Dahası, her şeyin Şanghay'da olup biteceğini gösteren bir şey de yoktu. Yine de burası Kanton'dan daha az kontrol altındaydı ve liman dolayısıyla kaçış daha kolaydı.

Birden, adamın hiç gelmemesini ve hiçbir şeyin olmamasını diledi. İçinden bir ses her şeyin Lo Çeng'in anlattığı kadar basit olmayacağını söylüyordu. Başından beri kendisini bu işte bir kukla gibi hissediyordu. Moğol prensesi Yang Xi'nin bakışı gözlerinin önüne geldi. Kendisini affedemiyordu. Ama, Çin gerçekten hiç değişmemişti.

Şanghay'da kendisini bekleyenlerin kimler olabileceğini düşünmeye başladı. Karşı taraftaki muhataplarını. İçgüdüğü Şanghay'ın tehlikeli olduğunu söylüyordu. O halde, Kızıl Adam'ı bekleyen bir teşkilat hazırды.

Odadaki telefon konuşması onu düşündürdü. Belki de ona parolayı söylemeye çalışmışlardı. Olayları tarttı. Şanghay'dan kaçmak için gemi gerekiyordu, havaalanı söz konusu değildi.

Üşümek için kürkünü giydi ve pencereyi açtı. Buz gibi bir rüzgâr yüzüne çarptı. Wang-Pu gri renkli suyu, her çeşit teknesiyle Çin'in içine doğru gidiyordu. Bu yoldan bir şey beklemek imkânsızdı. İlerdeki yabancı gemilere ayrılan yere baktı. On dokuz km. ötede ırmak, Çin Denizi'ne akıyordu. Birçok gemi yükleme ve boşaltma yapıyordu.

Dürbünsüz baktığında, Malko hiçbirini tanıyamıyordu. Bir dürbün bulabileceği tek yer Nankin Caddesi'ydі. Otelin önünden geçen altı kilometre uzunluğunda ve ticaretin atardamarı olan önemli bir caddeydi.

En kötü ihtimalle, yürüyüş yapmış olurdu.

.

Halk Batıdaki gibi yolda omuz omuza yürüyordu. Nankin Caddesi'ne bisikletle girmek yasaklanmıştı. Yalnız, yeşil renkli trolleybüsler ve birkaç araba vardı.

Pekin'dekin tam tersine, Şanghay'da canlılık ve neşe görülüyordu. Öğle saatiydi. Şanghaylılar diğer Çinlilere nazaran daha çok çalışıyorlardı. Malko Friend-Ship Store Mağazası'ndan, üzerinde "Made in China" yazan, yirmi beş yene aldığı dürbünüyle çıktı. Aşağı yukarı, bir bisiklet fiyatına almıştı. Gerçekten büyütmesi ümidiyle. Yürümekten yorgundu, ama taksi bulamıyordu. Yirmi dakikada Bund'un önüne geldi. Barış Oteli'nin önünden döndü. Barış Oteli, NankinCaddesi ile Bund'un kesiştiği yerdeydi. Radyoevinin önünde süngülü bir asker nöbet tutuyordu. Wang-Pu boyunca yürüyüşe çıkan Çinliler coşkuyla fotoğraf çekiyorlardı. Birkaç yüz metre önünde, demir köprü'nün öbür tarafında Şanghay Oteli gözüktü. Bir katedral gibi duruyordu. On sekizinci kattaki teraslar, çevreyi kuşbakışı inceleme fırsatı veriyordu.

Çelik köprüyü geçerken, Malko köprü'nün sallandığını hissetti. Altındaki nehirde irili ufaklı tekneler hiç durmaksızın geçiyorlardı.

Şanghay Oteli, sevimsiz girişi, eski bilardo salonu ve barıyla bir cenaze evine benziyordu. Malko on sekizinci katın düğmesine bastı. Sahanlık boştu. Dipteki dar kapıdan geçtikten sonra terasa çıktı. Nehir, ayağının altındaydı. Kendisine güzel bir yer seçtikten sonra, dürbünü kutusundan çıkarttı, nehri taramaya başladı. Sağ tarafta sadece eski vapurlar vardı. Çoğu da sahile yakın duruyorlardı.www.cizgiliforum.com

Çinliler bu kadar çok gemiyi nasıl kontrol edebiliyorlardı?

Yavaş yavaş nehrin sol tarafına doğru geçti Malko, depoların bulunduğu tarafa. O bölgede genellikle yabancı bandıralı gemiler bulunurdu. Beş tanesini kolaylıkla tanıdı: mavi ve beyaz kareleriyle Panama bandıralı bir gemi, beyaz üzerine kırmızı noktalı iki de Japon gemisi vardı. Fransız gemisi ötekilerin yanında daha ufak duruyordu. Malko kırmızı ve beyaz renklerini farkettiler. Sonuncu gemi nehrin tam ortasındaydı, ötekilerden biraz daha uzağa demirlenmişti. Malko, o geminin ismini okuyabilmek

için uzun müddet baktı. Sonunda gün ışığı sayesinde güç-
lûkle okuyabildi: "Gdansk"

Polonya bandıralıydı!

Dürbünü indirip düşünmeye başladı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Polonya servisleriyle KGB birlikte çalışıyorlardı. O halde bir Rus operasyonu için onların devreye girmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Şanghay'a bir Rus gemisi gelse daha çok kontrol edilecekti.

Uzun müddet Polonya gemisini seyretti. Etraflıca düşünmeye çalışıyordu. Buna rağmen yanlış düşünüyor da olabilirdi. Ama üzerinde durabileceği tek şey, o gemiydi.

Birdenbire, yürürken aklına gelen bir şeyi düşünmeye başladı. Düşüncelerden sıyrılmasının tek yolu belki de buydu. Biraz uğraşması gerekecekti. Dürbünü kutusuna koydu ve odasına gitmek için terastan çıktı.

Kapıdaki siyah levhanın üzerinde kırmızı yazı ile "Polish Consulate" yazıyordu. Malko zili çaldı. Takip edilip edilmediğini bilmiyordu. Onca kalabalık arasında nasıl farkedebilirdi ki?

Kapı bir Çinli tarafından açıldı. Malko'ya gülümseyerek baktı ve kötü bir İngilizceyle:

— Konsolosluk kapalı, dedi.

Görünüşte, Malko'yu defetmek istiyordu. Ama Malko ısrar etti. Duvarda asılı kâğıtlara bakarak:

— SS Gdansk, diye sordu, ne zaman gidiyor?

Çinli başını salladı ve:

— Yarın gel... dedi.

Malko'yu kolundan tuttu ve dışarı itti!

Öfkelenen Malko kendini kaldırımında buldu. Aradığı bilgiyi nereden alabilirdi? Çin'in her yerinde olduğu gibi Şanghay'da da yabancı dilde gazete yoktu. Otel resepsiyonuna sorsa, SEPO'nun dikkatini çekebilirdi. Lo Çeng ile irtibat kurmasına imkân yoktu. Oteline doğru yürürken sağ tarafta eskiden İngiliz Büyükelçiliği olan binayı gördü. Bir bahçenin dip tarafında bulunan yapının üstünde iri harflerle "Denizciler Lokali" yazılıydı.

Binanın önünde duran taksiden iki kişi indi ve içeriye girdi. Malko, bahçedeki dar yola saptı. Yol kenarında bir yazı dikkatini çekti: "Yabancılarla aittir." Holde, kayıt bürosunun yanında oturan iki Çinli hiç şüphesiz SE-PO'nun adamlarıydı. Restoranı ve barı geçip ilerleyen Malko'ya dikkat etmediler. Sağ tarafta duvarda bir tari-fe asılıydı. Malko yaklaştığında kalbinin hızla çarptığını hissetti.

Tablo ikiye bölünmüştü ve üzerinde birtakım sayılar vardı. Varış ve Hareket. Şanghay Limanı'ndaki gemilerin seyrini gösteriyordu.

Baştan aşağıya hızla tabloyu süzerken en altta Gdansk ismini gördü. Hareket tarihinde 31 ocak yazıyordu. Yani iki gün sonra. Ayın on beşinde gelmişti. Yani şartlara uyuyordu... Geziye çıkan birisi gibi sakın adımlarla dışarı çıktı. Düşündüğü gerçekleşebilirdi. Kızıl Adam Polonya gemisiyle gidecekti. Bu belliydi.

Nasıl olacağını bulmak kalıyordu..

Eğer Malko'nun düşüncesi doğruysa, Kızıl Adam kendisi ile temasa geçecekti, çünkü iki gün sonra kalkacak gemiyle kaçabilmesi için kendisine muhtaçtı. Bahar Bayramı bitmeden hareket etmiş olacaktı. Polonya bandıralı gemi iki saatte Çin sularından çıkabilirdi. Daha sonra da Japon Denizi'nde aniden beliren Rus filosunun güvenliğine girecekti.

İyi tezgâhlanmış bir operasyondur..

Malko birden tedirgin oldu. Sovyetler oyuna geldiklerini farketmişler miydi? Köprüye çarptıktan sonra nehere düşen Doris Venezia'nın hali gözlerinin önüne geldi. Ruslar Şanghay'a bir başkasının gelebileceğini düşünebilirlerdi. Malko bunu hissettirirse işler karışabilirdi. Ani bir hareketle geri döndü. Birkaç Çinli şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Köprüyü geçerken ayağının altında köprünün titrediğini farkettiler. Bir motor hızla geçerek uzaklaştı.

Şanghay Oteli'nin holüne girdiğinde, resepsiyon memuru üzerine atılırcasına:

— Bir saat içinde eşyalarınızı toplamalısınız, dedi.

Malko'nun midesine sanki kramp girmişti. Bu ne demkti?

— Niçin? diye sordu.

— Bir rezervasyon hatası oldu. Pekin'den bir grup yabancı diplomat bekliyoruz. Bütün odalar onlara ayrıldı.

— Beni nereye alacaksınız?

— International Otel'e, Nankin Caddesi üzerinde. Çok iyidir. Rehberiniz sizi oraya götürecekt. Odanız buradaki kadar iyi.

Malko anahtarını aldı. Yabancılarla tartışma şansı yoktu. Ama bu değişiklik neyin nesiydi? Dahası işiyle ilgili miydi?

Üzülerek valizi hazırladı. Tam kapatıyordu ki, telefon çaldı. Açtı. Hiç ses yoktu. Derin bir nefes sesi geldi ve sonra telefon kapandı. Malko şaşırmıştı. Ama bu sefer işiyle ilgili olduğundan emindi. Belki kendisinin bir şey söylemesi gerekiyordu. Rolf Hanover olsaydı... Belki de cevap vermemekle, Kızıl Adam ile arasındaki bağı koparmıştı.

XIII. BOLUM

Halk bahçesinin girişindeki kalabalık, şeker kamışı satan seyyar satıcıların etrafını sarmıştı. Malko dar bir sokağa saptı. Vitrinlerin önünde çakılıp kalan halkın arasında ilerlemek için sık sık kaldırımdan iniyordu. Delikanlılar, vitrinlerdeki geleneksel gelinliklere bakıyorlardı. Malko yolda yürürken az kalsın bir trolleybüsün altına girmiyordu.

Nankin Caddesi'nde her şey satılıyordu. Renkli televizyona varana dek Çinlilerin görmediği ve adını duymadığı birçok şey. Üç saatten beri International Otel'deydi. Kırklı yılların filmlerinde görülen otelleri andırıyordu. Tahtadan güneşlikleri ve büyük vantilatörleri vardı. On sekiz katlı olan bu otel, Şanghay Oteli'nden daha ufaktı. Tek farkı, odalar anahtarla kilitlenemiyordu. Kat komisi açıp kapatıyordu. Oteldeki tek beyaz Malko olmaydı. Rehber ertesi sabah gelip onu bir kamyon fabrikasına götürecekti. Lo Çeng çoktandır gözükmemişti. Bundan faydalanıp dışarıya çıkmayı tercih etti.

Kaldırımdaki kalabalığa yaklaştığında, genç bir seyyar satıcı gördü. Satıcı, kalabalıkta bir yabancı görür görmez elindeki fotoğrafları topladı ve kaçtı. Nankin Caddesi boyunca ilerlerken birçok genç satıcının aynı şeyi yaptığını gördü. Herhalde porno fotoğraflar satıyorlardı. Çin geliyordu, ama benzer olaylara Pekin'de rastlamak imkânsızdı. Şanghay'a özgü küçük ekmek almak için bekleyen kalabalığı gördü. O esnada, kirli ellerinde fotoğraf-

lar tutan bir satıcıyla karşılaştı. Malko göz attı. Bunlar porno fotoğraflar değildi. Eski batı filmlerinin başrol oyuncularının fotoğraflarıydı. Gülümseyerek kendine uzatılan eli itti.

Birdenbire, satıcı çocuğun fotoğrafı ısrarla uzattığını farketti. Aldı ve geri verinceye kadar çocuk gözden kayboldu. Resimde savaş öncesindeki filmlerin başrol oyuncusu Hedy Lamarr vardı. Resmi atmaya niyetlendiği esnada arkasındaki yazıyı farketti.

*

"Şanghay Antikacısı, 167, Nankin Caddesi, bugün öğleden sonra beşte."

Malko belki on kez yazıyı okudu. Çocuk çoktan kaybolmuştu. Onu aramak ne işe yarardı ki? Malko Çince bilmiyordu. Fotoğrafı cebine koydu ve yürümeye devam etti. Bund'a yaklaştığında, gemileri görmeye başlamıştı. Eğer yakından takip ediliyor olsa bile satıcı çocuğun yaptığı şey farkedilmezdi.

Üstelik kim onu görmek isteyebilirdi? Lo Çeng mi? Kızıl Adam mı? Veya ötekiler mi? Mutlaka karşı taraftakilerdi. Buluşma için kesin saat verilmesi hiç şüphesiz bir aracıyla karşılaşacağını gösteriyordu.

Bund'u geçtikten sonra nehir boyunca yürümeye başladı. Gemilerin fotoğrafını çeken aşıkların arasına karıştı.

*

Taksi yavaşça durdu ve şoförü üç parmağını havaya kaldırdı. Üç yen istediğini belli ediyordu. Taksimetre hâlâ bilinmeyenler arasındaydı. Ödedi ve indi. Tedbirli davranarak arabayı Yan-an-Lu Caddesi'nin köşesinde durdurtmuştu. Yol üzerinde birkaç antikacı daha vardı. Bir süre yürüdükten sonra Şanghay Antikacısı'na geldi. Aynı şehirde bulunan antikacıların hepsinin ismi ve fiyatları tek bir yerden saptanıyordu.

Bu dükkânlar yabancılarla buluşmak için ideal yerlerdi.

Malko'nun girdiği dükkânın bir özelliği yoktu. Eşyalar çok çeşitliydi, ama hepsi de tozluysa.

Etrafa bakına bakına dolaşmaya başladı. Resmi satıcılar onunla ilgilenmiyorlardı... İki müşteri oyma bir masanın fiyatı üzerine tartışıyorlardı. Kırk yaşlarında, kalık burunlu, gri gözlü bir kadındı. Kız, kumral ve iriyarıydı. Herhalde kızı olmalıydı.

Malko, Şanghay'da bu yüzyılın başında yapılan İngiliz stili bir aynanın önünde durdu.

Bir etajere baktı, garip bir şeydi. Üzerinde seramikten yapılmış çıplak bir kadın heykeli vardı. Çekici bir vücudu vardı heykeldeki kadının. Vücudunun hatları ile yüzünükiler birbirine uymuyorlardı.

— İlginç bir şey, değil mi?

Malko arkasına baktı. Gri gözlü kadın gülümseyerek ona bakıyordu. Dişlerinin pırlıtsı dikkati çekiyordu. Uzaktaki halinden daha çekiciydi. Doğulu aksanıyla İngilizce konuşuyordu.

— Ben de ne olduğunu düşünüyordum, dedi Malko.

Kadın heykeli aldı ve anlamlı bir gülümsemeyle incelemeye başladı.

— Avrupa'dan sürülen birinin rüyası olsa gerek. Sevgilisini anlatmaya çalışmıştır. Kimbilir bu heykelin önünde ne kadar hayal kurmuştur...

Seramiği bıraktı ve sordu:

— Eski eşyalardan anlar mısınız? Sizin fikrinizi almak isterdim.

— Memnuniyetle, diye kabul etti Malko.

Dükkânın diğer tarafına doğru giden gri gözlü kadını izledi. Antikacıdaki müşterilerin yalnızca kendileri olduğunu farketti. Kadın Malko'ya:

— Şanghay'da mı kalıyorsunuz? diye sordu.

— Evet, birkaç gün için yalnızca.

— Biz de. Daha sonra Pekin'e gideceğiz. Kocam, orada Doğu Almanya Büyükelçisi. Şanghay'a nefes almaya geliyoruz. Pekin soğuk bir şehir, bana Berlin'i hatırlatıyor.

— Öyleyse Almanca konuşabiliriz, ben Avusturyalıyım. Adım Malko Linge.

— Ach! Wunderbar!

Elini uzattı ve Almanca konuşmaya başladı.

— Adım Sigrid Kleist. Bu da kızım Hildegard.

Malko ikisinin de elini sıktı. Kadının uzun ve cilasız tırnakları dikkatini çekti. Birkaç dakika dükkândaki eşyalara baktılar. Sigrid Kleist kızının ısrarı üzerine birini almaya karar verdi. Parayı ödedikten sonra Malko'ya dönerek:

— Bizimle gelebilirsin! Şanghay Otel'i'nde kalıyoruz, dedi.

Ses tonu normaldi ve hiçbir ısrar yoktu. Malko'da aynı şekilde cevap vererek kabul etti.

— Çok iyi olur.

Birlikte çıktılar. Siyah bir Şanghay, içinde şoförüyle bekliyordu. Arka koltuk üçünün sığabileceği kadar genişti. Kadının kızı yakından bakıldığında oldukça çekiciydi. Henüz tam olgunlaşmamış hatları ve siyah gözleriyle esrarlı bir havası vardı. Yol boyunca havadan sudan konuşurlar. Kleist'lar iki yıldan beri Pekin'deydiler.

— Daha önce neredeydiniz? diye sordu Malko.

— Pankow'da Dışişleri Bakanlığı'nda, diye cevapladı Sigrid Kleist.

Şanghay aniden fren yaptı ve durdu. Malko camdan yüzlerce protestocuyu gördü. Düz kasketli iki polis memuru trafiği geri çeviriyordu. Bir gösteri! Şanghay'da görülmemiş bir şeydi. Alman kadın dudaklarını ısırarak:

— İşte, Teng Siao Ping'in liberalizminin sonucu bu dedi.

Kalabalık, Şanghay Komünist Partisi binasına doğru ilerliyordu, pankartlar ve kollarında şeritler taşıyarak önlerinden geçiyorlardı...

Şanghay uzun uzun korna çalarak göstericilerden sıyrıldı ve kuzeye doğru ilerledi. Otelin önünde durdular.

— Size çay ikram edebilir miyim? dedi Malko.

Sigrid Kleist ateşli bir gülümsemeyle:

— Harika bir fikir. Teras katında bir bar var. Çok ilginç bir yer, dedi.

Şoför sakın ve ilgilenmez gözüken bir adamdı. Ama bütün yabancıların şoförleri gibi hiç şüphesiz SEPO'ya çalışıyordu.

Karanlık hole birlikte girdiler. Asansör resepsiyonun sağındaydı. Sigrid Kleist teras katının düğmesine, kızı ise sekizinci katın düğmesine bastı.

— Hildegard'ın biraz işi var, dedi gülümseyerek.

Mantosunu çıkardı ve kızına verdi. Çok dar yünlü bir elbise giyiyordu. Göğüsleri ve kalçaları oldukça belirgindi. Ne olursa olsun erotik bir hava yaratabiliyordu. Bacakları inceydi ama bakılmayacak kadar kötü değildi.

Teras katı hemen hemen boştu.

— Şanghay'ın manzarası en güzel buradan görülür, dedi Sigrid Kleist.

Nehre bakan büyük pencerenin önüne oturabilmek için iki hol geçtiler. Malko, Sigrid'e çay, kendine de votka söyledi. Sol tarafta küçük bir bahçe gözüktüyordu. Köprünün hemen berisinde.

— Bakın, dedi Sigrid Kleist. İmtiyazlı dönemde bu bahçede bir pankart vardı, üzerinde şöyle yazardı: "Köpekler ve Çinliler giremez." (Gülümsedi). Saçma, köpekler okuma bilmezler ki!

— Çinliler de öyle dedi, Malko. En azından o zamanda.

Sigrid parmağıyla nehrin üzerindeki köprüyü gösterirken gülümsüyordu.

— Japon işgali sırasında bu köprüde nöbet tutan tek bir asker vardı ve bütün Çinliler onun önünden geçerken yere kadar eğilip selam vermek zorundaydılar. Özgürlüğe geçiş sırasında işlenen birkaç cinayet bunun yanında hiç kalır. Çinliler aslında çok duyarlı insanlardır. Sizce de öyle değil mi?

Malko'dan ayırmadığı gri gözlerinde alaycı bir ifade vardı. Bir şey söylemek ister gibiydi.

— Az önce limana bakıyordum, dedi Malko. Çin'in

her şeyini getiren bu gemiler çok ilginç.

Kadının tutumu ilginçti. Başını öne eğmiş bir güvercin gibi dinliyordu.

— İlginç şeyler gördünüz mü? diye sordu Malko'ya.

— Oh! Yığınla gemi, dedi Malko. İçlerinden birisi iki gün sonra kalkacakmış.

— Adı ne?

— Gdansk, sanırım. İşte orada. Nehrin ortasında. Dürbünle rahat görülebilir.

Sigrid Kleist ona doğru döndü.

— Aslında... (garip bir şekilde nefes aldı) iki gün çok uzun.

Aniden bakışı değişti ve kesin bir ifadeyle:

— Dostumuz endişeleniyor, dedi. Daha kesin söyleyeceğiniz bir şey yok mu?

Malko kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. Bu sefer doğrudan temasa geçilmişti. Karşısındaki kadın Kızıl Adam'ın aracısıydı. Bu kez yanılmamıştı. En azından şimdilik. Çünkü hâlâ ne olduğunu bilmediği bir kelimenin güvencesindeydi. Kadının gri gözleri hâlâ üzerindeydi. Bir cevap vermeliydi:

— Yarın, dedi rasgele, geri kalan bilgileri yarın verebilirim.

Sigrid Kleist cevap vermedi. Kızı içeri girmişti. Masalarına oturdu..

— İzninizle! dedi Sigrid.

Kızına işaret etti. Birlikte ayağa kalkıp asansöre doğru yürüdüler. Malko etrafına göz attı. Bomboştı. Barman müşterileriyle hiç ilgilenmemişti. Geriye mikrofonlar kalıyordu. Ama, çok kısık sesle konuşmuştu. Sigrid Kleist yeniden göründü. Yalnızdı.

— Bana eşlik etmek sizi sıkar mı? dedi. Aşağıya dönmek zorundayım.

Sevimli Hildegard, annesinin kuryesiydi. Ve Sigrid, Malko'nun kızı takip etmediğinden emin olmak istiyordu. Parayı ödedikten sonra kadınla asansöre doğru yürüdü.

— Bu gürültü sıkıcı değil mi?

Sigrid Kleist Bund'taki trafikten sıkılmışa benziyordu. Bir Rothmans yakıp pencerenin önünde arkasını Malko'ya dönmüştü. Malko, yünlü elbiseden dışarı taşan kalçalarından başka bir şey görmüyordu. Birçok Çin otelinde olduğu gibi oda çok büyüktü ve her tarafta ayna vardı. Çinlileri tanımayan biri için hiçbir şey ifade etmezdi bu tip odalar.

Malko, Alman kadından gelen kokuyu teneffüs ederek ona yaklaştı. Kadın farkında olmadan biraz daha öne eğilerek, kalçalarını iyice belirginleştirmişti. Malko odadaki havanın dışına çıkarak kendisine gelmeye çalıştı. O anda sırası değildi. Sanki dünyanın en ilginç, manzarasıymış gibi, kadın hâlâ yoldaki bisikletlilere bakıyordu. Malko, dokunmak üzereydi, sonra komik veya basit olmaktan çekindiği için bir an duraladı. Birdenbire, elbisenin fermuarına dikkat etti. Ensesinden beline kadar iniyordu.

Sol elinde sarı ilacın lekeleri vardı ama sağ eli bir işe yarayabilirdi.

Biraz daha yaklaştı ve iki parmağının ucuyla fermuarı aşağıya doğru çekti. Elbise iki parçaya ayrılınca ten rengi bir kombinezon gözükte. Sigrid Kleist geri döndü. Malko, gözlerinden anladığı ifadeye göre tokat yemeyeceğini anladı. Sigarasını söndürdü. Daha sonra elbisesini omuzundan tuttu ve aşağıya çekti. Gri elbise bir anda ayaklarına düşmüştü. İç çamaşırlarından jartiyerine kadar hepsi ipektendi. Kadın:

— Gerekli olanla, hoşla gideni birleştirmeyi biliyorsunuz Malko Linge, dedi alaycı bir ses tonuyla. Pekin'in sıkıcı bir şehir olması işinize yarar. Çabuk olmalısınız. Kızım birazdan gelebilir.

Hızla nefes alıp verirken kombinezonun danteli kalıyor, yuvarlak göğüsleri ortaya çıkıyordu. Malko bir yandan ateşli öpücüklerle kadını etkilerken bir yandan da ok-

şuyordu. Sendeleyerek kanepeye kadar gittiler. Sigrid kendini arka üstü kanepeye atarak Malko'ya fısıldadı:

— Bacaklarımın arasında diz çökün. Kanepenin kenarında bu şekilde sevişmekten müthiş zevk alırım.

Birleştikleri anda, Sigrid'in kalçaları istekli bir biçimde yükselerek delice hareket etmeye başladı. Parmaklarını kanepenin kumaşlarına geçirmiş, gözleri iri iri açılmış ve soluk soluğaydı. Almancayla İngilizceyi karıştırarak haykırdı:

— Komme! Komme! Deeper!*

Her ikisinin de hareketleri hayvansı bir biçime dönüşmüştü. Malko Sigrid'i kalçalarından kavrayıp biraz daha kendine doğru çekti. Vücudunun diriliği yirmi yaşındaki bir genç kızdan farksızdı. Sigrid bacaklarını Malko'nun sırtına dolamış, iskarpinlerinin topukları canını acıtır olmuştur... Sonunda, her ikisi de aşırı titremelerle gevşediler.

— Senin gibi sevişen biri vardı, dedi Sigrid. Ne yazık ki, şimdi Pekin'de değil.

Malko'nun altından ustaca kayarak ayağa kalkıp bir sigara yaktı.

— Şimdi gitmem gerekiyor. Öbürgün yine burada buluşalım, tamam mı?

Malko aceleyle toparlanarak odayı terketti.

Bir tuzağa düşmüş gibi hissediyordu kendini Malko. Sigrid Kleist'e cevap hazırlamak için ve durumdan yoldaş Lo Çeng'e bahsetmek için sadece yirmi dört saati vardı.

Resepsiyondan otele dönmek için bir taksi istedi. Çinli kadın hangi otele diye sordu. Adını ve odasını da aldı...

"Onların iyiliği" maskesi altında, yabancılar adım adım takip ediliyorlardı!

Taksi beş dakika sonra geldi. Çoktan gece olmuştu.

* *

(*) Gel! Gel! Daha hızlı?

Taksiden inen bir Japon, sendeleyerek kaldırımını geçti ve basamakları çıkıp içeri girdi. İkincisi de onu takip ederek asansöre kadar ilerledi. O da arkadaşı kadar sarhoştı... Onlardan epey sonra içeri giren Malko, yerde sızanları kaldırmaya çalışan Çinlilerin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

Bir Çinli ona yaklaştı ve kolunu tuttu. Shakespeare'i bile mezarından çıkartabilecek bir İngilizceyle:

— Biri sizinle konuşmak istiyor, dedi.

Çinli içeri doğru yürüdü. Malko arkasındaydı.

Çeyrek asırdan beri Çin'de süs eşyası olan akvaryum, salonun girişini kaplıyordu. Yeşil perdeleri ve gri kaplı kanepleriyle matem havası vardı salonda. Çinli büyük salonu da geçti. Malko, şaşkın şaşkın takip ediyordu.

Çinli tuvaletlere giden dar merdivenlere saptı. Dar bir sahanlığa çıktılar. Çinli bir kapıyı açtı ve Malko'ya:

— Lütfen, dedi.

Malko girdi. LoÇeng varlığıyla tuvaleti kaplamış gibiydi. Her zamanki pardösüsü vardı üzerinde. Tüm dışlerini göstererek sırtmaya başladı.

— Eliniz nasıl Bay Linge? Hâlâ acıyor mu?

— Hayır, teşekkür ederim, dedi.

Lo Çeng, her zamanki haliyle derin bir nefes aldı ve:

— Burası iyi bir yer değil, ama tedbirli olmak zorundayız, dedi. Yeni bir şey öğrendiniz mi?

Malko en masum ifadesiyle:

— Geldiğim günkü gibi hiçbir şey bilmiyorum, diye karşılık verdi.

Çok tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen Çinli'ye yalan söylemeye karar verdi. Kleist'leri ele vermek istemiyordu, ama kendisini koruyabilecek tek kişi de oydu. Lo Çeng gözlerini ona dikmişti.

— Bu ilginç, çok ilginç...

Her cümlesinde kızgınlık ifadesi vardı. Malko başını öne eğerek:

Size olayların düşündüğünüz gibi gerçekleşemeyeceğini söylemiştim, dedi. Belki de Hong Shih hâlâ Pekin'

dedir. Planınız hiç şüphesiz çok zekiceydi, ama fazla riskliydi. Şifreyi bilmemem bu işi geciktirmiş olabilir. Hem niçin otelimi değiştirdiniz?

Lo Çeng gitgide kızılıyordu.

— Ben değiştirmedim. Pekin'de bir değişiklik olmuş. Bürokrat değiller mi? Devam etmemiz gerek. Yarın sizi yine ararım. Hoşça kalın.

Malko'yu iterek çıktı. Merdivenleri inip, salonu geçen Malko asansörle odasına çıktı.

Odasının kapısını açtığında şaşırıp kaldı. Ayako Mitshui yatağın üzerine oturmuş sigara içiyordu. Yüzündeki morluklar henüz geçmemişti.

Malko kapıyı kapatırken kız masum bir ifadeyle gülümsüyordu.

XIV. BÖLÜM

Japon dilberin sol gözü tamamen kapanmıştı. Üst dudığında hâlâ iz vardı ve çenesi şişmişti. Ayağa kalktığında, Malko yürürken zorlandığını farkettiler.

— Ayako! dedi. Size ne oldu? Niçin ortadan kayboldunuz?

Kız gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi.

— Pekin'de serserilerin saldırısına uğradım. Vahşiler. Şimdi çok iyiyim. Ya üç gün önce görseydiniz!

— Ama niçin?

— Param için. Şanghay'a röportaj için geldim.

Ayako'nun hakkında epey bilgiye sahip olduğu için anlattığına inanmadı. Kız yaklaştı ve kollarını boynuna doladı.

— Seni yeniden bulduğuma çok sevindim, Malko, dedi masum bir kız sesiyle.

Sonra, Malko'nun kulağına yaklaştı.

— Burada konuşamayız. Otelin yanında gemi malzemesi satan bir dostumuz var. On beş dakika sonra seni orada bekliyorum.

Malko'dan uzaklaşıp yüksek sesle devam etti.

— Şimdi gitmeliyim, çalışmam gerek. Eğer istersen bu akşam, yemeği birlikte yiyebiliriz. Şanghay mutfağının en güzel olduğu bir yer biliyorum.

— Memnuniyetle, dedi Malko.

Kapıya kadar kıza eşlik etti ve kapıyı kapattı. Hiçbir zaman kendini bu kadar zor durumda hissetmemişti.

Karşısındakilerin kim olduğunu bilmiyordu. Tanımadığı ve bilmediği yabancı bir ülkede bulunuyordu. Dünyanın bir uçundaydı. Telefon yoktu, gazete yoktu, CIA'nın yardımını yoktu. Yalnız başınaydı. Jim Gordon'u düşündü. Tokyo'da Meridyen Otel'de lüks içinde ektiğini biçmek için bekliyordu.

Şanghay ve Kızıl Adam onun için hâlâ soyut kavramlardı. Ayako yeni bilinmeyenleri ilave ediyordu. Kız gerçekten kime çalışıyordu? Ne istiyordu? Kim onu devreye sokmuştu? Malko'yu nasıl bulmuştu? Bu sorular Malko'nun hayatına malolabilirdi. Bir şey kesindi: Kızıl Adam Şanghay'da idi. Aksi takdirde onunla ilgilenenlerin hepsi ortaya çıkmazdı. İpler hâlâ Malko'nun elindeydi. Ama nereye kadar işe yarayacaktı?

Sovyetlerin kendisini devre dışı bırakacakları fikrinden kurtulmak için Ayako'yu düşünmeye başladı. Bahsettiği dükkân otelin hemen yanındaydı. Dışarı çıktı ve kapıyı sertçe kapattı. Asansördeki çocuk sesi onu rahatsız etmişti. Cddede biraz yürüdükten sonra yandaki dükkâna girdi. İkinci kat lüks eşyalara ayrılmıştı. Ayako'yu bir halı yığınının önünde buldu. Satıcılar yok olmuş gibiydi. Geç olmuştu. Halıların yanındaki bir paravananın arkasına geçtiler.

— Size ne oldu? diye sordu Malko.

— Lo Çeng'in adamları yaptılar, dedi. Sizinle fazla ilgilendiğimi sanıyor. (Şiş ağzı ile gülümsedi) Beni uzun müddet durdurabileceklerini sandılar, ama dayanıklıyım.

İlk defa Japon servisleriyle ilgisi olduğunu belirtiyordu. Malko, kurcalamaya karar verdi.

— Ama sonunda istediğinizi elde ettiniz mi?

— Kim olduğumu biliyorsunuz. Size lojistik destek sağlıyorum. Her şey Jim Gordon tarafından ayarlandı.

Ayako'nun çekingen masum havası yoktu artık. Hızlı konuşuyordu.

— Şanghay'a size yardım etmeye geldim.

— Bana yardım etmek mi? Ne için?

Paravananın üzerinden etrafa göz attı ve:

— Lo Çeng sizi öldürmek istiyor, dedi sakince. Size ihtiyacı kalmayınca. Çinliler Amerikalıları çağırdılar, başka türlü yapamazlardı... Bir profesyonele ihtiyaçları vardı. Hong Shih'in maskesini düşürdüğünüzde sizi öldürecekler.

— Niçin?

Gülümsedi.

— Adamın kim olduğunun bilinmesini istemiyorlar. Bu onların iç meselesi. Unutmayın ki, hâlâ devrimin içindeler. Teng Siao Ping, hâlâ yerini garantilemiş değil. Kızıl Adam hikâyesi dış servislerden çok, iç meselelerle daha yakından ilgili.

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Malko.

Mağazanın neden kapanmadığını düşünüyordu Malko. Ortalık o kadar sessizdi ki...

Ayako sanki çok konuşmuş gibi bir müddet sustu. Daha sonra yeniden devam etti:

— Hong Shih denilen adam yüksek görevli birisi. Elinde ne askeri, ne de ekonomik sırlar var. Önemli bir politikacı. Sovyet rejimine sempati duyanların listesini götürüyor, o kadar.

— Fakat kim bu? Politbüro'nun üyelerinden birisi mi?

— Öyle, ama hangisi olduğunu bilmiyoruz. Şimdiki idareden nefret ediyor. İşte bu yüzden Teng Siao Ping onu durduramıyor ve durdurmak için de kendi resmi makamlarını kullanamıyor. Çünkü Dörtlü Çete'nin sempatizanları her tarafta boy gösteriyorlar. Onlara güvenmiyor...

Malko suskundu. O an birçok şeyin farkına vardı. Demek bu yüzden birçok kişi bu olaya karışmıştı. Ama Ayako'nun rolünü hâlâ anlayamamıştı.

— Bunları nasıl biliyorsunuz? diye sordu.

— Şansımız varmış. Bay Gordon'u gördüğünüzde size benden söz edemezdi Lo Çeng'in önünde... Operasyondaki işbirliği Tokyo'da imzalandı. Bay Gordon bunu Çin'den çıkarken öğrendi...

— Nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Evet, Tokyo'da Meridyen Otel'de.

— Bağlantınız var mı?

— Hayır.

O halde, Japon'un söylediklerini doğrulama imkânı yoktu. Ama çok şey bildiği belliydi.

— Size göre ne yapmalıyım? diye sordu.

— Beni haberdar edin.

— Hâlâ bir şey bilmiyorum, dedi Malko.

— Temasa geçmediniz mi?

— Hayır.

Ayako acıyan çenesini tuttu ve gülümseyerek:

— Yalan söylüyorsunuz. Temasa geçmiş olmalıydınız. Başka türlü imkânsız. Hong Shih riskleri göze almak zorunda. Ve Çin'de geçirdiği her gün onun aleyhine çalışıyor. Lo Çeng'in peşinde olduğunu bilse bile, Şanghay'dan çıkmak zorunda ve çıkacak da...

Malko çelişkiler içindeydi. Ayako her şeyi biliyordu. Gerçekten kime çalıştığını nasıl bilebilecekti? Yalnızca Jim Gordon bunu doğrulayabilirdi.

Her şey mümkündü. Ayako Lo Çeng için, Hong Shih için, Sovyetler veya Japonlar için çalışıyor olabilirdi. Kısacası, karşı taraf için çalışıyordu. Malko'nun bir müttefike ihtiyacı vardı.

Fakat gerçek bir müttefike ihtiyacı vardı. Şanghay'da bulunanlar gibi değil...

— Niçin odada konuşmak istemediniz? diye sordu.

Ayako güldü:

— Yabancılar verilen odaların hepsinde mikrofon vardır. Böylece, Çinliler bilgi topluyorlar.

— Nerede kalıyorsunuz?

— Peace Otel'de. 1232 numaralı odada. Şimdi ayrılalım. Bana inanmalısınız. Düşünün. Bu akşam beni otelden alın.

— Lo Çeng kim olduğunuzu biliyor, dedi Malko. Bizi birlikte görmesi tedbirsizlik olmaz mı?

Ayako gülümseyerek saçlarını salladı.

— Görüşüğümüzü de biliyor. Şanghay'dakilere so-
rarak sizi buldum. Riskleri göze almak gerek. Görüşmek
üzere.

Paravanoanın arkasından çıktı ve koşar adımlarla
uzaklaştı. Malko, biraz daha bulunduğı yerde durduk-
tan sonra aşığıya indi. İşler karışiyordu. Ayako dost muy-
du, düşman mıydı?

Saatin zili yedide çaldı. Malko ancak bir saat uyu-
yabilmişti. Ayako ile Nankin Caddesi yakınlarında bir yer-
de denizanası haşlaması ve yumurta yemişlerdi. Yemeğın
hiçbir faydası olmamıştı. Kız dükkânda söylediklerini tek-
rar etmekle yetiniyordu. Lo Çeng'in ve Kızıl Adam'ın
adamlarını altetmek için plan öneriyordu. Malko'nun ko-
nuşması karşılığında ona yardım etmeyi teklif ediyordu.
Bir başka deyişle, avucunun içine almak istiyordu...

Malko reddetmişti. Soğukça ayrılmışlardı. Yeniden
buluşma saati saptamadan...

*
* *

Malko henüz giyinmişti ki, telefon çaldı. Rehberi,
şehrin dışındaki kamyon fabrikasına gideceklerim hatırla-
tıyordu ve aşağıda beklediğini belirtiyordu. Malko in-
diğinde tanımadığı bir Çinliyle karşılaştı. Gri renkli bir
Şanghay'a doğru yürüdüler.

Rehberinin değışmesi o kadar önemli değildi.

Sabah trafiğinde ilerlemeye başladılar. Banliyölerden
geçtikten sonra, bir atölyenin bahçesinde, dört katlı bir
binanın önünde durdular. İki Çinli Malko'yu hararetle
karşıladı. Ama tek bir kelime İngilizce konuşmadılar.
Malko, içeri giren adamları takip etti. Toplantı salonunun
ortasına geldiğinde kahkaha atarak gülmeye başladı. Lo
Çeng oradaydı. Elleri pardösüsünün ceplerinde, her za-
manki yüzü ile dikiliyordu. Arkasında mavi üniformalı
iki Çinli vardı.

Malko, Lo Çeng'e doğru ilerledi.

— Ne güzel sürpriz, dedi. Her yere yetişebiliyorusunuz...

Çeng gülmüyordu. Malko'ya oturmasını bile söylemedi. Her zamankinden daha katı bir sesle:

— Hiç memnun değilim, Bay Linge. Bana yalan söylediniz, dedi.

Malko yakalanmak üzereydi. Zaman kazanması gerekiyordu.

— Neden size yalan söylemişim? diye sordu.

— Temasa geçtiniz! Aradığımız insanlarla temasa geçtiğinizi niçin sakladınız? Aynı zamanda, Japonların ajanını da gördünüz Bay Linge. Eminim ki, Hong Shih hakkında kesin bilgileriniz vardır artık.

Çeng gerçekleri istediğini belirtiyordu. Malko başını salladı, oyuna devam etmeye kararlıydı.

— Hiçbir bağlantım olmadı. Kaçış planıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Ve Hong Shih'in nerede olduğunu da bilmiyorum. Bayan Mitshui'ye gelince, o beni kişisel sebeplerden ötürü aradı. Bu görevden ben sorumluyum ve kendi düşüncelerime göre bitireceğim.

Çeng birkaç saniye cevap vermedi. Daha sonra arkasındaki Çinlilere bir şeyler söyledi. Adamlar Malko'nun üzerine atladılar ve kolunu bükerek sırtına götürdüler. Şaşkınlıktan karşı koyacak fırsatı bile olmamıştı. İki adam, onu odanın dışına çıkardılar. Boş bir sahanlığa çıkmışlardı. Zayıf aydınlatılmış bir merdivenin önündeydiler.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

Yoldaş Çeng cevap verme gereğini hissetmedi. İki adam Malko'yu iterek merdivenden indirdiler. Mahzene gelmişlerdi. Lo Çeng ilerledi ve cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açtı. Aşağıda Sibiry'a soğuğu hissediliyordu. Malko, bu şakanın çok uzadığını düşündü. Mide bulandırıcı garip bir koku geliyordu. Birkaç basamak daha aşağıya indiler. Tahta bir kapının önüne geldiler. Bu kilitli değildi. Lo Çeng kapıyı açtı.

Çinliler Malko'yu ittiler. Tavana asılı kuvvetli bir

ampulün aydınlattığı bir yerdı burası.

Hiç şüpheşiz, bir işkence odasına getirmişlerdi.

XV. BOLUM

Malko'nun tam karşısında, kısa ayaklı bir masanın üzerinde insan boyu uzunluğundaki paslı demir menteşelerin çakılı olduğu bir tahta duruyordu. Onun yanında, büyük bir su kovası ve birkaç kirli havlu vardı. Malko kanının çekildiğini hissetti. Bunların ne işe yaradığını bulmak için uzun müddet düşünmeye gerek yoktu. İşkence yapmanın yüzüne havlu örtülüyor ve nefesi kesilinceye kadar yüzüne su dökülüyordu. Vietnam'da uygulanan klasik numara! Ucuz ve etkin bir işkence tarzı. Az ötede, tırnak sökmek için kullanılan demir çubuklar ve kerpetenler vardı. Malko bu araştırmaya devam etmektense, Lo Çeng'in yüzüne bakmayı tercih etti. Lo Çeng Malko'nun önünde duruyordu ve yüzünde soğuk bir ifade vardı.

— Bay Linge, dedi. 8341. Bölüm'e doğrudan bağlı, 13 numaralı Soruşturma Merkezi'nde bulunuyoruz.

— Bir başka deyişle sizin yerinizdeyiz, dedi Malko Çinlinin bilgiç tavrını keserek.

Soğukkanlılığını kazanmaya başlamıştı. Lo Çeng'e pabuç bırakmaya niyeti yoktu.

— Ne istiyorsunuz? Bana işkence mi yapacaksınız? Lo Çeng derin bir nefes aldı.

— Size böyle davrandığım için üzgünüm Bay Linge, diye fısıldadı. Üst seviyedeki çıkarlar söz konusu. (Yeni den nefes aldı.) Çok önemli çıkarlar. Benimle paylaştığınız sırları saklayacağınızdan eminim. Çok kötü, Bay Linge.

Öğrencisine nasihat veren bir öğretmen gibi, konu-
şurken sesini yükseltmedi. İngilizceden hiçbir şey anlama-
yan diğer iki Çinli ağızlan bir karışık açık, bakıyorlardı.
Malko gri renkli duvarlara baktı. Yer yer kan lekeleri var-
dı. Müttefiğinin avuçları içindeydi. Bravo, Jim Gordon!..
Lo Çeng. Malko'nun düşüncesini okuyormuşçasına devam
etti:

— Bay Gordon, burada olanları hiçbir zaman bile-
meyebilir. Kötü bir olay söz konusu. Çıkarlarımıza iha-
net etmiş durumdasınız...

— Hiçbir şeye ihanet etmiyorum, diye kesti Malko.
Hong Shih'in nerede olduğunu bilmiyorum ve nasıl gide-
ceğini de. Niçin yalan söylememi istiyorsunuz? Şanghay'
dan tek başıma onu kaçıraram.

— Onunla gidebilirsiniz...

— Moskova'ya mı? Şaka yapıyorsunuz. Sizden ol-
duğu kadar Ruslar'dan da nefret ediyorum. Ve onlardan
çekinecek çok şeyim var.

Lo Çeng başını salladı. Malko'nun kafa tutmasına
kızmıştı.

— Bay Linge, bana yalan söylemediğinizden emin ol-
malıyım. (Demir menteşeli tahta parçasına yaklaştı.) Bu
nedir, biliyor musunuz Bay Linge?

— Hayır, dedi Malko.

— Buna "Kaplan Tezgâhı" derler. Çok basit bir alet,
ama çok etkili. Tezgâhın üzerine yatırılıyorsunuz ve bu
kayışlarla sıkıca bağlanıyorsunuz. (Yürüdü ve menteşe-
lerden birini işaret etti.) Bunun sayesinde, bu tezgâh de-
ğişik ve çok ilginç şekillerde kullanılır. Kasların ve özel-
likle kemiklerin üzerinde etkilidir...

Malko tezgâha bakıyordu. İnsanın kemiklerini kıra-
cak her şeye sahipti. Üstteki iki menteşe basit bir hare-
ketle bacak kemiğini kırabilecek şekildeydi. Diğerleri kal-
çaları ve göğüs kafesini ezecek şekildeydi. Yoldaş Lo Çeng
yeniden:

— İlk kırılan basen kemikleri olur, diye iştahlı bir
tarzda açıkladı. Bu alet Kuomitong'lar tarafından bulun-

muştur. Biz şimdi sosyalist rejimle idare ediliyoruz ve böyle ilkel şeyleri kullanmıyoruz. Tabii sizinki gibi çok olağanüstü durumlar dışında. Devlet'e karşı büyük bir suçun söz konusu olduğunda.

Malko derin bir nefes aldı ve gözlerini Lo Çeng'in yüzüne dikerek:

— Size söyleyecek sözüm kalmadı, Bay Lo!

Lo Çeng emreder gibi bir şey haykırdı. İki Çinli Malko'yu "Kaplan Tezgâhı"na sürüklediler. Bir diz darbesi, tahtanın üzerine düşmesine yetti. Göz açıp kapayıncaya kadar kayışlar bağlanmıştı. Tahtanın üzerinde, gergin ve hareketsizdi. Kayışlardan biri başını oynatmaması için boynundan geçiyordu. Lo Çeng bir şeyler daha söyledi ve Çinlilerden biri sol elindeki sargıyı açtı.

Çeng, Malko'ya doğru eğildi:

— Çok iyi, dedi. Yaranız geçmiş!

Şakadan hoşlanıyordu. Geri çekildi ve bir şeyler emretti. Çinliler, "Kaplan Tezgâhı"nı ters çevirdiler. Uç kısımlarına geçerek yere oturdular ve tahta lövyeyi ayaklarıyla iterek vücudu gerdiren orta menteşeyi hareketlendirdiler. Önceleri sırt ağrıları gibi hafif bir ağrı hissetti. Daha sonra omurgasında demirle dağlanmışçasına bir acı duydu. Karın kaslarının yırtılıp bağırsaklarının dışarıya fırlayacağını zannetti. Çinliler, omurgasındaki diskleri ezerek işkenceye devam ediyorlardı.

Acı yıldırım hızıyla artıyordu.

"Kaplan Tezgâhı" eski şeklini alsa bile, Malko acıdan bağırıyordu. Sırtı ikiye bölünmüş gibiydi.

Lo Çeng eğildi:

— Güçlerinin tamamını kullanmadılar, Bay Linge. Bir yumuşatma hareketiydi bu. Tıpkı sportif bir faaliyetten önce kasların ısıtılması gibi... Artık genç değilsiniz.

İki Çinli robot gibi programlanmışlardı. İkinci bir emre gerek kalmadan harekete geçtiler. Tezgâhın iki ucunu ters yöne döndürerek ıslak bir çarşafın suyunu sıkarak gibi çeviriyorlardı. İlikleri sıkışmaya başladı. Omurgası korkunç bir basınç altındaydı. Disklerin arasında ezilen

sinirler müthiş sancı yapıyordu. Gözünün önüne şimşekler çakmaya başlamıştı ki, Lo Çeng'in sesini duydu:

— Lo Bo! Lo Bo!*

Gözünün önündeki Çinli'nin yüz hatları, televizyonun birdenbire kapanması gibi yok oldu. Artık hiçbir şey hissetmiyordu.

*

* *

— Bay Linge? Bay Linge? İyi misiniz?

Malko'nun cevap verecek gücü yoktu. Her tarafı ağrıyordu. Hareket etmek istedi, ama boşuna, sadece sağ kolunu biraz hareket ettirebildi. Bir "Kaplan Tezgâhı"nda bağlı olduğunu anlaması epey vakit aldı. Ama kayışlar çözülmüştü.

Lo Çeng yanında yere diz çökmüş, diğer iki adam dışarı çıkmışlardı.

— Çok cesursunuz, Bay Linge. İstedğim şeyi bilmediğinizi inanmaya başladım, yoksa bana söylersiniz. "Kaplan Tezgâhı"nda kimse direnemez. Dinlenmeniz için sizi otelinize götüreceğim. Fakat bana sitem etmeyin... Siz karşı sempati var, ama riskleri göze alamam...

Malko cevap vermedi. Ne diyebilirdi? Lo Çeng bu işle görevlendirilmişti ve yapmaya çalışıyordu. Malko ayağa kalkmayı denedi. Ama bütün kemikleri kırılmışçasına ağrıyordu, yeniden tahtaya **otuTdu**. Sinirden titriyordu. Lo Çeng ayağa kalktı ve dışarı çıktı. İçeri girdiğinde, yanında beyaz gömlekli biri vardı. Adam, Malko'nun yanına oturdu, gömleğinin cebinden bir şırınga çıkardı ve Malko'nun koluna iğne yaptı. Lo Çeng'e bir şeyler söyledi. Lo Çeng hemen Malko'ya yaklaştı.

— Yarım saat kadar dinlenin, bir şeyiniz kalmaz.

İki Çinli dışarı çıkarken, Malko acının yavaş yavaş azaldığını hissetti. Lo Çeng iki Çinliyle birlikte geri geldi. Malko zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı. Adamlar ayağa kalkmasına yardım ettiler ve üstünü başını dü-

zelttiler. Havluyla yüzünü sildiler. Malko'nun iki koluna girerek merdivenleri çıkmaya başladılar. Avluya geldiklerinde, güneş gözlerini kamaştırdı ve midesi bulandı. Araba aynı yerde duruyordu ve şoför içindeydi. Lo Çeng:

— İyi dinlenin Bay Linge, akşama bir şeyiniz kalmaz, dedi.

Malko, Şanghay banliyösüne geldiklerini farkettiler. Yol bu sefer çok kısa gibi gelmişti. Otele geldiklerinde, şoför yukarı çıkmasına yardım etti. Kendini yüz yaşında hissediyordu. Odasına girdikten sonra, yatağın üzerine düştü ve derin uykuya daldı.

* *

Telefon epeydir çalıyordu. Malko açtı. Karşı tarafta kimse yoktu. Doğruldu, aklını başına toplamaya çalışıyordu. Gece olmuştu. Saat altı otuzu gösteriyordu. Sadece başı ağrıyordu.

Çalan telefonun bir işaret olduğundan emindi. Ama neye işaretetti ve kimdendi?

Duş aldıktan sonra giyindi. Her zamanki losyonu Jacques Bogart'ı sürdü. Bir an Ayako'yu düşündü. Şanghay'dan canlı ayrılmak kolay olmayacaktı. Kendini 1949'da komünistlerin tuzağa düşürdükleri adamlardan farksız hissediyordu. Aklına bir fikir geldi. Normalde Şanghay Oteli'nde kalacağına göre, belki de buluşma yeri orasıydı. Telefonlar belki de bunu hatırlatmak içindi.

*

* *

Malko garsonun getirdiği votkayı yudumluyordu. Votka, alkol ölçen her tür cihazı havaya uçuracak cins-tendi.

Şanghay Otei'nin barı boştu ve büyük holün ucunda ufakık kalıyordu. Dipteki masalardan birinde bir İtalyan sarhoş vardı. Üç Japon koltuklarında uyukluyorlardı. Oldukça çirkin iki yabancı kadın, yola çıkmadan önce memeliler cinsinden herhangi biriyle birlikte olmak isteyen İtalyan'ın teklifini geri çevirmeye çalışıyorlardı.

Birden, kapıda yeni gelen biri belirdi: Bir doksan bo

yunda, sarışın, sarhoş bir gemiciydi. Bir iskemleye yıkıldı. Gözleri kaymıştı. Barmene ılık çaldı.

Barmen, ufak tefek şamatacı bir adamdı. O anda elinde bulunan bir şişe votka ve bardakla geldi. Denizci şişeyi aldı ve lıkır lıkır içmeye başladı.

Şişeyi bıraktıktan sonra garip sesler çıkartarak yanında oturan iki kadınla ilgilenmeye başladı.

Bar hareketleneceğe benziyordu. Tedbirli barmen, barın arkasına çekildi. Yabancılar karışmaya hakkı yoktu. İki kadın, İtalyanı derin üzüntüler içinde bırakarak denizcinin çirkin sözlerine dayanamayıp kalktılar. Adamın şapkasına sarı harflerle yazılmış Gdansk yazısını görünce Malko yerinden fırladı: Gdansk.

Limanda demirli bulunan ve ertesi gün kalkacak olan Polonya gemisinin adıydı bu! Herhalde bu bir rastlantıydı. Ama, olup bitenlere göz atmakla bir şey kaybetmeyecekti. Barmeni çağırdı ve son kalan viski şişesini istedi. On yen karşılığında viskiyi aldı... Gemici şişeyi görmüştü. Ayağa kalktı, sendeleyerek Malko'ya yaklaştı. Çok kötü bir İngilizceyle biraz içmek için izin istedi. Malko şişeyi uzattı. Adam birkaç yudum içtikten sonra koluyla ağzını sildi. Başıyla teşekkür ettikten sonra gidip yerine oturdu.scanned by darkmalt1

İtalyan, elindekileri kaçırdıktan sonra üzgün üzgün gitti.

Malko denizciyi inceliyordu. Mutlaka kendisine bir şey bırakacaktı. Ama, Polonyalı'nın böyle bir şey yapmaya ne niyeti, ne de hali vardı. Şişesini yudumlarırken bir yandan şarkı söylüyor, kendi kendine konuşuyor, bir yandan da purosunu yakmaya çalışıyordu. Polonyalı ve sarhoş...

Barda, Malko ve Gdansk'ın gemicisinden başka kimse kalmamıştı. Adam, başı kollarının arasında, horluyordu.

Barmen sık sık saatine bakıyordu. Malko kuşkulamaya başlamıştı. Bu kadar önemli bir buluşma için, bu

adam çok sarhoştı. Ayağa kalktı. Barmen yaklaştı. Bilebildiği kadar birkaç İngilizce kelime ve işaretlerle, denizciyi dışarı taşımak için yardım istiyordu. Bar, Çin'de epey geç sayılan bir saatte, on birde kapanıyordu.

Polonyalıya yaklaştılar. Barmen dokunmaya çekiniyordu. Malko adama ayağa kalkmasını söyledi, ama cevap olarak sadece bir horultu geldi. Kolundan çekerek denizciyi ayağa kaldırdı. Barmen öbür kolunu tuttu ve bu şekilde holü geçtiler. Polonyalı başta sesini çıkarmadı. Ama birdenbire onlardan ayrıldı ve holün döşemesine kusmaya başladı.

Barmen bir kahkaha attı.

Polonyalı işini bitirdikten sonra sendeleyerek bir koltuğa oturdu. Bir Çinli,arkadaşının yardımına geldi. İki Çinli ve Malko Polonyalıyı nazikçe Wu-Song'a açılan döner kapıdan çıkardılar. Malko'ya işi becerdiklerini ifade eden bir işaret yaptıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi geri döndüler. Gemici bir iki kelime mırıldandıktan sonra sızdı. Ne olursa olsun, Malko o adamı orada bırakmazdı. Eğildi, adamı omuzundan yakalayıp ayağa kaldırmayı denedi.

Birdenbire, olağanüstü bir şey oldu.

Malko kendini Süpermen gibi hissetti. Adam bir tüy kadar hafif gelmişti.

Bu adam aslında sarhoş değildi...

XVI. BÖLÜM

Malko durumu anlar gibiydi. Oyun başlamıştı. Gdansk'ın sarhoş gemicisi Kızıl Adam'ı kaçırma zincirinin bir halkasıydı. Dahası, Malko'nun Polonya gemisi hakkındaki tahmini doğru çıkmıştı. Polonyalıyı taşıyarak, daha doğrusu taşır gibi yaparak Wu-Song'un üzerindeki köprüye doğru yürüdü. Şanghay Oteli'nden onları izleyenler, yoldan geçen bir adamın bir sarhoşa yardım ettiğini sanacaklardı. Köprüye geldiler. Malko, ilerde, ağaçların arasında kırmızı renkli "Denizciler Lokali"ni gördü. Polonyalı gerçek bir sarhoş gibi hırıliyordu. Köprüyü geçtikten sonra Wu-Song ile Bund arasında kalan üçgen bir bahçenin duvarına yaslandı. Artık taşıyamıyormuş gibiydi. Şanghay Oteli'nin görüntü alanından çıkmışlardı. Önlerindeki yol boştu. "Denizciler Lokali"nin bahçesi çok büyüktü. Malko adamı yeniden kaldırmak isterken, Polonyalı kendi dilinde bir şeyler mırıldanarak:

— Neyse! Orada olmayacaksın diye korkuyordum, dedi. İşarete cevap vermedin ama...

Malko heyecanını gizlemeye çalıştı. Denizcinin üzerine eğili kaldı. Görenler onu kaldırmaya çalıştığını sanacaklardı.

— Yerim değiştirildi, diye Lehçe cevap verdi. Bana sorulmadan.

— Önemli değil, şimdi oradasın ya, dedi Polonyalı. Zehir gibi içkileri var. Gerçekten rahatsızım.

— İtiğin o kadar önemli değil. Barmenin polis ça-

ğırmasından korktum, dedi Malko.

Denizci muzipçe güldü.

— Bir şey yapmazlar. Hele yabancıysan ve Çinlileri ayartmıyorsan...

Denizci bu sefer gerçekten geçiriyordu. Malko dilinin ucundaki soruyu sorma fırsatını bulmuştu.

— Ne zaman hareket ediyoruz?

— Yarın. Akşam on birde demir alacağız. Sen hazır mısın? Müşteriyle buluşabildin mi?

— Dün konuştum. Onlara cevap verebilmek için seni bekliyordum.

Polonyalı'nın midesi ağzına gelmişti, tükürüyordu:

— Votka kepezeliği! Biz hazırız. Bize ikmal yapan adamın hızlı bir teknesi var. Wang-Pu'da onu bekleyeceğiz. Gemiye büyük bir motorla gitmek tehlikeli olur ve dikkati çeker.

— Tekneye nasıl bineceğiz?

Polonyalı başını köprüye doğru çevirdi.

— Köprünün altından geçen Wu-Song'u görüyor musun?

— Evet.

— İyi, arkamızdaki bahçeyi biliyor musun?

— *Evet.*

— Bu bahçe ırmaktan alçak bir duvar ile ayrılır. Biraz ilerde duvar biter, küçük bir açıklık vardır. Oradan kıyıdaki bir iskeleye geçit var. Buradan görülüyor. Motorcular Birliği'nin iskelesidir. Geceleri kapalıdır, hiç kimse olmaz. Bahçeden oraya geçmek kolaydır. Anlıyor musun?

— Anlıyorum. Sonra?

— Sonra tekne gelecek, iskeleye yaklaşıp yavaşlayacak. Güverteye atlayacaksınız. Otuz saniye içinde köprünün altından geçersiniz, sonra da Wong-Pu. Beş dakika sonra da Gdansk'ta olursunuz.

— Saat kaçta?

— Saat on birde. Biz o sırada demir alıyor olacağız.

— Hepsi tamam da, limanda deniz polisi yok mu?

— Elbette var, ama saat başları devriye gezerler. Bir sonraki on biri biraz geçe geçecek. Eğer tekneyi durdursalar bile içinde kimse olmayacak.

Polonyalı birdenbire ayağa kalktı ve şarkı söyleyerek yürümeye başladı. Malko şaşırmıştı. Adamı takip etti ve az sonra, Bund ile rıhtım arasındaki bahçede dolaşan bir Çinliyi farkettiler. Polonyalı "Denizciler Lokali" kapısını geçtikten sonra, kısık bir sesle:

— Konsolosluğun izni olmadan gemiye çıkma hakları yok, dedi. Biz sık sık geliyoruz. Artık şüphelenmiyorlar. Güvertede bekleyen SEPO ekibi de gemi kalkarken gider. Onlar soldan inerlerken, biz sizi sağ taraftan alırız.

— Rüşvet verilmez mi?

Polonyalı yere tükürdü.

— Hayır, sigara bile kabul etmiyorlar.

Büyük binanın önüne gelmek üzereydiler. Polonyalı bağırarak gece bekçisini çağırıyordu. Adam aceleyle kapıya geldi.

Malko seçilen bu yoldan rahatsız olmuştu.

— Kayıktaki adamlardan emin misiniz? Ya gelmezlerse...

Polonyalı yüksek sesle güldü, sonra da:

— Güvenilir kişiler, dedi. Onlar da kaçıyor. Görünüşte, balık avına gidiyorlar. Yardımlarına karşılık birkaç altın külçe alıp gidecekler ve bir daha geri dönmeyecekler. Hong Kong'a kaçıyorlar...

— Altını ne zaman alacaklar?

— Irmağın ortasında. K'ang ile sen tekneye binince... Endişelenme. Bir şey deneyecek halleri yok... Her şey yolunda gidecek.

Malko Polonyalının söylediğini aklında tutmaya çalışıyordu.

K'ang. Bu bir ad, bir soyadı ve bir lakap olabilirdi.

Gece bekçisi nihayet kapıyı açtı. Polonyalı Malko'yu yanaklarından öptü ve. kısık sesle:

— Her şey yolunda giderse, Şanghay Otel'i'nin tera-

sında saat onda ışık yak. Üç kere yak, söndür. Işık yoksa, gitmiyorsunuz demektir. O halde... Şimdi beni şu aptalın yanına kadar götür ve git. Tokyo'ya gittiğimizde bunu kutlarsınız. Gregor sana selam söyledi. Onunla çok eğlenmişsiniz.

*
* *

Malko göğsünün sıkıştığını hissetti. Polonyalı sesini değiştirmemişti, ama bir tuzakla karşı karşıya olduğunu biliyordu. Gemici bu soruyu sormak için son anı beklemişti. Herhalde şifre bu olmalıydı.

Malko, cevap veremiyordu. Bir an olup bitenleri düşündü gülümsemeye çalışarak:

- Elbette, çok eğlenirdik. Gregor iyi bir tipti.
- Onu çok severim, dedi Polonyalı. Bizim gizli işlerimizi yapar. Haydi...

Malko onu yeniden omuzuna aldı, merdivenleri çıkmasına yardım etti. Çinli açık kapının yanında bekliyordu. Kayıtsız ve uyuklayan biriydi. Gemici son iki metreyi kendisi yürümeye çalışarak geçti ve kırışteki hole yüzüstü düştü. Malko, adama ismini bile sormadığını hatırladı.

Burid'a doğru yürüyerek uzaklaştı. Gece bekçisinden bir taksi çağırmasını isteyebilirdi, ama gereksiz bir risk olurdu. Buluşmanın Lo Çeng'in adamları tarafından takip edilip edilmediğini bilmiyordu, ama konuşulanları duyamamışlardı. Anlayabildiği tek şey, geminin hareket zamanıydı. Bu da Polonyalılara bağlıydı ve o kadar önemli değildi.

Gregor kimdi? •

Malko bunun bir parola olduğundan emindi. Ve iyi cevap veremediğini de biliyordu. Kimsenin bulunmadığı Nankin Caddesi'ne döndü. Bir tek bisikletli bile yoktu. En azından Şanghay'da, yollarda saldırıya uğrama tehlikesi de yoktu. Boş ve karanlık olan bu yolda sıkılmıştı. Adımlarını hızlandırdı.

Ayak sesleri kaldırımında yankı yapıyordu. Bu şehrin bu kadar sessiz olması çok kötüydü. Bir büyük merkezin

kasırğa veya atom tehlikesi nedeniyle boşaltılmasına benziyordu. Epey uzakta Wong-Pu'ya doğru giden bir geminin gürültüsü geldi. Malko, son yirmi dört saati nasıl değerlendireceğini düşünüyordu. Ayako'nun yüzü gözünün önüne geldi. Kız belki de haklıydı. Sevimli yoldaş Lo Çeng, Çin-Amerikan dostluğuna dayanarak Malko'yu ortadan kaldıracaktı. Malko Şanghay'dan dönmese de CIA hiçbir zaman savaş ilan etmezdi!..

Polonyalının tutumu onu endişelendirmişti. Söylediği çok kolay ve çok açıktı. Denizci, hiç şüphesiz bir STB subayıydı, yani tecrübeli bir profesyonel. Bunun gibi önemli görevlere herhalde çocukları göndermezlerdi. Polonyalı, Çin topraklarında denizci kıyafetine girerek hayatı pahasına dolaşıyordu. Sovyetler ile müttefikleri gönderdikleri adamın tutuklanıp yerine birisinin geçirileceğini düşünmüş olmalıydılar. Malko yapılan sınavları başarmış, ama sonuncusunda takılmıştı.

Polonyalının, verdiği cevaptan tatmin olmadığı hisine kapıldı. Gdansk'ın güvertesine çıktıktan sonra artık tamamen onların elinde olacaktı. Yüzerek Japonya'ya gitmeye hiç niyeti yoktu. K'ang'ı götürecek olan esrarengiz tekneye biner binmez her şey bitecekti. Malko'nun tırnak törpüsü bile yoktu...

*
* *

Nankin Caddesi üzerinde bir kilometrelik bir yer tutan Halk Bahçesi'nin önüne geldi. Sağ tarafında otel karanlıkta siyah bir dolmene benziyordu. Şu an Japon kızın nerede olduğunu bir bilebilseydi. Akla yatkın tek şeyi bir tek o söyleyebilirdi. Kızın sözleri aklına geldi. Çok ilginçti... Japonlar işin içinde olsaydı Jim Gordon ona haber verirdi... Böylesine önemli bir konuda, hiçbir zaman bir ajan bilgisiz bırakılmazdı... Ne yazık! Jim Gordon çok uzaktaydı. Malko, otelin kilitli kapısını zorladı.

Kızıl Adam'ın kim olduğunu öğrenmesi halinde olabilecekleri düşünmek istemiyordu. Lo Çeng onu parçalara ayırabilecek güçteydi...

Ayakta uyuyan bir Çinli, öbür tarafta belirdi. Kilitli kapıyı açmaya çalışıyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Malko'nun geç gelmesi şüphelendirici bir davranıştı. Bütün restoranlar, eğlence yerleri çoktan kapanmıştı. Hol kirli ve karanlıktı. Pis kokuyordu. Asansör arızalıydı.

Malko merdivenleri çıkmak zorunda kaldı. Aklına takılanı hâlâ çözememişti.

Kalkışı kaçırarak olsalar ortaya iki sorun çıkıyordu: Birincisi, Hong Shih bunu öğrenebilir ve intikam alırdı. Bir felaket!.. İkincisi de, Lo Çeng idi. Kontrol sistemleri sayesinde, Polonyalıyla yaptığı 'buluşmayı' öğrenebilirdi. Malko'nun hareket saatini bildiğini duyarsa çok kızardı. Ve bildiklerini ona söyletmek için de elinden geleni yapardı...

Malko'nun Lo Çeng'i atlatması daha riskliydi.

Öte yandan Lo Çeng, Kızıl Adam'ı tanıyan ve bilen herkesi ortadan kaldıracaktı. Çin'de bu tip utançlar vardı...

* *

Her şey yolunda gitse bile Malko'yu Wong-Pu'nun dibine yollamak veya bir Lao Zao kampında, casusluk suçundan çürütmek çocuk oyuncağıydı. Çinliler tedbirli insanlar oldukları için ikinci yolu seçerler ve ilerde takas amacıyla Malko'yu öldürmezlerdi. Tüm bunları düşünen Malko, sonunun iyi olmadığını anladı.

Gdansk'a binip Lo Çeng'den kurtulursa bu kez soğuğu Rusya'da alacaktı.

Bir başka deyişle, Rusya ile kafasına sıkılacak bir kurşun arasında tercih yapmak zorundaydı... Sahanlığa gelince, nefes nefese kaldı. Beş kat merdiven çıkmaktan çok, düşündüklerinden dolayı yorulmuştu. Soğukkanlı olmak zorundaydı. Elindeki tek koz, kimsenin şüphelenmediği bir isim, Kızıl Adam'ın adıydı. Ama nasıl kullanacağını bilmiyordu. Her zaman olduğu gibi odasının kapısı kilitli değildi. Lambayı yaktı ve olduğu yerde

donakaldı.

Yoldaş Lo Çeng koltuğa oturmuş, ince bir sigara içmekteydi.

XVII. BÖLÜM

Çinli, sigarasını söndürdü, ayağa kalkıp Malko'ya doğru ilerledi. Altın dişlerinin hepsini göstermesinden gülmüşe geçtiği anlaşılıyordu. Nezaket örneği gibi.

— Bravo, Bay Linge! İyi bir iş yaptınız. Çok iyi bir iş. Gdansk'a ne zaman biniyorsunuz?..

Malko, hayretini gizleyemiyordu. Çinli bunları nasıl biliyordu?

— Sanırım bayağı ilerliyorsunuz? dedi.

Gözlerindeki parıltı ve gülümseme yerini donuk bir ifadeye bırakmıştı.

— Sanırım, Bay Linge, bu akşam yarın hareket edecek olan Polonya yük gemisi Gdansk'ın bir denizcisiyle beraberiniz, dedi.

Çinli'nin sesi tehdit doluydu. Malko, gerçeğin bir bölümünü söyleyebilirdi. Zaman kazanmak için... Oturdu.

— Sizden saklamaya niyetim yok, ama kesin hiçbir şey bilmiyorum. İlk karşılaşmaydı.

— Gdansk yarın akşam gidiyor, diye kesti Lo Çeng. Sizi ancak bu sürede görebilir, değil mi?

Malko altta kalmadı:

— Zaman kazanmaya çalışıyorlar. Henüz hazır değiller.

Çinli'nin gözlerinden anladığı kadarıyla yutturmuştu. Lo Çeng bir müddet düşündükten sonra daha yumuşak bir ses tonuyla:

— Konuştuklarınızı kelimesi kelimesine tekrar edin.

Sjze güvenim var, ama bu konu çok önemli, değil mi? dedi.

Malko kelimelerini seçerek konuşuyordu. Gerçeğe pek yakın olmayan konuşmayı anlattı. Wu-Song'daki buluşmadan bahsetmedi. Ama Polonyalı'nın Tokyo'ya yapacağı seyahatten bahsetti. Lo eng dikkatlice not alıyordu. Malko dikkatini çekti:

— Gelecek buluşmaya gitmemek olmaz, aksi takdirde Tokyo'ya haber verebilirler. Eğer benim KGB tarafından gönderilen adam olmadığımı anlarılarsa her şey mahvolur. Onların açısından risk daha fazla...

Lo eng ayağa kalkmıştı...

— Yapabileceğim şeyleri düşünüyorum. Onların telsiz konuşmasını bozabiliriz.

ıkmadan nce Malko'ya döndü.

— Size güvenmek zorundayım. Her şeyden beni haberdar etmelisiniz. Ve ıkarıcı Japonla bir daha grşmemenizi istiyorum.

Malko cevap vermedi. Başını ne eğdi. Eğlence başlıyordu. Riski göze almaya karar verdi: "Ayako". Ona yardım edebilecek tek kişi belki de oydu. Fakat görünmeyen, aynı zamanda da her yerde hazır ve nazır olan Lo eng'in adamlarını nasıl geçip şanghay'a gelebilmişti? Bahçedeki inliden başka kimseyi görmemişti. Yatağına uzandı. Ayako'yu bulmak için çare arıyordu. Genç kadın, Peace Otel'deydi. Telefon dinleniyordu. Zaten bütün haberleşme sistemleri kontrol altındaydı... Beğenmediklerini eliyorlardı...

Kendisi bile gece gündüz takip ediliyordu. Ayako da kontrol altındaydı. En ufak bir kuşkuda, yoldaş Lo eng ayako'yu devre dışı bırakabilirdi. Malko'nun da güvenliği yoktu. Eğer Gdansk Kızıl Adam'ı almadan giderse, Lo eng onun kemiklerini teker teker kırabilirdi.

* *

Malko sabahın altısında saatinin alarmıyla uyandı.  saatten fazla uyayamamıştı. şanghay'da daha on yedi saati vardı. Kendine gelebilmek için yüzünü yıkadı, he-

men giyindi ve koridora çıktı. Aşağıya kadar asansörle indi. Lokantaya uğramadan, iki kat arasındaki tuvalet koridoruna saptı. Yirmi kadar Çinli yuvarlak bir masanın etrafında kahvaltı ediyorlardı. Tuvaletleri geçti ve Lo Çeng ile buluştuğu yere geldi.

Çinlinin otel kapısından geçmediği kesindi. O halde gizli bir çıkış daha olmalıydı. Demir bir kapının arkasındaki bu çıkışı kolaylıkla buldu Malko. Lahana ve çorba kokan bir koridora açılıyordu. Dar bir merdivenden otelin zemin katına indi. Bir sürü koridor ve boş oda vardı. Bir gürültü duydu ve boş kasa yığınının arkasına saklandı. Ekmek dolu bir sepet taşıyan Çinli onu görmeden geçti. Kendisini takip edenler otelin holünde veya Nankin Caddesi'nde olmalıydılar. Başka bir çıkış bulmak zorundaydı. Ekmek taşıyan adamın geldiği koridora daldı. İğrenç bir koku vardı. Kedi büyüklüğünde bir fare bacaklarının arasından geçti. Sonunda, sürgülü tahta bir kapı buldu. Zorlanmadan kapıyı açtı, özgürdü... Yandaki evle otel arasında dar bir sokaktı bu. Nankin Caddesi'ne paralel uzanıyordu. Birkaç bisikletlinin arkasından hızla yürümeye başladı. Lo Çeng'in adamlarını atlatmıştı. İlk başarı. İki yüz metre yürüdükten sonra, sağa döndü ve Nankin Caddesi'ne çıktı. Birkaç saniye bekledi ve köşeyi döndü. Eğer takip eden biri varsa, çoktan ortaya çıkmış olmalıydı.

İki dakika içinde, arkasından kimse köşeyi dönmedi. Emin olduktan sonra caddede ilerlemeye başladı. Kalabalık olan bu caddede yabancılar kolay farkedilmiyordu. Bu sayede üç kilometre yürüyebilme imkânı buldu. Hem yürüyor, hem de sorunun ikinci kısmını düşünüyordu: Etrafındaki çemberi yıkıp Ayako'ya nasıl ulaşacaktı? .

Bu arada göze alacağı riskleri de düşünüyordu. Hiç şüphesiz, kızın odasında mikrofon vardı. Daha kötüsü de olabilirdi... Koridorda gizli bir bölmenin olması, az da olsa ihtimal dahilindeydi. Kontrol daha çok lobiden yapılıyordu. Yabancılarla uğraşmak çok kolaydı. Özellikle

böyle sabah saatlerinde. Peace Otel, Nankin Caddesi ile Bund'un köşesindeydi. Otelin önüne geldiğinde, Malko sorulara henüz cevap bulamamıştı. Zaman kazanmak için, çevrede bir tur attı. Asansörler uzun holün sonundaydı. Ortalıkta kimse yoktu. Bütün kontroller burada da lobi-den yapılıyor olmalıydı! Binanın yanında başka bir kapı gördü. Yaklaştı. Kapıda bir zincir vardı. Demir testeresi gerekiyordu ve birkaç saatlik bir işti. Bund'a doğru yürüdü. Küçük, dar bir sokağa saptı. Sık sık arkasına bakıyordu. Yollar kalabalıklaşmaya başladı. Ayako her an otelden çıkabilir ve Malko'nun projesi suya düşebilirdi. Ne pahasına olursa olsun bir yolunu bulmak zorundaydı. Arkadan dolaşıp tekrar yandaki çıkışın önüne geldi. Camlı kapıdan asansörün indiğini gördü. İçinden bir çift çıktı. Girişte bekleyen kabin Malko için bulunmaz fırsattı.

Malko zinciri bir kez daha incelemeye başladı. Paslanmıştı, ama kalındı. Asma kilit de aynı şekildeydi. Sanki yüzyıldan beri açılmamıştı. Kimbilir bu kapı niçin iptal edilmişti? Asma kilidi kuvvetlice çekti. Çengel yuvasından çıkmıştı. Ummadığı için bu işe çok sevindi. Zincirin bir ucu yere düştü. Pantolonu paslandı. Arkasına baktı. Trafiğin uğultusu zincirin sesini bastırmıştı. Kalbi hızla carpıyordu.

Hiç tereddüt etmeden kapının bir kanadını itti ve hole girdi. Kapı eski şeklini almıştı. Ama kilidin açık olduğunu anlamak için çok yaklaşmak gerekiyordu. Malko on metre kadar ilerledikten sonra bir kanepeye oturdu. Asansör bekler gibi bir tavır takındı. Az sonra önünden bir Çinli çocuk geçti. Malko'ya kayıtsız gözlerle bakmıştı. Malko, yerinden fırladı ve çağırma düğmesine bastı. Saniye-leri sayıyordu. Bulunduğu yerden görülmesi imkânsızdı.

Asansör hafif bir gürültüyle geldi. Bir grup yabancı dışarı çıktı. Malko içeri girdi ve on ikinci düğmeye bastı. Koridor boştu. Koşar adımlarla 1232 numaralı odanın kapısına geldi. Çin'de sabah kahvaltısı odada yapılmazdı. Kat garsonları kapıları çalıp kahvaltı salonunun açıldığını

nı bildirirlerdi.

Kapı açıldığında, Ayako çiçekli bir kimono içindeydi. Malko'yu görünce gözbebekleri hafifçe irileşti. Hiçbir şey söylemedi. İçeri girmesini işaret ederek, yüksek sesle:

— Thank you! dedi.

Malko'yu banyoya doğru çekti ve kapıyı arkalarından kapattı. Küvetin musluklarını açtı. Kimanosunu çıkardı. Nefis vücudunda hâlâ yara izleri vardı. Malko da soyundu. Duşun altına girdiler. Ayako Malko'nun kulağına eğildi.

— Ne var? Buraya gelmeniz çok tehlikeli. Takip edilmediniz ya?

— Umarım takip edilmemişimdir. Tedbirli davrandım. Sizi görmek zorundaydım...

Oraya kadar nasıl geldiğini anlattı. Duşun altında fısıltıyla konuşuyorlardı.

— Fikrinizi mi değiştirdiniz? diye sordu Ayako. Bana güveniyor musunuz?

— Seçeneğim yok, dedi. Şartları düşündüm ve sadece sizin bana yardım edebileceğinize karar verdim. Şanghay'dan sağ çıkmak için siz tek şanslısınız.

— Sanırım öyle, dedi Ayako. Bana güvendiğinize pişman olmayacaksınız. Ama niçin fikir değiştirdiniz?

Malko duştan sıkılmaya başlamıştı.

— Sanırım Kızıl Adam'ı çıkaracak olanların kimliği belirlendi. Polonyalılar. Kızıl Adam'ı kendilerine götürmem için bana ihtiyaçları var. Sonra da...

— Polonyalılar ha!..

Ayako sığırdı.

Malko, ağzını kızın kulağına götürerek Gdansk'ın rolünü açıkladı. Japon, söylediği bir kelimeyi bile kaçırmıyordu.

— Sizi tanımış olsalar bile, riski göze alacaklar. Sovyetler bu Çinliyi kurtarmak için her şeyi yapacaklar. Gdansk'ı kaybetmeyi göze alsalar bile. Ama, eğer gemiye binerseniz bir daha inemezsiniz...

K'ang kelimesi dilinin uçundaydı, ama söylemedi. Elinde en az bir kozunun bulunması gerekiyordu.

— Biliyorum, dedi Malko. Kızıl Adam ile temasa geçmeliyim.

— Eğer size yardım etmemi istiyorsanız, şimdi karar vermelisiniz. Benim de ona göre yapacak işlerim var. Aksi takdirde yolculuk çıkmaza girer. Otel'den nasıl çıkacaksınız?

— Geldiğim yoldan, dedi Malko. Kızıl Adam'ı kaçırabilecek ve beni Lo Çeng ile Polonyalıların elinden kurtarabilecek gücünüz var mı?

Ayako düşünmeden:

— Evet, dedi.

Malko, yüzünü suya tuttu. Aldığı karardan kimseye bahsetmeyecekti. Ayako'nun CIA ile hiçbir ilişkisi olmasa bile karşı tarafa tercih edebilirdi. Kızıl Adam'dan kurtulduktan sonra Lo Çeng'in tek düşüncesi onu öldürmek olacaktı. Bu iş onun için önemsizdi. CIA'daki bazı Amerikalılar Çin'de dokuz yıl hapis yatmışlardı. Malko bu riski göze alabilecek yaşta değildi.

— Çok iyi, dedi. Kabul ediyorum. Planınız nedir?

Ayako olayların nasıl gelişeceğini anlattı. Buhar banyonun her tarafını kaplamıştı. Göz gözü görmüyordu. Malko saate baktı. Sekiz olmuştu. Lo Çeng'in adamları yavaş yavaş onun yokluğunu hissetmeye başlamış olmalıydılar. Akıllarına ilk gelen yer, Ayako'nun odası olacaktı.

— Giyinin ve gidin. Uzun müddet banyoda kalmamdan kuşkulananabilirler.

Kadın sırtarak mikrofondan duyulabilecek şekilde bir şeyler mırıldandı.

— Biz Japonlar çok temiz insanlarızdır... Ben hep banyoda uzun müddet kalırım...

Suyu biraz kıstı ve ellerini boynuna götürüp ovuşturmaya başladı. Duman her tarafı sarmıştı. Malko boynunu ovan bir çift el hissetti. Sonra omuzları ve sonra da sırtı. Ayako küvete oturmuş ve isteyerek geyşa rolüne baş-

lamıştı... Malko sesini çıkarmadı. Günün en iyi saatleri hiç kuşkusuz bunlar olacaktı. Birden, ateşli öpücüklerle arzular gitgide arttı... Ayako'nun elleri rahat durmuyordu. Masajın şekli değişmişti. Malko belki de son kez seviştiğini düşünmeye başladı... Ayako yaptığı işten memnun ayağa kalktı.

Malko kafasındaki düşüncelerden kurtulmaya çalışıyordu. Nihayet, Ayako suyu kapattı ve küvetten dışarı çıktılar. Japon dilber büyük bir havluyla Malko'yu kuruladı... Giyindiler. Ayako pantolon, kazak giydi ve kürkünü aldıktan sonra çıktı. Her şey yolunda giderse akşamdan önce görüşemezlerdi. Eğer yolunda gitmezse... Malko camdan bakıyordu. Trafik oldukça yoğundu. Her günkü hayat başladı.

Odada beş dakika bekledikten sonra geldiği yerden dönmeye karar verdi. En büyük tehlike asansördeydi. Ya kırık kilit bulunduyorsa... Malko'nun seçeneği yoktu. Odaya bir kez daha göz attıktan sonra çıkmak üzereydi ki, tokmağın yavaşça döndüğünü gördü..

*
* *

Malko nefesini tuttu. Bu normal bir ziyaret değildi. Banyoya gitti. Kapıyı üzerine kapattı. Odaya ufak tefek, yeşil elbiseli, yüzü beyaz tülle örtülü biri girmişti. Tek şans adama görünmemektir.

Fakat, adam banyonun kapısını açtı ve göz göze geldiler. Adam şaşkınlıktan geri çekildi. Ayako'nun eşyalarına takıldı ve yere yuvarlandı. Bir yandan da belindeki silahı çıkarmaya çalışıyordu.

Malko atak davrandı ve bir tekmeyle adamın silahını odanın öbür ucuna attı. Adam elinin acısından bağırdı. Malko'nun tek düşüncesi, adamı odadan çıkartmaktı. Eğer Lo Çeng'in adamıysa bütün planı suya düşebilirdi.

Adam kapıya doğru ilerlemeye çalışıyordu. Malko ensesinden yakaladı ve odanın ortasına attı. Adam önce masaya, sonra da gece lambasına çarpıp devirdi. Malko, adamın üzerindeydi.

Birkaç dakika tek bir kelime bile söylemeden, güreşir gibi yerde yuvarlandılar. Her an Lo Çeng içeri girebilirdi.

Adam kendini çok çabuk topluyordu. Boynunun etrafındaki iki damar iyice belirginleşmişti. Malko punching-ball oynarmış gibi ayaklarını kullanıyordu. Adam son yediği tekmeyle geri geri gidip duvara çarptı. Malko midesine bir yumruk attı.

Adam gözleri açık yere yuvarlandı. Malko nefes nefeseydi. Kavga etmeye alışık olmadığı belliydi. Yerdeki adamın üzerine eğildi ve adamın nefes almadığını gördü.

Kaldırmaya çalıştı. Boşunaydı. Adamı yatağın üzerine taşımak için kucaklamaya çalışırken gömleğinin kolu kan lekesi oldu. Adamın boynu kanıyordu. Başını kaldırdı ve duvardaki portmantoyu gördü. Geri geri giderken boynu ona çarpmış olmalıydı. Boyun kırılmasından aniden ölmüştü.

Malko başına gelecekleri düşündü. Bu sefer değil Şanghay'dan, Çin'den bile çıkamayacaktı. SEPO'nun bir adamını öldürmüştü. ABD Başkanı bile kurtaramazdı onu. Kimin hesabına çalıştığını bulmaya uğraştı. Ama kimse bilemezdi bunu.

Adamın cebinde birkaç resim ve birkaç da kızıl yıldızdan başka bir şey yoktu. Malko ne yapmalıydı? Bir koltuğa oturdu ve düşünmeye başladı. Cesedi yok etmeliydi?

Ama nasıl?

Pencereden atamazdı. Dışarıya taşıyamıyordu. Yakma şansı da yoktu. Odaya boş gözlerle bakarken, girişteki havalandırma ızgarası geldi aklına. Bir iskemlenin üzerine çıkıp baktı. Koridorda gerçek tavan ile ızgaranın arasında epey boşluk vardı. Bu iş Malko'nun aklına yattı.

Tahta ızgaranın üzerinde epeyce vida vardı. Onları açabilmek için banyoda işe yarar bir şey buldu. Allah-tan kolay sökülüyorlardı. Beş dakikada kapağı kaldırdı. İki metre uzunluğunda ve kırk santimetre genişliğinde bir boşluk vardı. Çinli kolayca girebilirdi...

Malko ceketini ve kravatını çıkardı. Masayı deliğin altına çekti. Cesedi omuzlayıp kaldırmak istiyordu. İmkânsız! Boyuna rağmen, adamın kilosu inanılmaz derecede ağırdı. Malko terledi. Elleri titriyordu. Çok yorulmuştu ve bu şekilde başaramayacağını anladı. Birden aklına bir fikir geldi. Son şansı.

Masanın önüne bir sandalye koydu. Ve adamı sırtına aldı. Nefes nefese kalmıştı. Yorgunluktan bacakları titriyordu. Ama hayatının söz konusu olduğunu biliyordu. Tüm gücünü toplayıp, önce bir ayağını sandalyenin üzerine koydu. Sonra da olağanüstü bir güç harcayarak cesetle birlikte iskemleye çıktı. Biraz nefes aldı.

İkinci bölüm masanın üzerine çıkmaktı. Bu iş daha da zordu. Dengesini kaybederse cesetle birlikte yere yuvarlanacaktı. Titreyen bacaklarıyla son gücünü denemeye karar verdi. Nihayet başardı. Ama hâlâ titriyordu.

En önemli bölüm kalmıştı: cesedi deliğe yerleştirmek. Bu da başarıldı. Fırına ekmek atan bir fırıncı gibi, tüm yorgunluğuna rağmen adamı deliğe yerleştirdi.

Malko terden sıırıslıklam olmuştu. Adamı iyice yerleştirdikten sonra kapağı yerine takmak, çocuk oyuncağı gibi geldi. Her şeyin bitmesine rağmen hâlâ elleri titriyordu. Her şey eski şekline döndükten sonra yatağın üzerine uzandığında kendini on yaş ihtiyarlamış ve on kilo vermiş gibi hissediyordu. Etrafta ne kavgadan, ne de cesetten iz vardı. Kapak hiç yerinden oynamamış gibiydi.

Birden aklına tabanca geldi. Perdenin altına kadar gitmişti. 45 kalibrelik otomatik bir "Colt" taklidiydi. Ama Çin'de yapılmıştı. Etrafa saklamak, üzerinde taşımak kadar tehlikeliydi. Keşke cesedin yanına bıraksaydı. Yeni baştan uğraşmayı göze alamadı. Ne olursa olsun, bu silah işine yarayabilirdi. Tek sakıncası onunla birlikte ya kalanmaktı. Saate baktı. Saat onu geçmişti. Banyoya gitti, elini yüzünü yıkadı. Yüzü o kadar kötü değildi...

Sonuçta, delilik olduğunu bile bile, o odayı terketmek istemiyordu.

Tabancayı kemerine taktı ve kürkünü giydi. En zor

safhaya gelmişti. Çıkmadan önce dışarıyı dinledi.

Sahanlıkta kimse yoktu. Koşarak geçti ve yangın merdivenlerine geldi. Üçer beşer iniyordu. Üç kat indikten sonra asansöre girdi. Giriş katına indi. Aşağıda tek bir Çinli yoktu. Bekleyenlerin hepsi yabancıydı.

Boşluktan faydalanıp yan kapıya doğru gitti. Hiç kimse kilidi farketmemişti. Güvencede sayılırdı. Zinciri taktı ve eski haline getirdi. On saniyede her şeyi halletmişti. Merdivenleri indi ve Bund'a doğru yürüdü. Biraz dolaştıktan sonra otele dönme zamanının geldiğini anladı. Lo Çeng'in sorularına, rahatlıkla "yürüyüşe çıktım" diye cevap verebilirdi.

Oyun başlamıştı. Eğer Malko akşama Kızıl Adam ile veya onsuz Şanghay'dan ayrılmazsa, hayat boyu Çin'den kurtulamazdı.

XVIII. BÖLÜM

Malko, kaldırımındaki insan selinin arasında ilerlemeye çalışıyordu. Yaptığı yürüyüş onu biraz sakinleştirmişti. Çinli'nin gözlerini hatırladı. Odasından ayrıldığından bu yana dört saat geçmişti. Lo Çeng'in adamları meraklanmış olabilir. Aynı yoldan içeri girmeyi düşündü, ama bu kuşku yaratırdı. Yürüyüşe çıktığını söyleyerek onları atlatabilirdi. Takip eden, bir an dalmış ve odasından çıkışını görmemiş olabilir. Belindeki tabanca, patlamaya hazır bir bombanın üzerine oturduğunu ima eder gibiydi. Şanghay'da bir yabancıнын uzun müddet saklanacağı bir yer yoktu.

International'ın küçük holü kalabalıktı. Bu kargaşada kontrol imkânsızdı. Birinci kattaki lokantaya gitmek için asansöre bindi.

Açlıktan ölecek gibiydi. Bir Çinli aileyle birlikte büyük yuvarlak bir masaya oturdu. Adamlar sanki son yemeklerini yiyorlarmışçasına tıkmıyorlardı. Birden rehberini gördü. Gülümseyerek geldi ve sandalye alıp oturdu.

— Dünkü ziyaret iyi geçti mi? diye nazikçe sordu.

— Çok ilginç, dedi Malko.

— Şanghay'daki son günümüzde ne yapmak isterdiniz? diye sordu Çinli. Halk Çarşısı'na ve bir komüne gidebiliriz.

Malko esnedi. Çene kemikleri kopacak gibiydi.

— Teşekkür ederim. Gece iyi uyuyamadım. Biraz dinlenip sonra da dolaşacağım.

Rehber ısrar etmedi. Malko, adam gider gitmez omletini yemeye başladı.

Yemekten sonra odasına çıktı. Kat koridorunda bir çocuk Almanca, Fransızca ve İngilizce gazete ve dergiler satıyordu. Bir başlık dikkatini çekti "XI. Kongre'den sonra yeni Politbüro'nun oluşturulması."

Gazeteyi aldı. Odasına girer girmez Çin'deki en önemli isimlerin listesine baktı. Hua Kuo-Feng'ten sonraki altıncı isimde duraladı. Bu beşinci başbakan yardımcısı K'ang Sheng'ti. Mao Ze Dung'un eski arkadaşının bir de biyografisi vardı. Komünist Parti'nin 1969 daki IX. Kongre'sinde merkez üyeliğine seçilmiş, X. Kongre'de başbakan yardımcılığına getirilmişti.

K'ang Sheng, Polonyalı denizcinin K'ang dediği adam olabilir miydi? Meşhur Kızıl Adam?

En başından beri yoldaş Lo Çeng, ön plandaki bir isimden bahsediyordu. Yani çok güçlü ve etkin bir isimden. Ayako'nun sözlerini hatırladı. O da siyasi bir isimden bahsetmişti. Gazetede K'ang Sheng için başka bir şey yoktu. Bu adamın görevi her şeyi ortaya koyuyordu. Şanghay'da onun hakkında nasıl bilgi toplayabilirdi?

Rehber!

Malko'ya bir şeyler söyleyebilecek tek kişiydi. Tabii ki, adamın paraca görülmesi şartıyla.

*

* *

— Başbakan yardımcısı K'ang Sheng... Evet, Başkan Mao'nun en eski arkadaşlarından biridir. Komitedeki üyelerin güvenliğiyle ilgili bölümün şefidir.

Malko yanlış duyduğunu zannetti. Akvaryumun arkasında oturan rehber:

— Bu, 8341. Bölüm değil mi? diye sordu.

Rehber biraz şaşkın bir gülümsemeyle:

— Bizim hükümetimizi çok iyi biliyorsunuz Bay Lin-ge, dedi. Evet o bölümden bahsediyorum.

— Oh! Çin üzerine çok şey okudum. Bu başbakan yardımcısı duvar gazetelerinin gazabına uğramadı mı?

— Evet, Yoldaş K'ang Sheng, Tien-an Men olayından sonra bazı kitlelerin eleştirisine uğradı. Fakat her şey yoluna girdi. Merkez Komitesi'nin en güvenilir adamıdır.

— Çin'in hangi bölgesinden?

— Buradan, Şanghaylı. Buraya çok yakın bir kasabada doğmuş. Eğer ilgilenirseniz, sizi götürebilirim.

— Hayır, teşekkür ederim. Şimdi biraz dinlenmek istiyorum.

Rehberi kendi haline bırakıp odasına gitti. Kızıl Adam Lo Çeng'in şefi olabilir miydi?

Acaba Lo Çeng olanların farkında mıydı? Yoksa başından beri numara mı yapıyordu?

Malko, odasının sakinliğine kavuşmuştu. Gerçekten düşünmek istiyordu. Ama, saat dörtte Sigrid Kleist ile buluşana dek yapacak hiçbir şey yoktu. Eğer yoldaş Lo Çeng Kızıl Adam'ın kimliğini biliyorsa Malko'nun hayatı hepten tehlikeye girmişti.

Kurtaracakları K'ang'ın, K'ang Sheng olmaması için dua ediyordu. Eğer Lo Çeng 8341'in şefine düşmorsa Malko'nun ölüm fermanı imzalanmış demektir. Bitmeyecekmiş gibi gelen günün ilk bölümünün yorgunluğunu çıkarmak için yatağa uzandı. Silahı yorganın altına sakladı.

* *

Şanghay Otelinde de diğerlerinden daha farklı değildi... Katedrali andıran tavanıyla büyük hol hayli sıkıcıydı. Bu kez buraya taksiyle gelmişti. Nankin Caddesi'ni arşınlamaktan bıkmıştı... Dört saatlik uyku ona iyi gelmişti. Fakat K'ang Sheng sırrını hâlâ çözmemişti.

İçinde bir kominin durduğu asansöre bindi. Çocuk kuşkuyla gözlerle bakıyordu. İngilizce sordu:

— Otelde mi kalıyorsunuz?..

— Hayır, dedi Malko.

Çocuk parmağıyla öbür tarafı işaret ederek:

— Resepsiyona gideceksiniz, bayım! dedi.

Öfkeden kudurmak üzereydi. Kominin kuşkuyla ba-

kışları önünde asansörden çıktı. İnatçı "bir keçiye rastlamıştı .Resepsiyona gitti ve 829 numaradaki diplomat eşini görmek istediğini söyledi. Çinli kadın, hiç acele etmeden Malko'nun ve Sigrid Kleist'in adını yazdı. Bu sefer, asansörcü çocuk Malko'yu hiç üzmedi. Sigrid Kleist'in kapısını çalarken kalbi heyecanla çarpıyordu. Nükleer başlığı füzeye takmak üzereydi!

Doğu Alman kadın kapıyı açtı. Malko'yu gördüğünde gülümsedi. Üzerinde yine aynı elbise vardı. Elini uzattı:

— İyi bir gün geçirebildiniz mi? Hildegard ile antikacılara gittik, ama ilginç şeyler bulduk.

Hildegard banyodan geliyordu. Eski kadife bir pantolon ve kazak giymişti.

— Size çay ikram etmek isterdim, ama malesef oda-ya servis yapmıyorlar.

— Burası Çin, dedi Malko.

Aslında Sigrid Kleist'in yalnız olacağını düşünmüştü. Pazartesi günkü gibi kısa bir sevişme hiç de fena olmazdı!

Bir müddet havadan sudan konuştular.

— Bund'da fotoğraf çeken Çinlileri gördünüz mü? Hildegard ile bir Şanghay hatırası olmasını isterdim. İkimizi birlikte çeker misiniz?

Mikrofonlardan kurtulmak için iyi bir yoldu.

— Memnuniyetle. Fakat şimdi gitsek iyi olur, zira güneş batmak üzere.

— Biz hazırız, dedi kadın. Mantomu giyeceğim. Geliyor musun Hildegard?

Malko mantosunu giymesine yardım etti.

Wu-Song'un üzerindeki çelik köprüden geçerken, Sigrid Kleist Malko'nun koluna girdi. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

— Ne var?

— Hareket bu akşam, saat on birde, dedi Malko.

— Saat on birde, diye tekrar etti kadın. Nerede ve nasıl?

— Başınızı çevirmeyin, dedi Malko. Buluşma nızdaki iskelede olacak. Dönüşte bakarsınız. Tekne buradan geçerken dostumuzu alacak ve Gdansk'a götürecekt.

Çinlilerin fotoğraf çektikleri yerlere gelmişlerdi. Kadınlar bir taş korkuluğun önünde poz verdiler. Malko onları çekti. Daha sonra Sigrid kızından, Malko ile kendisini çekmesini istedi. Ve Malko ile sarmaş dolaş bir poz verdi.

— Böylece bir Şanghay hatıramız oldu, iyi bir hatıra.

Belki de rastladığı her erkekle böyle fotoğraf çektiyordu.

— Bravo, dedi. Bu işin bu akşam biteceğine sevindim. Sinirleri yıpratıyor. Bu işe karıştığınızdan dolayı onur duymalısınız. Tarih sizden bahsedecek...

Malko umursamadı.

— Eminim, her şey yolunda gidecek, dedi kadın. Çinlilere güvenmeyin. Çok iyi teşkilatları var ve her şeyi biliyorlar. Gdansk'a gittiğinizde siz de kendinizi güvencede bulacaksınız...

Doğu Alman kadının gözlerinde tutarsız bir belirti yoktu. Yani, Malko'ya inanmıştı. O da bundan faydalanarak sordu:

— Dostunuz tedbirli davranmakla iyi etmiş, dedi.

Sigrid Kleist cevap vermedi. Malko içinden tedbirsiz olduğunu düşünüyordu. Hildegard Kleist makineyi kapatarak onlara yaklaştı.

— Sanırım, burada ayrılıyoruz. İyi şanslar. Mesaj yerine gidecek. Bu Şanghay hatırasını iyi saklayacağım. Belki bir gün karşılaşırız.

— Olabilir, dedi Malko.

Köprüye doğru giden iki kadını bir müddet seyretti. Köprüde bir müddet durdular, geçen kayıkları seyrediyorlardı... Malko ellerini cebine soktu. Geri döndü ve Nan-kin Caddesi'nde yürümeye başladı. Bir işi daha vardı. Bir elektrik lambası almak. Aniden, arkasından gelen bir kor-

na sesiyle irkildi. Yeşil bir jeep burnunun dibinde durdu. İçerdeki Lo Çeng'i hemen tanıdı. Bez kapılardan biri açıldı ve bir el Malko'yu içeri çekti.

XIX. BÖLÜM

Jeep'in arkasında telsiz vardı. Dinlemede olan Çinli düğmeleri ayarlamaya çalışıyordu... Yoldaş Lo Çeng'in metodları görüldüğünden daha katıydı. Malko, yüzü beyaz maskeli iki adamın arasında oturuyordu. Hızla uzaklaştılar.

Lo Çeng arkasına döndü. O kadar kızgındı ki, derin nefes almayı ve tükürük sıçratmayı unutmuştu.

— Bu sabah neredeydiniz? diye sordu.

Malko yüzüne masum bir ifade verebilmeyi başarmıştı.

— Bu sabah mı? Erken çıktım. Niçin?

— Nereye gittiniz?

— Uzağa değil. Bund'a kadar. Gdansk'ın bir gemicisine rastladım. Geçen sefer olduğu gibi. Hareket hakkında bilgi verdi.

Bu sözleri duyar duymaz, Lo Çeng kızgınlığını unuttup sakın bir tavırla konuşmaya başladı...

— Söylemek istediğiniz... diye başladı.

— Gdansk bu akşam saat on birde demir alıyor, dedi Malko.

— Bunu biliyorduk, diye kesti Çinli. Hepsi bu kadar mı?

— Hayır, dedi Malko.

Ayrıntılarıyla buluşma yerini ve saatini Lo Çeng'e anlattı. Çinli, ağzından çıkan her kelimeyi yutarcasına dinliyordu. Kızıl Adam ile işbirliği içinde olsa da olmasa da,

kaçış için Malko'ya ihtiyacı vardı. İki İngilizce konuşuyorlardı. Lo Çeng şoföre bir şeyler söyledi ve jeep kaldırımın kenarında durdu. Lo Çeng:

— İkinci kez temasa geçtiniz, değil mi? diye sordu Malko'ya.

İnkâr etmek gereksizdi.

— Evet, dedi Malko. Her şey yolunda. Kızıl Adam saat on birden biraz önce dubada olacak.

Lo Çeng yanındakine kızgın bir sesle bir şeyler söyledi.

— Ne oluyor? diye sordu Malko.

Lo Çeng İngilizceye döndü.

— Bu sabah sizden o sorumluydu. Görünmeden çıkmayacağınızı iddia ediyordu.

— Pencereden çıkmadım ya, dedi Malko. Herkesin dikkatsiz bir anı olabilir.

— Olamaz, dedi Lo Çeng. Bizim yaptığımız işte olmaz. Büyük bir hata.

Öteki adam bir anda çökmüştü. Malko, bu yalan yüzünden adamın Lao Zao'da beş yıl geçireceğini düşündü. Maalesef gerçeği Lo Çeng'e söyleyemezdi. Saatine baktı.

— Bir elektrik feneri almalıyım, dedi, mağazalar kapatıyor.

— Daha sonra nereye gideceksiniz?

— Otelime, dedi Malko. Saat dokuz buçukta işaret vermek için çıkacağım.

— Çok iyi. Bu akşam her şey yolunda gidecek.

Çince bir şeyler söyledi ve adamlardan biri Malko'ya kapıyı açtı. Araba hemen hareket etti ve gözden kayboldu. Malko caddede ilerlemeye başladı. Her şeye rağmen sakin değildi. Birkaç saat sonra ne olacaktı? Lo Çeng tabancayı üzerinde bulsaydı, "Kaplan Tezgâhı" gibi daha birçok şeyleri öğrenip tanışabilirdi...

Etrafındaki kalabalık moralini düzeltmişti.

*

* *

Malko uzun bir müddet nehre baktı. Gözlerini karanlığa alıştırmak ister gibiydi. İlerde sadece işaret ışıklarını yakan gemiler gözüküyordu.

Malko, terasa çıkmak için Şanghay Otel'i'ne geldiğinde asansörde hiç kimseyle karşılaşmadı. Çin'de oldukça geç sayılan bu saatte Şanghay halkı uyuyordu. Yollarda sadece tiyatro dönüşü geciken birkaç bisikletli vardı.

Karanlıkta, ışısız büyük bir gemi ilerliyordu. Komünist Partisi binasının önünden geçerken uzun bir siren çaldı. Malko fenerle oynarken bir yandan da Gdansk'ın ışıklarını arıyordu.

Saatine baktı. Ona üç vardı. Kaderi hâlâ kendi elindeydi. Eğer işaret vermezse, Polonyalılar gelemeyeceklerdi. Kızıl Adam ile Lo Çeng de baş başa kalacaktı.

Korkuluğa yaslandı. Şatosunu ve Alexandra'yi düşünüyordu. Ölmek kötü ve zamansızdı. Hayatın en zor anında yanında bir tek kelime dahi söyleyecek birisinin bulunmaması ve yabancı topraklarda öldürülmek çok kötüydü. Bir anlık tereddüt onu yanlış seçime sürükleyebilirdi.

İçinde yaşadığı dakikaları çekilmez, sadakatsiz bile olsa, sevdiği bir kadının yanında geçirmek istiyordu. Alexandra onun gizli güç kaynağıydı. Bu gibi zamanlarda düşündüğü tek kişiydi. Saatin şu anda Liezen'de kaç olduğunu düşünmeye çalıştı. Ama, zor geldi ve vazgeçti.

Baş parmağıyla elektrik lambasının düğmesine dokundu ve ışık karanlıkta yayıldı. Otuz saniye sonra, nehirten aynı şekilde ışık geldi. İkili oyun başlamıştı.

*

* *

Malko göz ucuyla odasına bir göz attı. Duş alıp üstünü değiştirmişti. Dışarda Şanghay'ın ışıkları rüzgârın da etkisiyle göz kırptırır gibiydi. Belindeki tabancayı çıkardı şarjörü kontrol etti. Namluya kurşun sürdükten sonra tabancayı emniyete aldı.

CIA'nın diğer basit ajanları gibi kendini serseri bir kurşuna hedef yapmak istemiyordu. Kapıyı kapattı ve ko-

ridorda yürümeye başladı. Ne olursa olsun, bu odaya bir daha dönmek istemiyordu. İşler kötüye giderse Çinlilerin eline canlı olarak geçmek akıl kârı değildi.

Mucize! Resepsiyon memuru ona bir taksi bulmuştu. Mesajını gönderdikten sonra Şanghay Otelinde de bir taksi bulabilmişti. Lo Çeng'in her şeyi ayarladığına inanmaya başladı.

Aşağıya indiğinde aklına Moğol prensesi geldi. Eğer Lo Çeng'in tuzağından sağ çıkabilirse, yaşayanların unutulduğu bir çalışma kampına gönderilir di. Hayat gerçekten zordu... Şanghay Oteline gelince şoför üç parmağını kaldırdı. Malko üç yen ödedi. Bütün parasını vererek ona bir iyilik yapabilirdi ama, almayacağını biliyordu. Bu doğru bir hareket değildi. Otele girdi. Epey erken gelmişti. Çin'de alışılmamış bir ses geldi kulağına: batı müziği. Ses aşağıdan, bilardo salonundan geliyordu. Sesin geldiği yöne doğru yürüdü. Çin'e geldiğinden beri ilk defa böyle bir şey görüyordu. Öğrenciye benzer otuz kadar genç çılgınca dans ediyordu.

Bahar Bayramı'nın ilk balosu.

Aynı zamanda yıllardan beri ilk balo... Öğrenciler onu görünce yaklaştılar ve İngilizce konuşmaya çalıştılar.

— Come! Come!

Zorla eline bir bardak tutuşturdular. Cine benzeyen güzel bir şeydi. Sağında, mavi elbiselerinin içinde kıpkırmızı kesilen kızı dansa kaldırmasını söylediler. Vals müziği çalıyordu. Malko bir iki dakika kızla dans ettikten sonra gülerek onlardan ayrıldı.

Dışarı çıktığında üşümüştü. Kürkünün yakasını kaldırdı. Saati on kırkı gösteriyordu. Acele etmeden Wu-Song'un üzerindeki köprüyü geçti. Ortalıkta hiçbir şey yoktu. Üçgen şeklindeki bahçeye girdi. Uzaktan teknelelerin sesi duyuluyordu. Ağaçların üzerinden "Denizciler Lokalinin ışıkları gözüküyordu. Yolda kimse yoktu, arasıra bir iki yaya geçiyordu.

Bahçe kapısının gıcırtısı sessizliği bozmuştu. Bahçe boştu. Nehirden bir duvarla ayrılıyordu.

Beyaz maskeli bir Çinli duvarın önünden geçti. Malko'ya dikkat etmeden baktı. Çin'de tek eğlence parklarda dolaşmak olduğu için, Malko dikkatini çekmemişti.

Malko nehrin karşısındaki banka oturdu. Sakin olmaya çalışıyordu. Şehirden gelen seslerin arasında, olacakları düşünüyordu. Özgürlüğe kavuşmak bu kadar kolay gelmiyordu ona. Buna rağmen, demirli bekleyen gemiler birer umut ışığıydı... Tabii, komünist ülkelere ait olmayanlar...

*

* *

Saatinin ışıklı kadranı on elli'yi gösteriyordu. Malko boşu boşuna bir umut arıyordu. Yolda hiç araba yoktu. Bahçede saklanmak imkânsızdı. En yakın binalar bile yüzlerce metre ötedeydi. Geriye nehir ve duba kalıyordu. Parkta oturduğu süre içinde birçok kayık geçti.

Beş dakika olmuştu geleli.

Bir gemi peşpeşe üç siren çaldı. Demir alıp kalkacağını bildiriyordu. Malko bunun Gdansk olduğunu tahmin etti. Kürküne rağmen titriyordu.

* *

Aniden, köprünün demirlerinin arasında bir gölge gördü. Yalnız bir adamdı. Lo Çeng'i hemen **tanıdı**. Çinli acele etmiyor ve saklanmıyordu. Duvarın **önünden** geçti, bahçenin kapısını açtı. Onun bu hali **şimdiye kadar** aldığı tedbirlere tamamen ters düşüyordu.

Akılalmaz yerlerdeki gizli buluşmalar...

Malko ayağa kalktı ve Çinli'nin yanına gitti. Lo Çeng hararetle elini sıktı. Her zamanki gibi tükürük sıçratarak.

— İyi akşamlar, Bay Linge, dedi.

Malko adama bakıyordu. Şaşırmıştı.

— Bay Lo, varlığınızın Kızıl Adam'ı ürküteceğinden korkmuyormusunuz? www.cizgiliforum.com

— Hayır, hayır Bay Linge. Her şey düşünüldü.

Malko'yu kolundan tuttu ve iskeleyle giden yola doğru çekti. Lo Çeng, alçak duvarın üzerinden atlayarak geç-

ti. Malko onu takip ediyordu. Suyun kenarına geldiklerinde çelik köprü yüz metre mesafedeydi. Malko saatine baktı: On bire üç vardı.

— Bay Lo, diye başladı.

Çinlinin tutumunda bir gariplik vardı.

Lo Çeng koluna girdi.

— Endişelenmeyin Bay Linge, dedi. Size her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Bakın.

İskelenin üzerindeki barakanın, kilitli gibi duran kapısına doğru yürüdü ve açtı. Cebinden bir fener çıkardı ve içeriye doğru yaktı. On beş kadar asker, sardalya kon-, servesi gibi yan yana dizilmişlerdi. Şapkalarındaki kızıl yıldız ordu birlikleri olduklarını gösteriyordu. Her birinde, namlusu yukarı çevrilmiş bir Kalaşnikov vardı.

— Tetikte bekliyorlar, dedi Lo Çeng. Gizlice getirdik.

Lambayı söndürdü ve kapıyı kapattı. Malko daha çok şaşırmıştı.

— Kızıl Adam'ın bütün bu olanlardan haberi yok mu diyorsunuz?

Lo Çeng derin bir nefes aldı.

— Riski göze almak zorunda, Bay Linge. İhanet edildiği zaman risk göze alınır... Şimdi gelin.

Malko'yu çekti. İskelenin nehre bakan tarafına götürdü böylece bahçeden kimse onları göremezdi.

— Bu iş çabuk olacak, Bay Linge dedi.

Malko belindeki tabancanın ağırlığını hissetmeye başladı. Kalaşnikov'lara karşı hiçbir işe yaramazdı o alet.

Meydandaki saatten gelen ses on biri bildirdi. Lo Çeng'in yüzündeki gülümseme gittikçe artıyordu.

— Fazla gecikmez, Bay Linge.

Uzaktan bir geminin sireni duyuldu. Şehir sanki sisle kaplanıyordu.

Lo Çeng ileri doğru uzandı, bahçe kapısına baktıktan sonra geri çekildi.

— İşte Hong Shih, Bay Linge, dedi. Tam saatinde geldi.

Malko, Çinli'nin sesinde hiçbir heyecan izi bulunmadığına dikkat etti. Buna rağmen, bu macera bitiyordu.

XX. BÖLÜM

Dubalı iskelenin köşesine gittiğinde, bahçenin önünde bir Hong-Ki'nin uzun ve siyah gölgesini gördü. Şoför arkaya koşup kapıyı açtı. Kısa boylu, kalın kürk paltolu bir adam indi. Yavaş adımlarla bahçenin demir parmaklıklı kapısına doğru yürüdü. İki elinde de siyah deri çanta vardı. Malko, bahçede ilerleyen adama bakıyordu.

Büyük bir esrar perdesinin arkasında gizlenen Kızıl Adam, kendisiyle irtibata geçerken epeyce tedbir almıştı. SEPO'yu, vahşi Lo Çeng'i atlatmış da resmi bir ziyarete hazırlanıyormuş gibi davranıyordu.

Şoför Hong-Ki'nin kapısını kapattı ve adamın uzaklaşmasını beklemeden hareket etti. Malko'nun tahmini doğru çıkıyordu. Bu, listede gördüğü beşinci **başbakan** yardımcısı ve Lo Çeng'in şefi olan adamdı.

Eğer Lo Çeng bunun suç ortağıysa, köprünün üzerindeki silahlı adamlar neyin nesiydi? Eğer değilse K'ang Sheng'in yani Kızıl Adam'ın sakinliği nasıl açıklanabilirdi? Gölge patika boyunca ilerliyordu. Malko Lo Çeng'e döndü. Çinli gülümsüyordu. Altın dişleri ışıktaydı.

— Her şey düşündüğümüz gibi gidiyor Bay Linge, dedi yavaşça.

Sonra eğilip yan taraftan su bidonuna benzer bir şey aldı. Malko o ana kadar siyah boyalı ve uzun saplı bu kaba hiç dikkat etmemişti. Lo Çeng, kıvrak bir hareketle ayağa kalktı. Paltosu, kasketi ve aletiyle komik bir hali

vardı.

— Kımıldamayın ve hiçbir şey söylemeyin Bay Lin-ge, dedi kısık bir sesle. Sizin için tehlikeli olabilir.

Malko, karanlıkta kıpırdamadan durdu. Bütün bu olanlara hiçbir anlam veremiyordu.

Birdenbire, nehirde büyük siyah bir şey belirdi. Büyük bir kayık onlara doğru geliyordu. Suya bıraktığı izler zar zor görölüyordu. Bulundukları iskeleyle yanaşmaya çalışıyordu. Malko Lo Çeng'in sinirli olduğunu farketti. Çinli ona döndü:

— Kapıyı açın, Bay Linge.

Malko robot gibi itaat etti. Her şey açıldı. Lo Çeng bir taşla iki kuş vuracaktı. Hem Kızıl Adam'ı, hem de kayığı yakalayacaktı. Köprüdeki silahlı adamlar bunun içindi. Ama niçin Kızıl Adam bu kadar sakindi?

Lo Çeng komik haliyle ilerledi. Malko askerlerin bulunduğu yerin kapısını açmıştı. Borunun içinden sarı bir ışık çıktı. Aniden "Pufft" diye bir ses oldu. Askerlerin bulunduğu yere doğru sarı bir alev aktı.

Bir alev püskürtücü idi bu!

Aleve yakın olmamasına rağmen, Malko kenara çekildi: Metrelerce uzunluğundaki alev borudan fıskırıyor, sıcaklık bütün iskeleyi kaplıyordu.

İyice mevzilenmiş olan Lo Çeng, sakın bir biçimde askerlere alev püskürtüyordu. Toprağı sulayan bir bahçıvan gibi sakindi...

İçerden çığlıklar duyuluyordu. İnsanlık dışı bir vahsetti. Askerler yüzlerine kırbaç gibi çarpan alevlerle şaşırmışlardı. Malko içlerinden birini kömürleşirken gördü. Saçları, yüzü, daha şimdiden boşalmış göz çukurlarıyla çıra gibi yanıyordu. Bağırarak kömür olmuştu.

Diğerleri daracık yerde sıkışıp kalmışlardı. En önde olanlardan biri yanan üniformasına rağmen, Kalaşnikov'unu doğrultmaya çalışıyordu. Lo Çeng yana eğilerek onun da hakkından geldi. Göğsünden aleve yakalanan adam silahını attı ve üzerindeki çıkarmaya başladı. Bütün iskele alev içindeydi. Askerler diri diri yanıyorlardı. Bazı-

lan daha şimdiden ufak kömür parçaları haline gelmişti. Bazıları hâlâ bağırıyorlardı.

Çinli canlı kimsenin kalmadığına inanınca alevi durdurdu. Ölümler çoktan kömür olmuştu, yaralılar ise yerde kıvrılıyorlar ve alevlerden kurtulmaya çalışıyorlardı. Tek bir el bile ateş edilmemişti. Alev bütün iskeleyi sarmak üzereydi. Birkaç dakika sonra her yer yanmış olacaktı.

Yarı karanlıkta alev tüpü hâlâ parlıyordu. Sıcaklıktan ucu kıpkırmızıydı. Malko, tüpün ucunun üzerine doğrulduğunu görünce şaşırıp ve hareketsiz kaldı. Hiçbir şey düşünmüyordu, boğazı düğümlenmişti. Siyah borunun ucuna bakıyordu. Belindeki tabanca hiçbir işe yaramayacaktı. Askerlerin başına geleni görmüştü. Alet, ölümlerin en korkuncunu yüzüne "üfleyecekti". Böyle olacağını aklının ucuna bile getirmemişti.

Lo Çeng'in sakin sesi onu kendisine getirdi.

— Her şeyin yolunda gideceğini size söylemiştim, Bay Linge.

Cevap veremeyecek kadar ürkmüştü. Her saniye, siyah tüpün ucundan çıkacak alevlerin kendisini kömür haline getireceğini düşünüyordu.

Alevlerin aydınlığında, siyah çantalarıyla ilerleyen adamı gördü Malko. Yaşlı, ufak tefek biriydi.

Alevler gittikçe şiddetleniyordu. Küçük bir patlamayla yapının bir bölümü eriyerek kıvılcımlar içinde çöktü.

Hemen hemen aynı anda, iskele üzerinde bir sarsıntı hissedildi. Malko başını çevirdiğinde, alevlerin ışığında ayakta duran birkaç Çinli gördü. Yanaşan kayığı tamamen unutmuştu. Elindeki alev püskürtücüyü bırakmayan Lo Çeng Çince bir şeyler bağırıyordu.

Kayık on metre uzunluğunda kamaralıydı. Güvertesinde balıkçılara ait her şey vardı. Adamlar da balıkçı kıyafetindeydi.

Lo Çeng alev püskürtücüyü açtı. Malko alevlerin sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Etraftaki buz gibi hava ısınmaya başlamıştı.

— Atlayın Bay Linge! Çabuk! diye emretti Lo Çeng.

Malko'nun seçeneği yoktu. Koşarak kayığa sıçradı. İki Çinli onu havada yakaladılar ve çantaların üzerine atıldılar. Doğrulduğunda Kızıl Adam'ın hızla ilerlemeye çalıştığını gördü. Üç kişi ona yardım ederek iskeleye kadar götürdüler. Diğerleri iki kıymetli çantasını taşıyorlardı. İskeleye yangın büyük boyutlara ulaşmıştı. Bahçeyi tamamen aydınlatıyordu.

Kızıl Adam iskelenin üzerinde ilerleyerek elindeki siyah çantaları peş peşe kayığa attı. Kayıktakiler havada yakalıyorlardı. Ayaktakilerden ikisi, iskeleye uzun sopaların ucundaki çengelleri takmışlar, bilek gücüyle kayığı iskeleye yakın tutuyorlardı.

Hiçbir asker sağ çıkmamıştı.

Lo Çeng alev püskürtücü tüpü attı ve kayığa atladı. Ellerin üzerinde düşmüştü. Atladığı sırada alevler iskeleyi sarmak üzereydi. Dizel motorun gürültüsü ortalığı kapladı. Suyun üzerinde hızla kayıyorlardı. Lo Çeng tüpü ateşledikten beş dakika sonra yola çıkmışlardı.

Üzerlerinde bir karanlık oldu. Çelik köprü'nün altından geçiyorlardı. Şanghay Otel'i'nin görüntüsü solda kalmıştı. Lo Çeng yaşlı Çinlinin oturmasına yardım etti. Sonra, sağ cebinden Malko'dakinin aynı bir tabanca çıkardı. Malko'ya Çinlinin yanına oturmasını işaret etti. Kendisi onların karşısına oturdu. Silahı elindeydi. Gülümsüyordu. Tekneyi sadece işaret ışıkları ve ay ışığı aydınlatıyordu. Silahını Malko'ya doğru çevirerek kısık bir sesle İngilizce olarak:

— Suya atlamaya çalışmayın Bay Linge dedi. Sizi mahvederim. Birkaç dakikada Gdansk'a varırız. Siz benim sorumluluğumdasınız.

Tekne küçük dalgalarla sallanıyordu. Wong-Pu'ya girmişlerdi. Bir müddet daha düz gittiler. Daha sonra sola kıvrılıp demirli bekleyen yük gemilerine doğru yöneldiler. Malko arkasına döndüğünde iskeleden yükselen alevleri gördü. Malko, on beş askeri hiç düşünmeden öldüren adama bakıyordu. Adam sakın ve kaygısızdı, hatta gülümsüyordu.

— Bu size sürpriz oldu, değil mi Bay Linge? Gerçek yüzümü hiç tahmin edemediniz.

Malko hiç cevap vermedi.

Lo Çeng insanı delirten gülmesiyle devam etli:

— Buna şaşan yalnız siz değilsiniz, Bay Linge. Yalnız siz değilsiniz. İzninizle size yoldaş K'ang Sheng'i tanıtayım. Değerli bir insan. Mao'nun Çin'ine hizmet ediyor. Yeni hükümet geldikten sonra da devam etti.

Malko, ön plandaki bir "Köstebek" in kurtarılması için Rusların niçin böyle bir oyuna başvurdıklarını düşünmüştü ilk başta. Bu onların tarzına uygun değildi. Tam tersine, karşısındaki bu adam siyasi rolünü hâlâ sürdürebilirdi. Lo Çeng öne doğru eğildi ve dizel motorunun gü-rültüsü içinde:

— Yoldaş K'ang Sheng hiç yabancı dil bilmiyor, diye bağırdı.

Tekne hızla gidiyordu. İki mil kadar yolları kalmıştı.

On dakika sonra Gdansk gemisine ulaşacaklardı. Artık Malko için yapacak bir şey kalmıyordu. Farkettirmeden kürkünün üst düğmesini açtı. Karşısında Lo Çeng rüzgârın etkisiyle gözünü kırıştırtıyor, bir yandan da Polonya gemisinin ışıklarını arıyordu. Silahı hâlâ Malko'ya çevri-liydi.

XXI. BÖLÜM

Nehir hemen hemen boş gibiydi. Güvenlik makamlarının iskeledeki askerleri farketmemesi imkânsızdı. Lo Çeng'e doğru eğildi.

— Bizi durdurabileceklerinden korkmuyor musunuz?

Çinli gülerek başını salladı:

— Şanghay'dayız Bay Linge. Burada yoldaş K'ang Sheng'e inanan birçok partizan henüz hain Teng Siao Ping'le aynı düşüncede değildir... Bu akşam herkes gözünü yumacak...

Bu aslında, zirvedeki güçlerin çatışmasıydı. Başbakan yardımcısı Teng Siao Ping bile Lo Çeng gibi güvendiği bir adam tarafından ihanete uğramıştı. Suçluyu arayan adamın kendisi suçluydu.

— Niye kendinize bunca eziyet ettiniz diye sordu Malko.

Lo Çeng gülümsedi.

— Yalnız değilim, Bay Linge. Üstlerimin ve asrlarının arasında Kızıl Adam'ı öldürmek isteyenler vardı. Ve sistemden haber sızmadığından emin olmak zorundaydım...

Malko kızmıştı.

— Ama sizinle aynı hedef için çalışan adamları öldürdünüz, ya da öldürttünüz. Doris Venezia ve arkadaşları...

Lo Çeng etrafa baktı.

— Onların yerleri dolduruldu, Bay Linge. Hiçbir şey

anlamıyorsunuz...

Malko'nun aklına birdenbire Yang Xi, Moğol prensesi geldi.

— Ya şu genç kız? diye sordu. Yang Xi?

— Yeteri kadar güven verici değildi, öldü.

Bir müddet konuşmadılar. Malko karanlıkta bir şeyler arıyordu. Dizel motorun ritmik gürültüsü uykusunu getiriyordu. Ama uyursa, gözlerini cehennemde açacağını biliyordu...

Dalgalar epey sallamaya başladı. Malko emin olmak istiyordu.

— Bu teknedeki adamlar bu bayın gerçekten bir hain olduğuna inanıyorlar mı?

— Bu balıkçılar hiçbir zaman devrimci düşünceye sahip olamadılar. Eğer Şanghay'a geri dönecek olurlarsa, onlara hakkettikleri ceza verilecektir.

— Onları ihbar ettiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?

Lo Çeng doğruladı.

— Elbette, bize yardım etseler bile bunlar kötü vatandaşlar.

Malko komünistlerin düşmanlarına verdikleri sözleri tutmadıklarını unutmuştu. Yeniden sessizlik oldu. Denizde hava daha soğuktu.

Sağ taraflarında hiçbir şey yoktu. Tekneden farketmemişlerdi. Balıkçılardan biri aniden bağırды. Çok hafif bir sarsıntı oldu. Sanki pamuk balyalarının arasına girmiş gibiydiler. Buna rağmen Lo Çeng elinde tabancasıyla doğruldu.

* *

Teknenin güvertesinde hayalet gibi üç gölge belirdi. Yabancı bir gezegenden gelmişcesine her şeyleri siyahtı.

Göz açıp kapayıncaya kadar işlerini hallettiler. Örümcek kadar sessizdiler. Önlerine çıkan iki balıkçıyı hakladılar. Çıt çıkmamıştı. Tekne, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam ediyordu. Lo Çeng ayağa fırladı.

Bunlar, siyah kauçuk elbiseli balıkadamlardı. Ayaklarının ucuna kadar siyah giymişlerdi. İçlerinden biri hızla

K'ang Sheng'in çantalarının üzerine atıldı. Malko adamın onları denize attığını sandı. Ayağa kalktığında kayığın burnunda iki balıkadamın daha beklediğini gördü.

Lo Çeng adamlardan birine ateş etti. Malko tabancasını çıkardı ve tetiğe bastı. Mermi Lo Çeng'in üst dudağıyla burnunun arasından girdi. Çinli sendeledi. Sila, hım elinden bırakmamıştı. Yüzü kan içindeydi. Ama hâlâ tehlikeliydi.

Balıkadamlardan biri arkasına dönerek elindeki demir parçasını yaralı Çinlinin yüzüne patlattı.

Lo Çeng tek bir çığlık bile atamadan güverteye yığıldı. Yüzünden kan fışkınyordu. Altın dişleriyle Disneyland'ın tavşanlarına benziyordu...

K'ang Sheng hâlâ şoktan kurtulamamıştı, yerinde kırmıdamadan oturuyordu. Çantalarının yok olduğunu gören adam ayağa kalktı ve buruna doğru ilerledi. Balıkadamlardan biri onu kolundan yakaladı. Çinli direniyordu. Balıkadam Çinliyi, tekneye yapışık giden şişme bota atmak istedi. O anda tekne büyük bir dalganın üzerinden geçti ve sallandı.

Dengesini kaybeden iki adam buz gibi suya düştüler. Bir başka balıkadam Malko'nun üzerine atıkh. Tek bir hareketle Malko'yu omuzuna aldı ve şişme bota anı. Bot teknedan ayrıldı.

K'ang Sheng ve balıkadam suda mücadelele devam ediyorlardı. Balıkadam onu bota çekmeye çalışıyordu. Arkadaşları sabırla ip uzatıyorlardı. Ama, her seferinde Çinli işi bozuyordu.

Birkaç hareketten sonra yaşlı adamın başı suda kay boldu. Balıkadam kolunu yakaladığında, Malko Çinlinin ağzının açık olduğunu gördü. Yeniden suya gömülmek üzereydi. Buz gibi suyun yaptığı şok korkunçtu. Şans yaşlı Çinliden yanaydı. Açık ağzına rağmen nefes almaya çalışıyordu. Balıkadam bir gayretle suya gömülmeden onu yakaladı. Adamı bota kadar sürükledi. Balıkadam, yaşlı Çinlinin başını suyun üzerinde tutmaya çalışıyordu. Her ikisini de yukarıya çektiler. Malko'yu kurtaran balıkadam

başlığını çıkardığında Malko'nun ağzı bir karış açık kaldı.

XXII. BÖLÜM

Bu, Ayako idi.

Gülümseyerek saçlarını sallıyordu:

— Gelmemiz gerekiyordu! dedi.

Doğrulamak isteyen Malko'yu elindeki demirle botun dibine itti.

— Bizi görmemeliler, dedi. Daha işin sonuna gelmedik.

Malko sesini çıkarmadı. Hong Shih'in gözleri açtı, sırtüstü uzanmıştı. Öteki balıkadamlar yan yana oturuyorlardı. Hepsi de Japon Servisi'nin adamlarıydı. Gdansk gemisine gidecek olan kayık gözden kaybolmuştu. Hiç kimse olan biteni farketmişe benzemiyordu. Malko iskeleye doğru baktı. Yangın sönmüştü. O tarafta bile hiç iz kalmamıştı... Ayako ona doğru uzandı ve kısık sesle:

— Birkaç dakika sonra güvencede olacağız, dedi.

— Ya tekne? dedi Malko.

Japon güldü.

Endişelenecek bir şey yok. Balıkçılar Polonyalılardan paralarının bir kısmını almışlar. Yollarına devam ederler. Hong Kong'a kadar hiç kimse bulamaz onları. Sahil muhafazaya yakalansalar bile kâğıtları onları kurtarır. Daha sonra da balıkçı grubuna katılırlar.

Yük gemilerinin arasındaydılar. Malko nehrin ortasında seyreden bir geminin ışıklarını gördü.

— İşte Kogu, dedi Ayako.

— Ama gidiyor bu, dedi Malko.

— Elbette. Kuşku uyandırmamak için. Yola çıkmadıkça Çinliler gemiyi terk etmezdi. Onu yakalamak bize düşüyor. Üç dakika sonra tamamdır.

— Ya bir aksilik... Motor arızası olursa? diye sordu Malko.

Ayako omuzlarını silkti.

— Riski göze almak lazım. Ölünceye kadar Şanghai'da kalırız.

Sustular. Gemi daha belirginleşiyordu. Ambarları boştu. Geminin gövdesinin deniz seviyesinde kare şeklinde bir açıklık belirdi. Uzaktan hiç farkedilemezdi. Bot oraya yanaştı. Gemicilerin de yardımıyla bot birkaç dakika sonra geminin içine girdi ve kapı kapandı.

Aniden, bu gizli bölmenin içinde birçok ışık birden, yandı. Japonlar neşeli çılgınlık atarak başarılarını kutluyorlardı. İki Japon Hong Shih'i götürdü. Ayako siyah tulumu çıkarttı. İçinde tek parçalı bir mayo vardı.

Diğer balıkadamlar saçlarını tarıyorlardı. Kravatlı bir adam içeri girdi ve Malko'yu görür görmez olduğu yerde kaldı. Sinirli olduğu belliydi. Ayako'ya yüksek sesle bir şeyler söyledi. Ayako, önce sakın cevap verdi, ama sonra o da sesini yükseltti. Ötekiler bu münakaşa ile ilgilenmeden soyunuyorlardı. Adam kızıp dışarı çıktı. Ayako omuzlarını silkti, gülümseyerek Malko'ya yaklaştı.

— Ne oldu? diye sordu Malko.

— Oh! hiçbir şey, dedi kaçamak bir tavırla. Güverte sorumlusu. Fazla tehlike yarattığımızı söylüyor. Ne istediklerini bilmiyorlar. Gel, ısınmak için çay içelim.

Malko'nun soru soracak hali yoktu. Aslında her şey daha tam aydınlanmamıştı.

— Eğer alarm verdilerse ne olacak? dedi. Çin Deniz Kuvvetleri zayıf, ama hızlı gemileri var. Ya bizi durdururlarsa?

Ayako kendinden emin güldü:

— O kadar uzun boylu olacağını sanmıyorum. Önce Gdansk'ı durdururlar, ondan sonra bizim gemimizi. Denize açıldıktan sonra otuz beş mil hız yapacağız. En

hızlı savaş gemileri bile otuz üç mil yapar. Kaldı ki, Çin' dekilerin en iyisi yirmi mili geçemez...

— Nasıl bu kadar hız yapabiliyor bu gemi?

Japon güldü.

— Özel görevler için yapıldı. Gerçek bir yük gemisi değil. Bir yıl boyunca normal ticari faaliyetlerde kullanılarak Çinlilerin güvenini kazandık. Şanghay Liman'ında on beş mil hız yapan bu gemiyi sık sık görmeye alıştılar.

En son ikisi kalmıştı. Ayako önden gidiyordu. Dar merdivenlerden çıkarak köprüye geldiler. Kogu gitgide hızlanarak Wong-Pu'nun iki sahili arasında ilerliyordu. Şanghay'ın ışıkları epey arkada kalmıştı. Ayako, şaşkınlıktan hâlâ kürkünü çıkarmamış olan Malko'ya sarıldı. Solgun yüzünün yarısını kâkülü örtüyordu.

— Sana bir şey söylemek istiyorum...

— Nedir o? diye sordu Malko.

— Sana yalan söyledim. Tokyo'daki servisinizden sıranız bir habere dayanarak operasyonu öğrendik. Jim Gordon Çin'e gelişimizi bilmiyordu. Ama K'ang Sheng'in raporlarından sizin de haberiniz olacak.

Malko kızın boynuna sarıldı.

— Hayatımı kurtardın. Fakat, biraz önceki adam niçin sinirlendi?

Birkaç saniye sadece denizin sesi duyuldu. Motorların sesi dalgalarınkine karışıyordu. Daha sonra Ayako düşünceli bir sesle.

— Seni getirmemem emredilmişti. O adam benim şefim. Bu yüzden kızdı.

Yüzünü kaldırdı. Aşık bir kadının bakışları vardı.

Malko geminin arka tarafına baktı. Şanghay'ın son ışıkları da karanlıkta yok oluyordu. Gölge tiyatrosunun perdesi kapanmıştı.

“...Kendini Ayako’nun ellerine bırakmıştı. Japon dilberinin masaj yapan sihirli parmakları yavaş yavaş aşağı kayarken Malko birden sıçrayıp solğunu tuttu. Kaldığı dairenin kapısı vurulmadan açılmıştı. Öyleyse bu “normal” bir ziyaret değildi... Aklına, Çin’e kan kusturan yoldaş Lo Çeng geldi ve bu düşünceyle titredi...”

Çin’e Rusça ve paten bildiği için gönderildiğini sanan SAS, Pekin’e indiğinde sadece soğuğu düşünüyordu. Kendini KGB, Japon ve Çin ajanlarının acımasızca birbirine girdiği bir ölüm dövüşünün ortasında bulduğunda iş işten geçmişti...

BU DİZİDE ÇIKAN KİTAPLAR : ÖLÜMLE RANDEVU • KİYAMET GÜNÜ • HEDEF REAGAN • SAS İÇİN SAMBA • SAS İSTANBUL’DA • BAŞKAN’A ŞANTAJ • KARA CEHENNEM • SAN SALVADOR’DA DEHŞET • BULGAR ÇIKMAZI • ATİNA’DA CİNAYET • KENNEDY DOSYASI